

ÇIRPINIŞ

**Çocuk trajedide güler,
ihtiyar komedide ağlar.**

**MIGUEL DE
UNAMUNO**

ÇIRPINIŞ

MIGUEL DE UNAMUNO

ÇİRPİNİŞ

MIGUEL DE UNAMUNO

Orjinal Adı: Un Pobre Hombre Rico

Genel Yayın Yönetmeni: Volkan DOĞAN

Editör: Hülya DAYAN

Çeviren: Mustafa AKPINAR

Mizanpaj: Tuğba ATEŞ

Kapak Tasarım: Abdurrahman ARIBAŞ

ISBN: 978 - 605 - 4537 - 60 - 0 Yayınevi Sertifika No: 21101

ARVO YAYINLARI

1717 Sk. No: 147/A

Karşıyaka - İZMİR

Tel: 0 232 323 41 88

www. arvobasinyayin.com

Baskı: Arvo Basım Yayın

Meriç Mah. 5646 Sk. No: 2/2

Çamdibi - İZMİR

İnternette Satış: www.kitapiduragi.com

® arvo yayınları 1. Baskı Eylül 2012

Bu kitabın tüm yayın hakları Arvo Basım Yayıncılık Ltd. Şti.'ne aittir. İzinsiz çoğaltılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

ÇIRPINIŞ

MIGUEL DE UNAMUNO

Julia'nın eşsiz güzelliği, tarihî bir şehir olan Renada ve dolaylarında dillere destan olmuştu. Şehrin güzellik kıraliçesi gibiydi Julia; şehrin mimari hazineleri arasında canlı, diri bir anıttı adeta. Civar halkı: 'Katedrali ve Julia Yanyez'i görmeye Renada'ya gidiyorum,' derlerdi. Onu görmeye gelenler, güzel kızın gözlerinde yaklaşan bir faciayı önceden hisseden endişeli bakışlar buluyorlardı. İnsanlar onun halinde tavrında ruhu tedirgin eden bir taraf buluyorlardı. Yoldan geçişini, ardından bakışlarını sürükleyişini gördükçe yaşlılar mahzunlaşıyor, gençler geceleri yataklarında rahatsız,sağa sola dönüyor, uykuya her zamankinden geç dalıyorlardı. Kuvvetini biliyordu Julia; şu var ki, ruhunda felâketlere gebe bir kaderin ezici yükünü de hissetmiyor değildi. İçinde, şuurunun ta derinliklerinden kopup gelen hafif bir ses ona şunu fısıldıyordu sanki: Güzelliğin seni mahvedecektir! Ve Julia, bu sesi işitmemek için gönlünü eğlendirmeye bakıyordu.

Bu harika güzelin babası Don Victorino Yanyez, geçmiş bir hayli karanlık bu adam, bütün ümidini kızına bağlamıştı; enikonu bozuk malî durumunu kızının yardımıyla düzeltebileceğini düşünüyordu. Ticaret ajanıydı, işleri de günden güne kötüleşiyordu. Son ve en önemli işi, elinde kalan son koz, Julia idi şimdi. Bir de oğlu vardı ama hayırsız çıkmış, yıllardır kayıplara karışmıştı. Karısına: "Elimizde Julia'dan başka bir şey kalmadı." diyordu. "Her şey onun bulacağı kocaya, yahut bizim onu evlendireceğimiz adama bağlı! Bir aptallık etti mi -korkuyorum, eder de hani!- mahvolduğu-muzun resmidir."

"Aptallık dediğin ne meselâ?"

"Meselâ işte şimdi senin yaptığın. Şana şunu söylemeliyim ki Anacleto, sende akıl namına zerrek yok!"

"Ben ne yapayım Victorino? Açıkla, anlat bana; burdaki-ler içinde biraz akıllı olan biri varsa o da sensin."

"Bu işin nasıl olması gerektiğini sana belki yüz defa söyledim şüphesiz. Julia'ya dikkat et, gönlünü o sersem âşıklardan birine kaptırmasına engel ol. Şehrimizin kızları bu gibi gençlerle vakit geçirir, ölçüyü kaçıırır, itidallerini kaybederler. İşveydi,, cilveydi, pencereden bakıp kur yapmaktı; anlamam ben böyle şeylerden! O beş para etmez talebelerden, kur yapmaktan bahsetme bana!"

"Peki ne yapayım ben bu kızı?"

"Ne mi yapacaksın? Ona şunu hissettirmelisin; bizim istikbalimiz, hepimizin rahatı ve hattâ namusumuz, şerefimiz ona bağlı... Anlıyorsun ya!"

"Tabii anlıyorum."

"Yok yok, henüz anlamıyorsun sen beni. Şerefimiz diyorum, anlıyor musun, ailemizin şerefi onun yapacağı evlenmeye bağlı. Haline yoluna girmeli, kendine kıymet verdirmenin çarelerini aramalıdır."

"Zavallı çocuk!"

"Zavallı çocuk mu? Kendini dermeçatma âşıklara kaptırmaması; sürekli sinirlerini bozmaktan başka

bir işe yaramayan, kafasını olmayacak hayallerle dolduran o saçmasapan romanları okumaması lâzım.”

“Peki, ne yapsın istiyorsun?”

“Aklını başına toplasın, sonunu düşünsün, güzelliğinin imkânlarını hesaplasın, bundan lâıkiyle faydalanmasını bilsin “Ben onun yaşında iken... “

“Yeter Anacleta, saçmalayıp durma. Ağzını ne zaman açsan aptalca bir lâf edersin, işte o kadar... Sen onun yaşında iken... Sen onun yaşındayken... Yani beni tanıdığın sıralarda... “

“Öyle, öyle, ne yazık ki...

Ve güzel kızın anası babası, aynı konuşmaya ertesi gün tekrar başlamak üzere birbirlerinden ayrılıyorlardı. Diğer yanda ise zavallı Julia çok acı çekiyordu; babasının plan-larındaki bütün iğrençliği, tehlikeli çirkinliği anlıyordu çünkü, “Beni satmak istiyor.” diyordu. “Sarsılmış bütçesini düzeltmek için, hattâ belki de hapse girmekten kurtulmak için... “ Aslında da böyleydi netekim.

Ve Julia, bir nevi isyan içgüdüsüyle karşısına çıkan ilk gönüllüye olur cevabını verdi. “Yavrum, Tanrı aşkına!” dedi annesi. “Olup bitenin farkındayım; delikanlının evin etrafında dolaştığını, sana işaret ettiğini gördüm. Ondan bir mektup aldığını, bu mektuba cevap da verdiğini biliyorum..”

“Peki, ne yapayım anne? Bir cariye, bir esir gibi yaşıya-yım da bir paşanın gelmesini, babamın beni ona satmasını mı bekliyorum?”

“Böyle söyleme yavrum”

“Başka kızlar gibi benim de bir sevgilim olmasın mı?” “Evet ama uygun birisi.”

“Uygun mu, değil mi önceden nasıl bilirim ben? Ne de olsa bir başlangıç yapmak icabetmez mi? Kendini sevdirmek istedi mi insanın, önce birisiyle tanışması, görüşmesi lâzım.”

“Ah ah, aşk! Aşk... “

“Tabii. Bir müşteri mi bekliyorum yoksa?”

“Ne seninle ne de babanla doğru dürüst konuşulmaz ki. Siz Yanyez soyu böylesinizdir zaten. Hay evlenmez olaydım!”

“İşte ben de günün birinde böyle demek istemiyorum.”

Annesi, sonunda onu kendi haline bıraktı. Julia da göğsünü gere gere, alt katın penceresinden, cumbamsı bir yerden, ilk gönüllüsüne, kendisiyle bir konuşma fırsatı verdi. Diğer yandan da, “Babam bizi bu halde yakalayacak olursa,” diye düşünüyordu. “Beni bir güzel pataklar. Ama böyle bir durum daha iyi olur; herkes onun kurbanı olduğumu, benim güzelliğimle işler çevirmek istediğini anlar!” Julia pencereden sarkıyor, Renada’nın yeni yetişme çapkınlarından Enrique’ye, ailesinde hüküm süren yüz karası ahlâk düşüklüğünü bir bir anlatıyordu, işte derken o çıkagelmişti: O, kurtarıcısı, hâlâskârı Enrique! Kendisini kızın güzelliği-ne kaptırmış olmakla beraber Enrique, cesaretinin sönmeye başladığını hissediyordu. “Bu kızın feci kaprisleri var” diyordu içinden. “Fazla hissî romanlar okuyor.” Ve Enrique işi ilerletip de meşhur ve harika güzelin, kendisine, penceresi altına gelme iznini verdiğini Renada’da duymayan kalmayınca, sözünden caymak için bahane aramaya başladı. Derken böyle bir fırsat da çıktı netekim. Bir sabah Julia ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerle

deli gibi merdivenlerden indi, ona şöyle dedi:

“Enrique, artık dayanamayacağım. Ne bir baba ocağı, ne de bir aile burası... burası bir cehennem. Babam aramızdaki ilişkiyi öğrenmiş, ateş püskürüyor. Düşün, bu akşam o kadar ileri gitti ki beni dövmeğe kalkıştı; neymiş, kendimi haklı çıkarmaya çalışıyormuşum!”

“Ne de zalim adam!”

“Dur daha gerisi var. Senin de hesabını görecekmış. Öyle dedi.”

“Benim de mi? Buyursun! Bir bu eksikti!” Fakat içinden şunları ilâve etti Enrique: “Bu işe bir son vermeliyim. En kıymetli elmasının çalınmak üzere olduğunu çakarsa bu haydut adamın elinden bir kaza çıkar mı çıkar. Hem ben onu züğürtlüğünden kurtaramıyacağıma göre...”

“Söylesene Enrique, beni seviyor musun?”

“Böyle bir soru da sorulur mu?”

“Yok, cevap ver, beni seviyor musun?” “Bütün kalbimle, bütün ruhumla yavrucuğum!” “Sahi mi?”

Benim için her şeyi göze alır mısın?” “Hiç şüphesiz, her şeyi!”

“Eh öyleyse, beni buradan al götür, kaçır beni! Uzaklara, çok uzaklara, babamın bizi bulamayacağı yerlere kaçalım.”

“Sakin ol yavrum.”

“Hayır hayır, seviyorsan kaçır beni. Babamın hazinesini çal götür de satamasın. Ben satılmak istemiyorum; ben senin beni kaçırmanı istiyorum. Kaçır beni!”

Nasıl kaçacaklarını konuşup sözleştiler.

Kaçmak için kararlaştırdıkları ertesi gün Julia bohçasını bağlamış, gizlice bir araba peylemişti; fakat ortalarda yoktu Enrique.

Julia kendini yataklara atarak, hırsından yastıkları ke-mirerek: “Ne pısırick!” diyordu. “Pısıricktan da beter! Alçak, rezil; rezilden de beter serseri! Bir de tutmuş, beni sevdiğini söylüyor. Ne gezer, sevdiği falan yok; güzelliğime imrendi, işte o kadar. Bu bile değil! Julia Yanyez, evet, ta kendisi, benimle evlenmeyi vadetti, diyerek Renada’lılara fiyaka yapmak istedi. Şimdi de gidip orda burda kendisine, beni kaçırmasını teklif ettiğimi söyleyecek. Ah alçak, alçak! Ah alçak namussuz! Tıpkı babam gibi... Bir erkek bundan daha alçak olamaz; alçak, namussuz!” Ve Julia, gittikçe artan bir kızgınlık ve ümitsizlik içinde söylendi durdu.

“Görüyorum ki yavrum” dedi anesi. “Bu iş de böylece bitti, çok şükür. Nasılmış, baban haklı. Eğer böyle gidersen daha çok rezil, maskara olursun.”

“Böyle gidersem mi? Ne gibi?”

“Yani yanına her sokulana güler yüz gösterirsen. Adın kötüye çıkar ve...”

“Daha iyi ya anne, daha iyi ya! Tanrı’nın bana vermiş olduğu bu güzellik bende oldukça daha pek çok âşık bulurum ben.”

“Evlâdım, baba ocağını düşün, soyunu sopunu düşün.”

Nitekim çok sürmedi, Julia kendisine yeni bir âşık buldu. Enrique'ye yaptığı gibi onun da önünde açılıp saçıldı, önüne düşüp ona da aynı şeyleri yaptırdı. Fakat yeni gönüllü Ped-ro birincisinden daha sert karakterde, daha dik kafalı çıktı. Yine eski düşüncelerden hareket ederek Julia, bir müddet sonra Pedro'ya kendisini kaçırmayı teklifinde bulundu.

“Bak Julia!” diye cevap verdi Pedro. “Kaçmaya itirazım yok. Bir itirazım olmadığı gibi plânına da bayıldım inan ki!

Ama burdan kaçtık diyelim, nereye gideriz, sonra ne ile geçiniriz?”

“Bir çaresi bulunur elbet!”

“Hayır, bulunmaz. Bizim bunu şimdiden düşünmemiz lâzım. Ben şimdilik ve daha bir müddet için para bulabilirim. Bizim eve almazlar bizi. Bunu biliyorum. Senin babana gelince, malûm! Şu halde, söyle bakalım, kaçarsak ne yaparız?”

“Nasıl? Yoksa sözünden dönüyor musun?”

“Fakat ne yapalım?”

“Cesaretini kaybetmiyorsun ya?”

“Orası öyle, ama sen söyle haydi, ne yapalım?”

“Şey... İntihar edelim!”

“Sen çıldırmışsın Julia!”

“Evet çıldırdım... Ümitsizlikten, nefretten, korkudan, beni satmak isteyen babama karşı duyduğum dehşetten çıldırdım... Sen de çıldırmış olsaydın, aşktan çıldırmış olsaydın benimle beraber canına kıyardın.”

“Beni dinle Julia, söylediklerini bir düşün. Aşkımdan, sana olan aşkımdan çıldırmamı, seninle birlikte canıma kıymamı istiyorsun. Ama demiyorum ki: Sana olan aşkımdan çılgına döndüğüm için seninle beraber öldürmek istiyorum kendimi. Hayır, böyle demiyor; sadece, babama, baba ocağıma duyduğum nefretten çılgına döndüm, diyorsun. İkisi aynı şey değil ki!”

“Tebrik ederim, ne de güzel düşünüyorsun! Aşk düşünmez!”

Birbirleriyle ilişkilerini kestiler. Ve Julia, içinden şöyle dedi: “Bu da beni sevmedi, bu da! Bunlar benim güzelliğime âşık oluyorlar, bana değil. Ben onların çalımları için güzel bir yaftayım sadece” Ve Julia acı acı ağladı.

“Gördün mü,” dedi annesi. “Ben sana söylememiş miydim? Sıraya şimdi bir yenisi gelecek.”

“Sıraya daha yüzlercesi gelecek; evet, sahiden benim olacak birini, beni sizin elinizden kurtaracak birini bulana kadar daha yüzlercesi. Siz beni satmak istiyorsunuz.”

“Bunu babana söyle.”

Ve Donya Anacleto, odasına gidip orda bir başına ağladı.

“Bak yavrum!” dedi Julia'nın babası nihayet. “Bu âşıklar dalgasına ses çıkarmadım, sabrettim; tedbir almam gerekirdi, almadım; ama şimdi ihtar ediyorum. Artık bıktım bu divaneliklerinden; fazlasına tahammül edemem. Bunu böylece kafana koy!”

Meydan okurcasına, gözlerini babasının gözlerine dikerek, acı bir alayla, Julia haykırdı:

“Fakat bir suç daha işledim!”

Tehditli bir sesle sordu babası: “Ne suç?”

“Yeni bir âşık peyledim.”

“Yeni bir âşık mı? Kim?”

“Kim mi? Kim olduğunu anlamadın mı? Nasıl?”

“Bırak alayı, yeter! Yoksa sabrım tükeniyor.”

“Peki o halde... Don Alberto Menendez de Ca_ buerniga’nın ta kendisi.”

“Tanrım!” diye haykırdı annesi.

Don Victorino bir şey diyemedi, sapsarı kesildi.

Don Alberto Menendez de Cabueringa müthiş zengin bir çiftlik sahibiydi; gömlek değiştirir gibi kadın değiştiren sefiş, uçarı bir adam. Hoşuna giden bir kadını elde etmeyi aklına koydu mu varını yoğunu harcar deniyor, karısından ayrı yaşadığı söyleniyor, avladığı kadınları sonradan evlendirdiği, onlara külliyetli dırahomalar verdiği de ilâve ediliyordu.

“Ne dersin bu işe baba, susuyorsun?” “Sen aklını kaçırdın galiba!”

“Hayır, ben ne aklımı kaçırdım, ne de kuruntuya kapılıyorum. Sokakta gidip gelip sürekli bizim evin önünden geçiyor. Ona söyleyeyim de gelsin seninle pazarlıkta anlaşsın mı?”

“Ben gidiyorum, yoksa sonu kötüye varacak.” Adam kalkıp evden dışarı gitti. “Fakat yavrucuğum!”

“Bak sana söylüyorum anne, babam bu işten hoşlanmadı değil. O beni Don Alberto’ya satmaya çoktan hazırdır.”

Zavallı kızcağızda arzu, irade kalmamış; Julia hattâ satılmanın kendisi için bir kurtuluş demek olduğunu anlamaya başlamıştı. Esas mesele onun bu evden uzaklaşması, babasının elinden kurtulabilmesiydi; kurtulsun da nasıl olursa olsun...

O sıralarda Alejandro Gomez adında zengin bir adam, Renada dolaylarında, bir çiftlik satın almıştı; oraların en değerli, en büyük çiftliklerinden biriydi bu. Alejandro Gomez’in nereli olduğu hakkında kimse doğru dürüst bir şey bilmiyor; anası babası, soyu sopu hakkında; doğduğu, gençliğini geçirdiği yere dair bilgi veren birisi de çıkmıyordu. Şu kadarı biliniyordu ancak: Pek küçükken anasıyla babasıyla birlikte önce Küba’ya, sonra Meksika’ya gitmiş; oralarda, ne şekilde olduğu meçhul, muazzam bir servet elde etmişti. Bu servet masallardaki miktarı buluyor, birkaç milyon duro’dan bahsediliyordu. Alejandro Gomez bu parayı daha otuzuna basmadan toplamış, sonra da çift çubuk almak kararıyla İspanya’ya dönmüştü. Dul ve çocuksuz olduğu söyleniyor, hakkında inanılmayacak rivayetler dolaşıyordu. Kendisini tanıyanlar, haris, büyük plânlar peşinde, bildiğinden şaşmaz, inatçı, müthiş irade ve azim sahibi bir adam olduğunu söylüyorlardı. Alejandro, kaba saba oluşuyla övünmekten de hoşlanıyordu, “Paran varsa dünyada her şey senin!” diyordu.

Ona: “Her zaman ve herkes için değil!” diye cevap veriyorlardı.

“Herkes için bu böyle. Yani parayı bizzat kazanmasını bilmişler için. Büyük bir mirasa konmuş bir beyzadecik, bir kont parçası yahut bir dükağız, isterse bir o kadar daha milyonu olsun, olduğu yerde sayar. Ama ben? Ben? Kendime yalnız ellerimin emeğıyle, tek başıma bir servet yapmayı bilmiş olan ben?”

Onun kendini anlatırken belirttiğı “ben” sözündeki vurgularda yaman adamın ta kendisi bulunuyordu.

“Kafama koyduğum şeylerin hiçbirisi elimden kurtulmamış, boş çıkmamıştır; hepsini başarmışımıdır. İstesem nâzır bile olurum. İstemiyeyim yoksa!”

Alejandro’ya, Renada’nın eşsiz güzeli Julia’dan da bahsettiler.

“Bir göreyim hele!” dedi içinden. Görünce de şunu söyledi: “Bu kız benim olmalıdır.”

Günlerden bir gün Julia: “Biliyor musun, baba!” dedi. “Hani şu adı dillerde gezen Alejandro var ya... tanırsın canım, son zamanlarda herkesin ağzında onun lafı; hani Carbajedo’yu satın alan...”

“Evet, kimden bahsetmek istediğini anladım. Eee, ne olmuş?”

“Haberin var mı, o da peşimde dolaşıyor.”

“Sen benimle eğleniyor musun Julia?”

“Yoo şaka değil, durum ciddi, sürekli peşimde dolaşıyor.”

“Sana söylüyorum, alayı bırak!”

“İşte! İşte yolladığı mektup.”

Ve Julia koynundan bir kâğıt çıkarıp babasının yüzüne doğru fırlattı.

“Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sordu babası.

“Ne mi yapacağım? Kendisine seni görmesini, pazarlıkta seninle uyuşmasını söyleyeceğim.”

Don Victorino, kızına yiyecekmiş gibi baktı, hiçbir şey demeden evden dışarı çıktı. Aradan birkaç gün geçti; bu birkaç gün evin içinde gamlı sükûtlar, dilsiz gerginliklerle yüklü bir hava esti. Julia, yeni gönüllüsüne alaylar, mağrur küçümseyişlerle dolu bir cevap göndermişti. Bir iki gün sonra kaba bir el tarafından iri iri, köşeli, fakat okunaklı bir yazıyla yazılmış bir mektup aldı; mektupta şu kelimeler vardı sadece:

“Eninde sonunda benim olacaksınız. Alejandro Gomez, aklına koyduğu her şeyi elde etmesini bilir”

Mektubu okuyunca, kendi kendine şöyle dedi Julia: “İşte erkek dediğin böyle olmalı! Acaba o mu benim kurtarıcım olacak, yoksa ben mi onu feraha çıkaracağım?”

Mektubun gelmesinden birkaç gün sonra Don Victorino, kızını çağırdı, onunla bir odaya kapandı; nerdeyse diz çöküp yalvararak, gözleri dolu dolu, onunla konuştu:

“Bak yavrucuğum, şimdi her şey senin kararına bağlı: Hepimizin istikbali ve benim şerefim. Alejandro ile evlenmezsen iflâs etmiş olduğumu daha fazla gizleyemeyeceğim; evet, hattâ belki de...”

“Söyleme, dur!”

“Yok, hayır, artık gizleyemeyeceğim. Vade günü yaklaşıyor, sonrası hapsi boylamak benim için. Darbeden bu güne kadar kendimi koruyabildimse bu, sana dayanmam sayesinde. Güzelliğin benim kalkanım oldu. Herkes, çocuğa yazık, diyordu.”

“Peki, ben buna olur dersem?”

“O vakit her şey düzelir. Sana bütün hakikati söylemek isterim. Alejandro benim durumumu biliyor, her şeyi öğrendi; ben bu gün tekrar eski hürriyetime kavuştum, rahat nefes alabiliyorum. Ona minnettarım, benim bütün borçlarımı ödedi. Ben artık şeyden de kurtuldum, şeyden...”

“Biliyorum, biliyorum, söyleme! Peki şimdi?”

“Şimdi ben ona bağlıyım, hepimiz ona bağlıyız. Ben onun parasıyla yaşıyorum. Sen de, sen de onun

parasıyla yaşıyorsun.”

“Yani bu demek ki sen beni çoktan sattın öyle mi?” “Hayır, o bizi satın aldı.”

“Demek sen istesen de istemesen de ben çoktan onun oldum, öyle mi?”

“Hayır, onun böyle bir şey istediği yok; o hiçbir şey istemiyor, hiçbir talepte bulunmuyor.”

“Ne kadar da cömert!”

“Julia!”

“Evet evet, her şeyi anladım. Söyle ona, ne zaman isterse gelebilir; bana göre hava hoş!”

Julia bunları söylerken vücudundan bir ürperme geçti.

Bu sözleri kim söylemişti, kendisi mi? Hayır hayır, bir başkasıydı söyleyen; ruhunda barındırdığı, kendisine zulmeden bir başkası.

“Affet yavrum, affet beni!”

Adam, kızını öpmek için ayağa kalktı, ama Julia onu geri iterek haykırdı:

“Çekil, kirletme beni!”

“Fakat yavrum!”

“Git, git, vesikalarını yahut kâğıtlarının külünü öp daha iyi; o kâğıtlar yüzünden hapsi boylardın ya neyse!”

“Julia; ben size Alejandro kafasına koyduğu her şeyi elde eder, dememiş miydim? Bana karşı gelmeye kalkışmak ha? Bana!”

Amerikalı genç zenginin, Don Victorino’nun evinde, Victorino’nun kızına yaklaşırken söylediği ilk sözlerdi bunlar. Kız bu sözleri dinlerken ürperdi: Ömründe ilk defa hakiki bir erkek görüyor; sonra bu erkek beklediğinden çok daha kibara, çok daha az kaba ve hantala benziyordu. Alejandro’nun üçüncü gelişinde Julia’nın annesiyle babası kızla onu başbaşa bıraktılar. Julia titriyor, Alejandro susuyordu. Bu korku ve bu sükût, bir müddet devam etti.

“Galiba biraz rahatsızsınız Julia!” dedi Alejandro.

”Yo hayır, bir şeyim yok.”

“Peki neden titriyorsunuz?”

“Belki soğuktan.. “

“Hayır, korkudan” “Korkudan mı? Ne korkusu?” “Benden korkuyorsunuz!” “Sizden ne diye korkacakmışım?” “Değil işte! Siz benden korkuyorsunuz.”

Julia’nın korkusu şiddetli bir ağlama nöbeti halinde dışarıya boşaldı. Julia ağlıyor, gözyaşı seli ruhunun ta derinlerinden dışarı taşıyordu. İçten içe ağlıyordu Julia. Hıçkırıklar onu boğuyor, nefesini kesiyordu âdeta.

“Yoksa ben bir canavar mıyım?” diye mırıldandı Ale-jandro.

“Beni sattılar!”

“Bunu da kim söylüyor?”

“Ben, ben söylüyorum. Fakat hayır, ben aslâ sizin olmayacağım, ölmediğim sürece bana sahip olamayacaksınız!”

“Sen benim olacaksın Julia, benim olacaksın... Ve beni seveceksin. Nasıl? Beni sevmek istemiyor musun? Beni? Bu imkânsız!”

“Beni” sözünde öyle bir vurgu vardı ki Julia’nın gözyaşı pınarını kurutuverdi; Julia kalbinin durduğunu hissetti âdeta. Alejandro’nun yüzüne baktı, bir ses ona fısıldar gibiydi: İşte hakiki erkek!

“Bana istediğinizi yapınız.”

Alejandro, ona sen diye hitabetmekte ısrar ederek: “Bununla ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bilmiyorum... Ne söylediğimi bilmiyorum.”

“Sana istediğimi yapayım, ne demek?

“Yani ne istersen onu... “

“Fakat ben seni ne mi yapmak istiyorum?” Ben kelimesini tok ve muzaffer bir sesle söylemişti. “Karım olacaksın!”

Julia bir çılgılık kopardı. Hayretten ışıldıyan o şahane iri gözleriyle uzun uzun erkeğin yüzüne baktı: Alejandro gülümseyerek kendi kendine söyleniyordu: “İspanyanın en güzel kadını benim olacak.”

“Demek şuna inanıyorsunuz ki... “

“İnanıyorum... İnanıyorum... “

Ve yeniden, Julia’nın gözyaşları göğsünü parçalayacak, nefesini kesecekmiş gibi akmaya başladı.

Derken Julia dudaklarında ansızın bir çift dudak hissetti, bir sesin kendisine şunları söylediğini duydu: “Evet, karım. Nikâhlı karım. Her şey açık, ortada. Kanun benim arzumu tasdik edecektir. Ah, benim arzum başlıbaşına kanundur, kanun.”

“Evet, karınım.”

Julia, yenilmişti, düğünü kutlamak için söz kesildi.

Bu kaba saba, sımsıkı kapalı adamda ne vardı ki insana korku salıyor, kendini saydırıyordu? İşin en korkunç tarafı, nasıl oluyordu da Julia’yı bir nevi garip ve bambaşka bir aşka zorluyordu? Çünkü erkeğinin milyonlarıyla gösteriş yapsın diye en güzellerden biriyle evlenmeyi aklına koymuş bu macera düşkününe âşık olmamak için dayatıyordu Julia. Böyle bir aşktan korunmaya çalıştığı halde kendini âşıklığa benzer bir teslimiyete mecbur hissediyor; bu hissinde atak, mağrur bir başbuğa karşı bir cariyenin sevgisini andıran bir şeyler bulunuyordu.

“Ama o” diyordu Julia kendi kendine. “O beni sahiden seviyor. Beni seviyor ha? Onun söylediği şekilde: Beni? Ya bunu söyleyişi! Beni derken sesindeki o başkalık! Beni seviyor mu? Yoksa sadece benim güzelliğimle övünmek mi istiyor? Ben onun için sadece nadir ve çok kıymetli bir mobilya mıyım yoksa? Bana sahiden âşık mı? Biraz zaman geçince güzelliğimden bıkmayacak mı? Şu veya bu, yakında evlenmiş olacağım; bu musibet baba ocağından, babamdan kurtulacağım; babam bizim yanımızda oturacak değil ya! Bir gelir sağlarsanız ona, zavallı anneciğime yapmadığını bırakmadığı gibi uşaklarla çekişmekte devam eder. Biz yalnız tekrar borçlanmamasına göz kulak olalım, yeterli. Bense zengin olacağım, zengin, alabildiğine zengin!”

Fakat bunlar Julia'yı tatmin etmiyordu. Julia, Renada'lı-ların kendisine gıpta ettiklerini görüyor, herkes onun inanılmaz saadetini konuşup, güzelliğinin elde edebileceği en yüksek şeyi elde ettiğini iddia ediyordu. Ama bu adam onu gerçekten seviyor muydu? Julia: "Aşkını kazanmam lâzım!" diyordu kendi kendine. "Onun beni gerçekten sevmesi, benim için bir mecburiyet. O beni sevmezken ben onun karısı olamam; çünkü kendini satmanın en iğrenç şeklidir bu. Hem ben de onu seviyor muyum acaba?" Julia, Alejandro'ya mağlûp olduğunu hissediyor, çünkü ruhunun derinliklerinden gelen esrarlı bir sesin fısıltısını işitiyordu: "İşte erkek dediğin!" Alejandro, "ben" dedikçe aşktan titriyordu Julia. Bunun bir başka sebebi bulunduğunu zannettiği, yahut neden böyle olduğunu bilmediği halde aşktan titriyordu.

Düğün yapıldı, yeni evliler başşehir gittiler. Alejandro muazzam servetine uygun olarak pek çok kimselerle münasebet ve dostluk kurmuştu, ama bu biraz da tuhaftı doğrusu. Evine girip çıkan, içlerinde Julia'ya tutkun birçok soydan kişiler de bulunan erkeklerin çoğu; ipotek karşılığı borç para veren kocasına borçlu kimselerdi herhalde. Ama Julia, kocasının işleri hakkında hiçbir şey bilmiyor, çünkü kocası hiçbir zaman onunla bu konuda konuşmuyordu. Hiçbir şeyi eksik değildi Julia'nın; her dileği yerine geliyor, yalnız bir şeyden mahrum bulunuyor, en çok da onu istiyordu. Derdi kendisine râmolduğu, büyüüne kapıldığı erkeğin aşkı değildi; derdi, bu aşktan emin olmaktı. "Beni seviyor mu, sevmiyor mu? Hediyele, iltifatlara gömüyor, bana karşı saygılı davranıyor; ama bunu bir hükümdar tavrıyla, gayet hâkim bir şekilde yapıyor. Hattâ şımartıyor beni, ama seviyor mu?"

Şu var ki bu adamla aşktan, muhabbetten bahsetmek hiçbir netice vermiyordu.

"Bu gibi şeyleri yalnız aptallar konuşur." diyordu Alejandro. "Ruhum, canım, şekerim, sevgilim... Ben... ben böyle şeyler söyleyeceğim öyle mi? Bana böyle şeyler söylenecek ha? Bana? Bunlar roman palavraları. Bilirim, sen bu gibi şeyleri okumaktan hoşlanırsın."

"Ne yapayım, sahiden hoşlanıyorum"

"Güzel, oku istediğin kadar. Bak, sen bunlara bu kadar kıymet veriyorsan söyle de sana bitişikte kütüphane olarak büyük bir pavyon yaptırayım, Hazreti Âdem'den bugüne kadar yazılmış bütün romanları oraya doldurtayım."

"Daha neler!"

Alejandro öyle basit, kalender, alelâde giyiniyordu ki, eh bu kadar olur. Giyimiyle mümkün olduğu kadar az dikkati çekmek, göze batmamak istendiğinden değil, aşağı tabakaya bağlı görünmekten zevk aldığı için böyle yapıyordu. Elbise yenilemek onun zoruna gidiyor, evet, hattâ eskimiş kıyafetlerine karşı âdeta şefkatli bir muhabbet ve yakınlık gösteriyordu. İnsanın şöyle diyesi geliyordu: Bu adam yeni bir elbise giydiği gün, hemen o gün, eski ve giyilmiş görünsün diye aşındırmak için üstünü başını evde, sokakta duvarlara sürtüyor herhalde. Diğer yanda, kendinden güzelliği daha da tesirli olsun diye, karısının azami derecede güzel ve şık giyinmesi için gayet titiz davranıyordu. Tutumlu yahut hasis ruhlu bir adam değildi asla; ama ödemekten en çok hoşlandığı, bilhassa zevk duyduğu şeyler; moda mağazalarının, kadın terzilerinin faturalarıyla Julia'nın giyim kuşam masrafları oluyordu.

Sokakta karısının yanında yürümek onu memnun ediyor, ama bu takdirde karı kocanın giyinişleri, halleri tavırları arasındaki ayrılık bilhassa göze çarpıyordu. Yanlarından geçenler karısını izlemek için durdukça, karısı işveli işveli, halkın bakışlarını üzerine çektikçe Alejandro keyifleniyordu. Görmezden geliyor, daha doğrusu hiç haberi yokmuş gibi davranıyordu. Karısını arzulu bakışlarla süzenlere Şöyle demek istiyordu adeta: “Hoşunuza mı gidiyor? Buna pek memnun oldum, çünkü o benimdir, yalnız benim. Buna hiçbir itirazım yok, köpürün köpürebildiğiniz kadar, yiti-rin aklınızı!” Adamın bu düşüncelerini hissediyormuş gibi, kendi kendine soruyordu Julia: “Bu adam beni sahiden seviyor mu, yoksa sevmiyor mu?” Çünkü kendisi hep onu, bu adamı, kocasını yahut daha doğrusu sahibi olan, efendisi olan erkeği düşünüyordu. Ve ruhu zamanla değışe değışe, bir gözde ruhu, efendisinin tek cariyesi olmakla beraber yine de cariyeye olmaktan bir adım ileri geçemeyen bir odalığın ruhu haline geldi.

En küçük ölçüde bile olsa sırdaşığa benzer bir şey yoktu aralarında. Julia, efendisini, kocasını ilgilendiren, meşgul eden şeyler nedir hiç bilmiyor, ancak bazan ona ailesini sormak cesaretini gösteriyordu.

“Ailem mi?” diyordu Alejandro. “Şimdi aileden yana sen nasılsan ben de öyleyim; buna da zerre kadar üzüldüğüm yok hani. Benim ailem benim: sen ve ben; sen de benimsin çünkü.”

“Ya annen, baban?”

“Unutma ki annem babam olmadı benim. Benim ailem benimle başlar. Ben kendi kendimi yarattım.”

“Sana bir şey daha sormak istiyorum Alejandro, ama cesaretim yok.”

“Niçin yok? Sana birşey yapacak değilim, korkma! Daha önce hiç gücendim mi veya söylediğin birşeyden dolayı kırıldım mı sana?”

“Hayır, hiçbir zaman, ben şikâyet etmiyorum ki zaten... “

“Bir bu eksikti sanki... “

“Hayır, şikâyet etmiyorum, fakat... “

“Peki peki, çabuk sor da bitir şunu!”

“Hayır, sormam, daha iyi!”

“Sor!”

Bunu öyle bir şekilde söyledi ki, kelimedede öyle kuvvetli ve sınırsız bir bencilliğin yankısı vardı ki Julia, korku ve aşkla; uysal, hakir bir aşkla, bir cariyeye aşkıyla titriyerek ona şunları söyledi:

“Peki o halde söyle bana, sen dul musun?”

Kocasının alnında bir gölge gibi hafif bir çizgi belirip kayboldu sanki ve Alejandro cevap verdi:

”Evet, dulum.”

“Birinci karın ne oldu?”

“Sana bazı şeyler anlattılar galiba!”

“Hayır, fakat... “

”Bazı şeyler anlattılar, söyle haydi!” “Peki; evet, bazı şeyler işittim.” “İnandın mı?”

“Hayır, inanmadım.”

“Elbette, inanamazdın, inanmana müsaade etmezdim” “Hayır, inanmadım.”

“Tabiî, beni senin gibi seven, senin gibi benim olan bir kimse, bu şişirme yalanlara inanamaz.”

“Ben seni elbette seviyorum!” Julia bu sözü, onun da aşkını açığa vurmasına önayak olurum ümidiyle söylemişti.

“Güzel, ama bu hissî roman tabirlerinden hoşlanmadığımı sana daha önce de söyledim; bir insan, sevdiğini ne kadar az söylerse o kadar iyidir.”

Kısa bir sessizlikten sonra Alejandro devam etti: “Sana, henüz pek gençken Meksika’da evlendiğimi anlattılar. Müthiş zengin, yaşlı bir kadınla; yaşı geçkin ve milyoner bir kadınla evlendiğimi anlattılar. Sana, mirasçısı olabilmem için kadını zorladığımı, dileğime kavuşunca da çok geçmeden kadını öldürdüğümü söylediler. Sana buna benzer şeyler anlattılar, değil mi?”

“Evet, bana söyledikleri bundan ibaret.”

“Sen de inandın mı?”

“Hayır, inanmadım. Karını öldürdüğüne inanamadım.”

“Görüyorum ki zannettiğimden daha iyi muhakemen var senin. Ben karımı nasıl öldürebilirdim; benim olan, benim malım olan bir şeyi nasıl öldürebilirdim?”

Bu sözleri işitince zavallı Julia’yı titreten ne olmuştu? Ür-permesinin sebebini anlayamadı, ama ilk karısından bahsederken kocasının kullandığı “mal” kelimesiydi sebep.

“Hem bu yüzde yüz bir çılgınlık olurdu.” diye devam etti Alejandro. “Niçin? Mirasına konmak için mi? Servetinden nasıl olsa faydalanacaktım, nitekim bugün hâlâ faydalanıyorum. İnsanın kendi karısını öldürmesi için en ufak bir sebep yoktur ki!”

“Buna rağmen karılarını öldüren erkekler var.” diyerek, Julia itiraz cesaretini gösterdi.

“Ne maksatla? Neden?”

“Kıskançlıktan yahut aldatıldıkları için.”

“Bak hele, kıskançlık! Bu sadece aptalların harcıdır. Yalnız ahmaklar kıskanç olabilirler; yalnız bu gibilere karıları ihanet edebilir de onun için. Fakat bana, bana? Benim karım beni aldatamaz. Bunu ne birinci karım yapabildi, ne de sen yapabilirsin.”

“Böyle sözler söyleme, konuşacak başka şey mi kalmadı?”

Senin böyle konuşman karşısında üzüntü duyuyorum, seni aldatmak rüyamda bile olsa aklımdan geçmiş olamaz!”

“Biliyorum, sen söylemesen de biliyorum. Senin beni hiç bir zaman aldatmayacağını biliyorum.”

“Tabii aldatmam.”

“Zaten aldatamazsın ki! Nasıl? Beni aldatmak? Karım ha? imkânsız! Birincisine gelince, ilk karım benim öldürmeme hacet kalmadan o kendisi öldü.”

Alejandro karısıyla ara sıra böyle uzunuzun konuşurdu; o konuşmalardan biri de buydu işte. Julia bu konuşmadan sonra ürkek ve düşünceli oldu. Bu adam kendisini seviyor muydu, sevmiyor muydu?

Zavallı Julia! Yeni yuvası, baba evi kadar tıpkı korkunçtu. Hürdü, tamamen hür; istediğini yapabiliyor, gezip tozabiliyor, kadın dostlarını, hattâ en çok hoşlandığı erkek ahbablarını evine çağırabiliyordu. Ama kocası, efendisi seviyor muydu onu? Bu adamın, kendisini sevdiğinden emin olmamak; onu koparılamaz bir şekilde kendi hayal ülkesine zincirliyor, kapıları daima açık bu şahane zindanda onu adeta mahpus tutuyordu.

Günün birinde karnında kocasından bir çocuk taşıdığını anlayınca cariyeleşmiş ruhunun fırtınalı karanlığına, güneşten bir ışın düştü sanki. “Onun beni sevip sevmediğini şimdi öğreneceğim!” dedi içinden.

Sevinçli haberi verdiği zaman Alejandro haykırdı:

“Ben de bunu bekliyordum, şimdi bir mirasçım var, onu tam adam olarak yetiştireceğim, kendim gibi bir adam; ben de bunu bekliyordum.”

“Ya çocuksuz kalsaydık?” diye sordu Julia.

“İmkânsız! Başka türlü olamazdı. Ben muhakkak bir evlât sahibi olacaktım. Ben!”

“Ama evlenip de çocukları olmayanlar çok.”

”Başkaları için evet. Ama benim için hayır! Ben muhakkak bir oğul sahibi olacaktım. Ben!”

“Neden muhakkak?”

“Çünkü senin bana bir oğul doğurmaman imkânsızdı da ondan.”

Ve oğlan dünyaya geldi. Fakat baba, hep aynı kapalı haliyle kaldı. Yalnız çocuğun, annesi tarafından emzirilmesine müsaade etmedi.

“Hayır hayır, benim senin sıhhatinden, kuvvetinden şüphe falan ettiğim yok; ama emziren kadınlar çabuk yıpranırlar; ben senin pek erken çökmeni istemiyorum, istiyorum ki genç kalasın, mümkün olduğu kadar uzun zaman.”

Doktor, çocuğunu kendisi emzirirse Julia’nın yıpranmak şöyle dursun, bundan istifade edeceği, evet, daha da toplanıp daha da güzelleşeceği hakkında teminat verdikten sonradır ki Alejandro, bu işe razı oldu.

Baba, oğlunu öpmeyi reddediyordu. “Öpmek, çocukları taciz etmektir” diyordu. Ama arasıra çocuğu kollarına alıyor, bir müddet seyrediyordu.

“Hani bir kere bana ailemi sormuştun!” dedi Alejandro, günün birinde karısına, “İşte benim ailem, işte şimdi ailem var benim, işte şimdi mirasçım olacak, eserimi devam ettirecek bir kimsem var.”

Julia, kocasından, eser dediği şeyin ne olduğunu sormak istediye de cesaret edemedi. Eserim; bu adamın eseri ne olabilirdi? Julia, işte ikinci defadır ki onun bu kelimeyi kullandığını işitiyordu.

Evlerine en çok gelip giden misafirlerden biri de kont Bordaviella ailesiydi; başta Alejandro ile mali temasları olan kontun kendisi. Alejandro, konta yüksek faiz karşılığı külliyetli bir para vermişti. Kont, bu oyunun tiryakisi olan Ju-lia ile satranç oynar; alacaklısının karısı olan bu dostuna, kendi evindeki dertleri, geçimsizlikleri anlatıp açılarak içini dökerdi. Çünkü Bordaviella kontunun aile ocağı, içinde yanan ateş pek zayıf olmakla beraber bir küçük cehennemden farksızdı. Kontla kontes anlaşıyorlar, birbirlerini sevmiyorlardı. Her biri kendi başına buyruk bir hayat sürüyor, kontes akla gelebilecek her türlü rezalet dedikodularına bol bol fırsat hazırlıyordu. Her zaman için çözülecek bir bilmece vardı ortada: Kont Bordaviella’ların aile dostu olmak sırası, şimdi acaba kimde? Zavallı

kont ise satranç oynamak için güzel Julia'nın evine sığınıyor, tesellisini yabancı konaklarda arayarak kendi betbahtlığını unutmaya çalışıyordu.

Alejandro: “Şu kont yine mi geldi?” diye soruyordu karısına.

“Şu kont, hangi kont?”

“Hani şu. Hem zaten olup olacağı bir kont vardır, bir düğ, bir marki... Benim için onların hepsi bir; hepsi birden tek ve aynı şahıs sanki!”

“Evet, yine geldi.”

“Seni eğlendiriyorsa memnun olurum. O takdirde hiç değilse bir işe yarıyor, zavallı ahmak!”

“Bende çok anlayışlı, okumuş bir adam tesiri bırakıyor. Çok terbiyeli ve sempatik.”

“Öyledir öyle, al sana roman okuyan biri daha. Neyse canım, seni eğlendirişin de... “

“Çok betbaht.”

“Geç, kabahat kendisinde.”

“Neden?”

“Salağın biri de ondan. Görünen köy kılavuz istemez. Karısının, kont gibi bir sersemi aldatması pek tabii bir şey. Herif erkek değil ki! Bir kadın, koca diye bu adamla nasıl evlenir, şaşarım. Ama belki de kadın adamın kendisiyle değil, unvaniyle, evlendi. Kontesin bu biçareye yaptığını, bir kadın bana yapmalıydı!”

Julia, kocasının yüzüne baktı; ne söylediğinin adeta farkında olmaksızın: “Bir kadın sana yapsaydı?” dedi. “Karısının konta yaptığını, karın sana yapsaydı?”

“Saçma!” Ve Alejandro gülmeye başladı. “Hayatımıza kitaplarının tuzundan serpmek istiyorsun galiba? Ama kıskançlığımı uyandırıp beni denemek istiyorsan aldanıyorsun. Ben o tip insanlardan değilim. Bana böyle bir şey yapmak... Bana! Sen git, bu Bordaviella serseminin başını döndürerek eğlen eğlenebildiğin kadar!”

“Bu adam, acaba kıskançlık nedir bilmez mi sahiden?” dedi Julia kendi kendine. “Kontun sürekli bize gelişi, bana pervane oluşu, kur yapışı; onu hiç huylandırmıyor mu? Hem kont cidden yapıyor da bunları! Kocam sadakatimden, aşkımdan bu derece emin mi? Üzerimdeki nüfuzuna bu kadar güveniyor mu? Yoksa kayıtsızlık mı bu sadece? Beni seviyor mu, sevmiyor mu?” Ve Julia, âdeta çılgına.dönüyor, çünkü kocası ona müthiş azap çektiriyordu.

Zavallı kadın, kocasının kıskançlığını uyandırabilmekte ısrar ediyor, çünkü kocasının aşkını anlamakta kıskançlığın bir mihenk taşı olacağını sanıyordu. Fakat boşuna. Başara-mıyordu.

“Seninle kontlara gidelim mi?”

“Ne yapmaya?”

“Çay içmeye!”

“Çay içmeye mi? Hayır.Bizim zamanımızda evde kimin karnı ağrıyorsa o içerdi bu bulaşık suyunu. Sen git, hem kontu da teselli edersin biraz. Tanrı yardımcın olsun.

Kontesle, sıradaki en yeni âşığı da evdedirler herhalde. Ne de güzel bir toplantı. Fakat neticede bunların hepsi...”

Bu arada kont, Julia'ya musallat olmakta devam ede dursun. Kont, Julia'nın merhametini uyandırmak, bu merhametten faydalanıp aşkını kazanmak, Julia'nın gönlünde günahkâr bir sevda yaratabilmek için; kendisine, aile hayatındaki bahtsızlıkları yüzünden, derinden yaralı süsü veriyordu. Julia'ya, Julia'nın aile hayatına ait mahrem bazı şeyler bildiğini de hissettiriyordu.

“Evet Julia, cidden, evim bir cehennemden farksızdır. Bana acımakta çok haklısınız. Ne olurdu, birbirimizi önceden tanısaydık! Ben bu uğursuz boyunduruğa girmeden, siz de...”

“Ben de kendi boyunduruğuma, öyle mi?” “Yo yo, bunu demek istemedim... hayır.” “Ya ne diyecektiniz, Bay Kont?”

“Siz de kendinizi bu adama, kocanıza feda etmeden önce tanışmış olsaydık...”

“O takdirde kendimi size feda eder miydim acaba? Bunun böyle olacağını zannetmeniz için bazı sebepler yoksa?”

“Ah ah, şüphesiz!”

“Siz erkekler ne kadar da kendinizi beğenmişsiniz!” “Beğenmiş miyiz?”

“Öyle ya, kendinizi mukavemet edilemez sanıyorsunuz.” “Ben... ben aslâ!” “Siz değilseniz kim peki?” “Size bir şey söyleyebilir miyim, Julia?” “Ne isterseniz söyleyin!”

“Peki o halde, söyleyeceğim. Mukavemet edilemeyecek olan ben değilim, benim aşkımdır... Evet Julia, aşkım.”

“Fakat bu düpedüz bir ilân-ı aşk, sevgili Kont! Benim, kocasını seven evli bir kadın olduğumu unutmayınız!”

“Fakat... şey...”

“Bunda şüphemiz mi var yoksa? Evet, dediğim gibi, seviyorum, kocamı bütün kalbimle seviyorum.”

“Halbuki o...”

“Nasıl? Bu da ne demek? Onun beni sevmediğini size kim söyledi?”

“Siz kendiniz...”

“Ben mi? Alejandro'nun beni sevmediğini ben size ne zaman söyledim? Ne zaman?”

“Siz bana bunu bakışlarınızla söylediniz; halinizle, tavrınızla söylediniz.”

“Buna göre bana kur yapmaya sizi ben teşvik ettim, öyle mi? Pekâlâ, sevgili Kont, evimize bu son gelişiniz olsun!”

“Tanrı aşkına Julia!”

“Bu son dedim ya!”

“Ne olursunuz müsaade ediniz de hiç değilse sizi görmeye geleyim; sizi seyredebilmeye, size bakarak gözyaşlarımı içime akıtmaya, kendi kendime sessiz sedasız ağlamaya geleyim.”

“Ne hoş!”

“Size söylediğim, sizi bu derece incitmiş benzeyen şeye gelince... “

“Benzeyen mi? Sözleriniz beni hakikaten incitti.”

“Ben sizi hiç incitebilir miyim? Size söylediğim, sizi bu derece inciten şey sadece şundan ibaret: Ben karıma, siz de kocanıza ebediyen bağlanmadan önce tanışmış olsaydık ben sizi o zaman da bugünkü gibi çılgın bir aşkla severdim. Müsaade ediniz de kalbimi açayım size! Evet, sizi bugünkü gibi çılgınca bir aşkla sever, bu aşkımla gönlünüzü fethederdim. Ben sizi değerim veya meziyetlerimle değil, sadece aşkımla kuvvetiyle kazanırdım. Çünkü Julia, bir kadına değer ve meziyetleriyle, bulundukları durumla sahip olabileceklerini, hükmedebileceklerini sanan insanlardan değilim ben. Karşılık olarak aşklarını takdim etmeden sevmek sevdasına düşenlerden değilim. Ben zavallı düşkün aristokratın gönlünde bu gururun zerresi yoktur.”

Julia, tatlı zehiri ağır ağır, damla damla içine çekiyordu.

“Çünkü bazıları vardır, sevmedikleri halde sevmek isterler; kendini feda eden kadından uçsuz bucaksız bir sevgi ve sadakat beklemekte haklı olduklarını sanırlar. Bazıları vardır, meşhur bir güzelle evlenirler; niçin? Onunla böbürlenmek, onu yanlarında bulundurmak, ehlileşmiş bir dişi aslan gezdirir gibi onu beraberlerinde gezdirmek ve: *‘İşte benim kraliçem! Bakın, bana ne kadar da itaatli, ne kadar bağlı,’* diyebilmek isterler de onun için. Hiç bu kafada bir insan, kraliçesini sevebilir mi?”

“Sevgili Kont, şimdi öyle bir sahaya giriyorsunuz ki... yolunuzu kaybedeceksiniz.”

Sözün burasında Kont, Julia’ya az daha yaklaştı, ona bir şeyler fısıldadı; dudakları nerdeyse Julia’nın kulağına değiyor, parlak kestane rengi bir saç buklesiyle çevrili gülpembe bir et parçası halinde o güzelim kulak, Kont’un hızlı soluklarının esintisini hissediyordu.

“Nerde, kimde kaybediyorum yolumu? Sende! Sende, senin ruhunda!” dedi Kont hafifçe.

Bu “sen” sözü, günahkâr kulağı bir alev kızılına boyayı-verdi. Julia’nın göğsü, kudurmuş poyrazla kamçılanan bir deniz gibi dalgalanıyordu.

“Evet Julia, senin gönlüne, senin ruhuna giriyorum”

“Bırakın beni, Tanrı aşkına, rahat bırakın beni, Kont! Ya içeri giriverse...”

“Ah o şimdi gelmez buraya. Sen onun umurunda mısın? O bizi baş başa bırakıyor. Seni sevmediği içindir ki bizi baş başa bırakıyor... Hayır, o seni sevmiyor. O seni sevmiyor Julia... seni sevmiyor!”

“Bana karşı tam bir itimadı var... “

“İtimadı sana değil, kendine! Onun kendine karşı aslâ sarsılmaz bir itimadı var. Basireti bağlanmış bu adam, ben Alejandro Gomez’im diyerek -ne şekilde olduğunu hadi bil-meyivereyim- kendisine büyük bir servet yapmış olan Ale-jandro Gomez’in, karısı tarafından aldatılması imkânsızdır sanıyor. O beni de hor görüyor, biliyorum.”

“Evet, sizi hor görüyor... “

“Bunu biliyorum. Ama benim gibi seni de hor görüyor.”

“Tanrı aşkına Kont, sususunuz, beni öldürmek mi istiyorsunuz?”

“Seni öldürecek olan odur. Üstelik sen onun ilk öldürdüğü de olmayacaksın... “

“Bu bir alçaklıktır Bay Kont, bir alçaklık. Benim kocam, karısını hiçbir zaman öldürmedi; gidiniz, lütfen gidiniz ve bir daha da aslâ gelmeyiniz!”

“Gidiyorum, ama yine geleceğim, beni sen kendin çağıracaksın... “

Kont gitti, Julia’yı kalbinde sancıyan bir yara ile derinden incinmiş bir halde bıraktı. “Bu adam haklı mı?” diyordu Julia içinden. “Bu iş sahiden onun iddia ettiği gibi mi? Benim kendi kendime itiraf etmek istemediğim şeyi o bana hatırlattı. Alejandro’nun beni hor gördüğü doğru mu acaba? Doğru mu? Alejandro beni sahiden sevmiyor mu?”

Julia ile Bordaviella kontu arasındaki münasebetler, sonunda, halkın ağzına düştü, binbir dedikoduya yol açtı. Fakat Alejandro buna zerre kadar aldırıyor ya da aldırılmaz görünüyordu. Kapalı imalarda bulunmak isteyen bir dostunun sözünü hemen keserek ona şunu açıklamıştı: “Bana ne söylemek istediğinizi biliyorum. Ama söylemeyin daha iyi; elâlemin aptalca bir zevzekliğinden başka bir şey değil bu. Bana? Bu aptallıkları bana yapmak istiyorlar ha? Kendilerini enteresanlaştırmaktan yana kadınlarda romantik bir arzu varsa buna neden mâni olacaktı? Ben bir pısırik mıyım yoksa?”

Fakat bir akşam gazinoda beylerden biri, cinaslı konuş-mıya kalkışıp da boynuz lafı etmeye yeltenince Alejandro şişeyi kaptığı gibi adamın kafasına fırlatıverdi, adamı perişan etti. Bu olay büyük bir rezalete sebep oldu.

Sesine tamamen hâkim olarak, gayet sakin bir eda ile, şöyle dedi Alejandro: “Bana, bu pis nükteler bana ha? Sanki ben hiçbir şey işitmemişim; zavallı karımın romantik hevesleri hakkında o bir sürü budalanın etrafa yaydıkları saç-masapan sözlerden benim hiç haberim yokmuş sanki... Bu zırva dedikoduları susturmak istemeyeyim yoksa... “

Ordakilerden birisi: “Ama hiç de öyle değil, Don Ale-jandro!” demeye kalkıştı.

“Ya nasıl olmuş? Öyle değil de nasıl olmuş, söyler misiniz?”

“Ateş olmayan yerden duman çıkmaz, ateşi söndürmeli-siniz!”

“Kontu evime sokmayayım mı yoksa?” “Eh doğrusu da bu şüphesiz!”

“Bu sadece şom ağızlılara hak vermek demek olur. Hem bir despot değilim ben. Aptalın aptalı olan bu kont karımı eğlendiriyor madem, daha ne? Sizi temin ederim ki o adam, Don Juan rolüne çıkmış biçare bir bunaktır olup olacağı. Bu şaklaban karımı eğlendiriyorsa ben karımı bu zevkinden niçin mahrum edecekmişim; öteki kaçıklar şunu bunu söylüyorlar diye mi? Daha neler! Karım beni aldatacak ha? Beni? Karım... Siz ben’i tanı mıyorsunuz galiba?”

“Fakat Don Alejandro... Görünüşe bakılırsa... “

“Ben görünüşe değil hakikate bakarım.”

Ertesi gün Don Alejandro’nun evine asık suratlı iki adam geldi: Hakaret ettiği zat namına ondan tarziye istiyorlardı.

“Ona şunu söyleyiniz.” dedi Alejandro. “Bana kendisini tedavi eden doktorun hesabını göndersin. Doktor masrafını verir, gördüğü zarar ve ziyamı öderim.”

“Fakat Don Alejandro.”

“Daha ne istiyorsunuz?”

“Biz... biz hiçbir şey. Tahkir ettiğiniz şahıs istiyor. Hakareti geri almanızı, kendisine tarziye

vermenizi, gönlünü hoş etmenizi istiyor.”

“Ne dediğinizi anlamıyorum... anlamak da istemiyorum.. “

“Aksi halde sizinle düello etmek arzusundadır.”

“Mükemmel, ne zaman isterse... Lütfen söyleyin ona, ne zaman isterse derhal. Fakat bunun için sizler buraya kadar yorulmasanız da olurdu. Şahide hiç de lüzum yok. Lütfen söyleyin ona, kafası düzelir düzelmez, yani yediği şişenin yarası iyi olur olmaz bana haber versin. Nereye isterse gider, bir yere kapanır, yumruk tekme döğüşürüz. Başka silâh kabul etmem ben. Alejandro Gomez'in kim olduğunu işte o zaman anlar... “

Şahitlerden biri: “Don Alejandro, siz bizimle eğleniyorsunuz!” dedi.

“Fakat rica ederim, katiyen. Siz başka bir dünyadansınız. Sizin analarınız babalarınız kibar, soyunuz sopunuz asildir. Ama benim? Ne anam var, ne babam; ne de kendi kurduğumdan başka bir ailem. Ben hiçlikten geliyorum. Bu numaralara, bu şan şeref unvanlarına karnım tok benim. Bunu böyle bilesiniz baylar!”

Şahitler ayağa kalktılar, içlerinden biri gayet resmî bir tavır takındı; ne de olsa hakiki bir milyoner ve mazisi karanlık bir adam karşısında bulunduğu için hürmette kusur etmemeye de çalışarak, oldukça azimli, şöyle dedi:

“O halde Bay Alejandro Gomez, müsaade buyurunuz da size şunu söyleyeyim.. “

“Ne arzu ederseniz hepsini söyleyin; fakat sözlerinizi iyi tartın, çünkü şurada bir ikinci şişe daha var...”

“Şu halde” Şahit sesini yükseltti. “Şu halde siz bir centilmen değilsiniz, Don Alejandro Gomez!”

“Değilim tabii. Ben mi centilmen olacağım? Ne zaman? Ne münasebet? Ben bir eşek çobanı olarak doğdum bayım, centilmen olarak değil. Ben ikinci kahvaltımı almak için, babam dedikleri adama eşek sırtında gitmedim, yayan gittim, yayan. Bir centilmen olmadığım yüzde yüz. Ben asla-centilmen olmam! Ben... Gidin... Gidin haydi... “

Şahitlerden biri ötekine: “Evet, gidelim!” dedi. “Çünkü burada artık hiçbir işimiz yok. Yakışık almaz hareketinizin neticelerinden bizzat sorumlu olacağımız, Don Alejandro!”

“Tamamen sizin fikrinizdeyim, kabul! Şu adama, hani şu dilini tutamadığı için kafasına şişeyi indirdiğim centilmeninize gelince; lütfen söyleyin ona, tekrar ediyorum, bana doktorunun hesabını göndersin, bir daha da sözlerini tartarak söylesin. Ve siz Baylar, bu lâf anlamaz adama, bu barbara, centilmenlerdeki izzetinefsin zerresi bulunmayan bu hamhalat milyonere; dünya hali, günün birinde bir işiniz düşerse lütfen derhal geliniz. Şimdiye kadar beylere, centilmenlere yaptığım şekilde sizlere de hizmet etmekten haz duyarım.”

Aynı günün akşamı Don Alejandro; karısına, önce adamın başına şişeyi nasıl fırlattığını, sonra da şahitlerle neler konuştuğunu, o sahneyi anlattı; sözleri yaptığı kahramanlığın memnuniyetini ifade ediyordu. Karısı onu korkmadan dinledi.

“Ben bir centilmen ha? Bir centilmen! Ben?” diyordu Alejandro. “Ben, Alejandro Gomez? Asla. Ben bir erkeğim sadece, ama yaman bir erkek, sapına kadar erkek, işte okadar.”

Bir şey söylemiş olmak için: “Ya ben?” dedi Julia.

“Sen mi? Sen de yaman bir kadınsın. Romanlar okuyan bir kadın. Ona gelince o, kontçağız, satranç oyuncusu, bir hiç, bir sıfır, olup olacağı bir sıfır. Ama seni eğlendiriyor, bir fino köpeğiyle eğlenir gibi onunla oyalanıyorsun madem, onu senden ne diye alacakmışım? Mesela para verip bir köpek satın aldın diyelim, şöyle uzun tüylü bir köpek, anlıyorsun değil mi, veya bir Ankara kedisi, ya da bir küçük maymun; tutmuş okşuyorsun, öpüyorsun hatta; hiç ben kalkar da zavallı köpeğini, kedinin veya maymun yavrusunu senin elinden çeker alır, balkondan sokağa fırlatır atar mıyım? Daha neler! Kont da tıpkı böyle; bir minik çomar, bir maymuncağız, bir kedicik. Eğlen istediğin kadar onunla!”

“Fakat Alejandro, söyleyenlerin hakları var; bu adamı evine sokma!”

“Adam ha?”

“Neyse canım, Bordaviella kontunu evine sokma!”

“Bu sana ait bir iş! Sen ona evinin kapısını kapamadığın müddetçe onun, senin kalbini fethettiği söylentileri, rezilce bir dedikodudan ibaret kalır. Çünkü iş o raddeye gelseydi de konta alâka duymaya başlasaydın tehlikeyi önlemek için sen onun pasaportunu çoktan eline verirdin.”

“Ya sahiden ona karşı bir alâka duyuyorsam?”

“Peki peki. Bilirim ben. Bilirim kıskandırmak istiyorsun beni. Beni ha? Benim başka erkekler gibi olmadığımı nihayet ne zaman anlıyacaksın hatun?”

Julia, kocasını gittikçe daha az anlıyor, ama diğer yanda gittikçe daha çok onun esiri olduğunu, onun hükmü altına girdiğini hissediyor; bu adamın kendisini sevip sevmediğini öğrenebilmek özlemiyle, bu sıcak duyguyla yanıp tutuşuyordu. Alejandro’ya gelince, karısının sadakatinden emindi gerçi; daha doğrusu karısının, kendi karısının, kendisi gibi bir adamı, yaman adamın ta kendisi olan bir erkeği aldata-mayacağına inanmıştı gerçi, ama içinden şöyle dedi: “Şehir hayatı, romanlar okumak, bu kadıncağızı serseme çevirdi!”

Böyle düşündüğü için Alejandro, karısını köye götürmeye karar verdi. Çiftliklerinden birine gittiler.

“Bir müddet kırlarda yaşamak sana iyi gelir.” diyordu. “Sinirlerin yatışır. Yalnız sıkılırsan kontçağızı çağırırsın, kalkar yanımıza gelir. Çünkü bilirsin, kıskanç değilimdir ben; sonra senden de yüzde yüz eminim.”

Orada, çiftlikte zavallı Julia’nın kahırları daha da çoğaldı. Müthiş sıkılıyordu. Kocasını, kitap okumasına izin vermiyordu.

“Ben seni buraya getirdimse kitaplarından ayrılarsın, her geçen gün gittikçe artan şu sinir bozukluğundan kurtulasın diye getirdim.”

“Sinir bozukluğu mu?”

“Şüphesiz. Bütün sıkıntılarının sırf bu yüzden. Bütün suç kitaplarda.”

“Benim artık hiçbir şey okumamı istemiyor musun?”

“Yoo, senden bunu istediğim yok benim... Ben senden hiçbir şey istemiyorum zaten. Bir zalim miyim ben? Benim şimdiye kadar senden bir şey istediğim oldu mu?”

“Hayır, hattâ seni sevmemi bile istemiş değilsin benden.”

“Elbette! Bir kimseden böyle bir şey istenemez çünkü. Hem ben, senin beni sevdiğini, bir başkasını sevemeyeceğini biliyorum. Beni tanıdıktan, erkekliğin ne olduğunu benim şahsımda öğrendikten sonra artık bir başkasını sevemezsin; istediğin kadar niyet et, imkânsız! Ama artık kapatalım şu kitaplar bahsini. Söyledim ya, bu romantizme tahammül edemiyorum. Ancak, sıska bir kontla çay içerken konuşmaya yarar bunlar.”

Kocasının, yüzüne bile bakılmaz, basit bir hizmetçi kızla gönlünü eğlendirmekte olduğunu farkedince zavallı Julia’nın üzüntüsü daha da arttı. Bir akşam yemekten sonra baş başa kaldıkları vakit Julia, birdenbire kocasına şöyle dedi:

“Sen zannediyor musun ki Simona ile olan münasebetlerinin farkında değilim ben?”

“Ben de bunu gizlemeye kalkışmadım ki zaten. Ama hiç de mühim değil bu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sana her gün sahip olamayacağım kadar güzelsin.”

Julia ürperdi, işte ilk defadır ki kocası onun için örtüsüz, açık: “Güzel” diyordu. Fakat... kendisini sahiden seviyor muydu acaba?

“Ama böyle bayağı bir kızla...” dedi Julia, sırf bir söz söylemiş olmak için.

“Asıl sebep de bu zaten. Hattâ onun pis oluşu bile hoşuma gidiyor. Unutma ki ben âdeta bir gübre yığını üzerinde büyüdüm; bir dostumun pislikteki rahatlık dediği şeyden *Jo%a* var bende. Şimdi bu köy çerezinden sonra senin güzelliğini, şirinliğini, cazibeni daha iyi takdir edebilirim.”

“Sözlerin iltifat mı yoksa hakaret mi anlayamıyorum doğrusu!”

“Güzel. Bunların hep sinirden, ben de seni iyileşmeye doğru gidiyor sanıyordum.”

“Tâbii, siz erkekler canınızın istediğini yapabilir, bizi aldatabilirsiniz.”

“Seni aldatan kim?”

“Sen!”

“Aldatmak dediğin şeye bak! Ah bu kitaplar... Simona beş para etmez benim gözümde.”

“Şüphesiz! Senin gözünde onun değeri bir köpek yavrusundan, bir kediden, bir maymun parçasından fazla değildir!”

“Bir maymun parçası. Tabii. Ancak bir maymun, Maymuna da öyle benziyor ki! İyi söyledin: bir maymun parçası! Ama bu böyle diye senin kocan olmaktan çıktım mı?”

”Bu böyle diye benim, senin karın olmaktan çıkmadığımı söylemek istiyorsun galiba.”

“Görüyorum ki Julia, tekrar akıllanıyorsun!”

“Kim, ben mi? Sebep?” “Hayır, sen erkek değilsin, erkek değilsin!” “Söyle, derdini daha acık anlat!”

“Biliyorum beni sevmiyorsun, ben senin umurunda değilim, ben senin için oğlunun annesi değilim, sırf gösteriş için evlendin sen benimle; benimle çalım satmak, güzelliğimle övünmek için evlendin sen...”

“Peki peki, romantik şeyler bunlar. Neden erkek değil-mişim?”

“Biliyorum, sen beni sevmiyorsun.”

“Bunu yüz kere söylemedim: Sevmek ya da sevmemek, bütün bu saçmalıklar; yakın arkadaşın olan konttan öğrendiğin tabirlerdir sadece.”

“Biliyorum, beni sevmiyorsun.”

“Peki sonra?”

“Nonoş adını taktığın kontun, eve her zaman girip çıkmasına hiç itiraz ettiğin yok.”

“Buna sesini çıkarmayan biri varsa o da sensin!”

“O benim âşığım olduktan sonra ben ne diye ses çıkara-cakmışım? İşittin ya: Aşığım! Nonoş, benim âşığım!”

Alejandro, en ufak bir heyecan eseri göstermeksizin, sükûnetle karısına baktı: bir öfke boşalışı beklemiş olan Julia, umduğunu bulamayınca öfkesi daha da artarak bağırdı:

“Nasıl? Beni öldürmüyor musun, öteki karın gibi?”

“Ne öteki karımı öldürdüğüm doğrudur, ne de Nonoş’un senin âşığın olduğu. Sen beni kızdırmak için yalan söylüyorsun bana. Beni bir Othello yapmak istiyorsun. Evim tiyatro değil benim. Eğer böyle gidersen neticesi şu olur: Çıldırırsın, tımarhaneye koyarlar seni.”

“Çıldırır mıyım? Ben mi çıldıracağım?”

“Hem de şifasız bir çıldıriş! Bir âşığın olduğunu sanıyor, buna beni de inandırmak istiyorsun. Sanki benim karım beni aldatabilirmiş gibi! Beni! Alejandro Gomez bir Nonoş değildir, yaman adamdır o. Hayır, amacına ulaşamayacaksın; bana kontunun yaptıklarını yaptıramayacak, beni kulağına roman lâfları, sevda sözleri söylemeye mecbur edemeyeceksin. Benim evim tiyatro değil!”

“Alçak, alçak! Alçak!” diye bağırdı Julia deli gibi. “Alçak!”

Kocası, kendi kendine: “Bu durum karşısında sıkı tedbir almalıyım.” dedi ve gitti.

Bu hadisenin üzerinden iki gün geçmişti; Alejandro, kasını iki gün odasında kapalı tuttukten sonra ansızın yanına çağırdı. Zavallı Julia korka korka içeri girdi. Kocasının çalışma odasında Alejandro, Bordaviella kontu, daha iki erkek; onu bekliyorlardı.

Kocası, ürperten bir sükûnet içinde: “Bak Julia!” dedi. “Bu iki bey, sinir doktorudur. Ricam üzerine senin aklî durumunu muayene edip gereken tedaviyi yapmak için geldiler. Sinirlerin çok bozulmuş, şuuruna sahip olduğun zamanlarda sen de bunun farkına varacaksın.”

Julia kocasına aldırış etmeyerek Konta sordu:

“Peki senin burada işin ne Juan?”

Kocası doktorlara dönerek, “Görüyorsunuz ya,” dedi. “Sabit fikirleri var, inat ve ısrar ediyor ki şu bey, kendisinin...”

Julia kocasının sözünü kesti, “Evet, o bey benim aşağım-dır. Değilse söylesin kendi.”

Kont, önüne baktı.

”Görüyorsunuz ya, Bay Kont,” dedi Alejandro, Bordaviella kontuna “Ne kadar da saplanmış çılgınca fikre. Karımla aranızda bu çeşit bir münasebet asla olmamıştır, olamazdı da zaten”

“Tabii!” dedi Kont.

Alejandro, doktorlara dönüp ilâve etti: “Görüyorsunuz ya, baylar!”

“Nasıl... nasıl olur?” diye bağırdı Julia. “Cesaret ediyorsun ha? Sen, sen Juan, sevgilim, senin olduğumu inkara cesaret ediyorsun ha?”

Kont, Alejandro’nun soğuk bakışları altında titredi:

“Sakin olunuz sayın Bayan, kendinize geliniz. Biliyorsunuz ki yok böyle bir şey. Biliyorsunuz ki ben bu eve gelip gidiyorsam bu işi bir dost sıfatıyla yapıyorum. Hem kocanızın, hem de sizin dostunuz sıfatıyla! Sayın Bayan, bir Bordaviella kontu bir dostuna karşı asla böyle bir hakarete bulunmayacağına göre... Bir dostuna karşı...”

Alejandro, kontun sözünü kesti: “Benim gibi bir dostuna karşı” dedi. “Bana, Alejandro Gomez’e karşı hiçbir kont hakarete bulunamaz; hiçbir kadın da beni aldatamaz. Görüyorsunuz ya baylar, bu zavallı kadın aklını kaçırdı.”

“Nasıl sen de mi? Juan, sen de mi Nonoşum?” diye haykırdı Julia. “Alçak, alçak, alçak! Kocam seni tehdit etti herhalde, sindirdi seni; korkudan alçakça bir korkudan dolayı hakikati söylemeye cesaret edemiyor, sonunda beni deli diye ilân edip çıkacakları bu rezil komediye boyun eğiyorsun! Alçak alçak, rezil alçak! Kocam gibi sen de...”

“Görüyorsunuz ya, baylar!” dedi Alejandro doktorlara.

Zavallı Julia’nın gücü kuvveti kesildi, mahvolmuş gibi kendi içine yığıldı kaldı.

“O halde bayım,” dedi Alejandro konta dönerek, “biz gidelim de doktor beyleri teşhislerini tamamlamaları için zavallı karımla yalnız bırakalım.”

Kont, Alejandro’yu takibetti. Odadan çıktıklarında Alejandro ona şunları söyledi:

“Anladınız ya Bay Kont, karım çıldırmıştır. Aksi takdirde ikinizin de, hem sizin hem onun kafanızı parçalarım. Tercihi size bırakıyorum.”

“Benim yapacağım şey sadece şudur: Sizinle artık hiçbir alış verişim kalmaması için, size borçlu olduğum parayı ödemek.”

“Yoo hayır, sizin yapacağınız şey dilinizi tutmaktır. Demek ki karımın iflâh olmaz bir hasta, sizinse bir budala olduğunuzda anlaştık. Şu halde ihtiyatlı olunuz!” Alejandro, bunları söylerken yanında

taşıdığı bir tabancayı gösterdi.

Doktorlar, biraz sonra Alejandro'nun odasından çıktıkları vakit aralarında şöyle konuştular: “Korkunç bir facia. Ne yapsak dersin?”

“Kadının deli olduğuna hükmetmekten gayrı ne yapabiliriz ki? Aksi takdirde bu adam hem kadını öldürür, hem de şu uğursuz kontu.”

“Ya bizim doktorluk vicdanımız?”

“Vicdan bizi bu durumda büyük bir cinayetin önüne geçmekle vazifelendirir”

”Onu yani Alejandro’yu deli diye göstersek daha iyi olmaz mı?”

“Hayır, o deli değil, onunkisi başka türlü. Kendisi de diyor ya, o yaman adamın ta kendisi.”

“Zavallı kadın! Sözleri yürekler açıştıydı! Benim korktuğum, bu iş kadının sahiden çıldırmasıyla bitebilir.”

“Deli raporu verirsek onu belki kurtarabiliriz. Hiç değilse bu evden uzaklaşmış olur.”

Nitekim öyle oldu. Julia’ya deli teşhisi kondu; bu teşhis konunca da kocası onu bir deliler evine yatırdı.

Deliler evinde kendine gelince zavallı Julia’nın ruhu üstüne koyu, karanlık, buz gibi bir gece yayıldı. Ona kalan tek teselli, görsün diye hemen her gün getirdikleri oğlu oluyordu. Sebebini bilmeden çocukcağız da ağlıyordu.

“Yavrum, sevgili yavrum!” diyordu Julia. “Ah, damarlarından babanın bütün kanını çekebilseydim! O neden senin baban oldu?”

Sonra tek başına kaldı mı, çıldırmanın eşiğinde bulunan biçare kadın şöyle diyordu içinden: “Ben burada sonunda sahiden mi delireceğim, sonunda bu alçak kontla olan münasebetlerimin sadece bir hayal, bir kuruntu olduğuna mı inanacağım acaba? Ah alçak, rezil alçak! Beni böyle yüzüstü bıraktı ha! Beni buralarda hapsedmelerine müsaade etti ha! Nonoş! öyle ya, Nonoş! Kocam haklı. Ya Alejandro? Bizi neden öldürmedi acaba? Ah hayır, pek korkunç bir intikam olurdu bu. Öldürmek mi? O rezil, alçak Nonoşu öldürmek mi? Hayır, onu kepezeye çevirmek, onu yalan söylemeye mecbur etmek, ona beni müşkül durumda bıraktırmak! Kocamın karşısında titriyordu, evet, karşısında titriyordu! Bir erkek çünkü benim kocam! Peki beni neden öldürmedi? Othello olsaydı öldürürdü beni! Ama Alejandro Othello değil ki, hayır, Othello’daki o hayvanlık, o hırs yok onda. Gözü dönmüş bir zenciydi Othello, zekâsı az. Alejandro ise o şeytanca, o aşağı tabakaya vergi gururun emrinde tamamen; Alejandro’nun muazzam bir zekâsı var. Hayır, bu adamın ilk karısını öldürmesine hiç de lüzum yoktu. Alejandro işi o raddeye getirdi ki kadın kendiliğinden öldü. Alejandro’nun korkusundan öldü. Ya ben? Alejandro beni seviyor mu?”

Ve orada, o deliler evinde Julia; yeni baştan ruhuna, zekâsına o yorucu ikilemeler ile işkence etmeye koyuldu: “Beni seviyor mu, sevmiyor mu?” Sonunda şöyle dedi kendi kendine: “Ben, evet, onu seviyorum! Körcesine, delicesine seviyorum!”

Ve sahiden çıldırmaktan korktuğu için, Bordaviella kon-tuyla olan münasebetleri dedikodusunun,

sadece bir kuruntudan ibaret olduğunu bildirmek suretiyle iyileşmiş göründü. Haberi hemen kocasına ulaştırdılar.

Günlerden bir gün Julia bekleme odasına çağırıldı, kocası orda onu bekliyordu. Julia içeri girdi, hıçkırığa hıçkırığa kocasının ayaklarına kapandı.

“Beni affet, Alejandro, beni affet!”

“Ayağa kalk, hatun!” Alejandro, karısını ayağa kaldırdı.

“Beni affet!”

“Affetmek de ne? Ne olmuş ki? Niçin? Bana senin iyileştiğini söylediler, seni kuruntularından kurtardıklarını söylediler...”

Julia, kocasının, içine işliyen soğuk bakışlarını korku ile hissetti. Hem korkuyla, hem de çılgın bir aşkla. Körlükte korkudan aşağı kalmayan bir aşkla.

“Haklısın Alejandro, haklısın. Çıldırılmışım ben, iflâh olmaz bir deliydim; ben sırf seni kıskandırmak için, sırf bu yüzden uydurdum bütün bu masalları. Hepsi uydurma idi. Ben seni hiç aldatabilir miydim? Seni, Alejandro? Benden bunu umar mısın?”

“Hani bana sormuştun Julia,” dedi kocası, gayet soğuk. “Vaktiyle sormuştun, ilk karımı öldürdüğüm rivayetinin doğru olup olmadığını. Ben de bunu bir başka soru ile cevaplandırmıştım, böyle bir şeye inanabilir misin diyerek. Sen o zaman ne dedin bana?”

“Hayır inanmıyorum, inanamam demiştim.”

“Güzel, işte bugün de ben sana diyorum ki senin kendini o Nonoşa kaptırdığına ben hiçbir zaman inanmadım, aslâ inanmadım. Bu kadarı yeter mi?”

Julia titredi. Kendini çıldırmanın eşiğinde hissediyordu, korku ve aşkla karışık bir çıldırmanın eşiğinde.

“Ya şimdi?” Kocasına sarılarak, kocasının kulağına fısıldıyarak devam etti zavallı kadın. “Şimdi Alejandro, söyle, haydi, beni seviyor musun?”

Ve zavallı kadın Alejandro’da ilk defa bir şey keşfetti, evvelce hiç görmediği bir şey...

Bu korkunç, ıssız, kapanık ruhta bir uçurum keşfetti; talihi yaver gitmiş bu adamın o âna kadar kıskançlıkla gizlediği bir uçurum. Parlak bir şimşek, bir an için, bu ruhtaki kara geceyi aydınlatıvermiş, bu ruhun derinliklerini ışıyla nurlandırmıştı sanki. Julia, bu adamın soğuk gözlerinde iki damla yaş gördü, bu yaşların başka zaman bıçak gibi keskin o bakışları bulandırdığını gördü. Ve Alejandro, konuşmaya başladı:

“Hiç seni sevmez miyim yavrucuğum? Nasıl olur da sevmem ben seni? Bütün ruhumla, bütün kanımla, bütün varlığımla, canımdan fazla seviyorum. Başlangıçta, evlendiğimiz zamanlar... hayır, o zaman sevmiyordum, ama şimdi, bugün, körcesine, deli gibi. Ben seninim, senin benim oluşundan çok daha fazla ben seninim.”

Ve karısını sıtmalı, sıcak, hayvani bir coşkunlukla deli gibi öperken kekeliyordu: “Julia, Julia, benim melek Julia’m, her şeyim benim!”

Kocasının ruhunu olanca açıklığıyla böyle önünde görünce Julia, nerdeyse çıldıracağını zannetti. Başını erkeğinin omuzuna yaslayarak, erkeğinin kulağına fısıldadı: “Şu anda ölmek isterdim, Alejandro!”

Bu sözleri duyunca kocası uyandı, derin bir rüyadan kendine geldi sanki. Sanki gözlerinde ışıldayan o iki damla yaşı yutmuşçasına şimdi yine soğuk ve keskin bakıyordu.

“Aramızda böyle bir şey geçmedi değil mi Julia?

Anlıyorsun değil mi, söylediklerimi söylememiş olayım... Unut bunları.”

“Unutmak mı?”

“Peki, sanki hiçbir şey duymamışsın gibi hepsini kendine sakla.”

“Susacağım!”

”Hattâ kendinden bile gizle!” “Olur, fakat..”

“Yeter!”

“Fakat Tanrı aşkına Alejandro, bırak da bir dakikacık... hiç değilse bir dakika... Beni ben olarak mı seviyorsun? Başkasının olsaydım beni yine sever miydin? Yoksa sadece senin karınım diye mi seviyorsun beni?”

“Söyledim ya, unut bunu. Beni daha fazla sıkma, çünkü bu takdirde seni burada bırakırım. Ben , buraya seni almaya geldim, ama burdan iyileşmiş olarak çıkmanı istiyorum.”

Julia, heyecan içinde: “İyileştim tabî!” dedi.

Ve Alejandro, karısını alıp eve götürdü.

Julia deliler evinden kendi evine döndükten birkaç gün sonra Bordaviella kontu, Alejandro’dan, öğle yemeğini birlikte yemek üzere kendisine gelmesini isteyen bir davetiye, daha doğrusu bir emir aldı.

“Öğrenmiş olacağınız üzere Bay Kont” diye yazıyordu Alejandro. “Karım tamamen iyileşmiş olarak, deliler evinden çıkmıştır. Zavallı, hastalığı esnasında, bir onur kırma niyeti gözetmemekle beraber, şahsınıza, bir centilmen sıfatıyla aslâ elinizden gelmeyecek bir şerefsizlik isnat etmek suretiyle, sizi ağır şekilde gücendirmiş olduğundan, size borçlu olduğu özrü, bir centilmen sıfatıyla yerine getirebilmesi için onun namına ben, sizden perşembe günü bize gelmenizi, öğlen yemeğini bizimle birlikte yemenizi rica ediyorum.

Gelmenizi karım rica, bense emretmekteyim. Çünkü alâkalı açıklamaları kapsayan bu özrü kabul etmek üzere o gün gelmeyecek olursanız bu hareketinizin neticelerinden bizzat sorumlu olacaksınız. Gücümün nelere yettiğini pekâlâ bilirsiniz”

A. Alejandro Gomez.

Bordaviella kontu davete boyun eğdi; sararmış, titrek ve perişan, öğlen yemeğine geldi. Yemek sıkıcı bir hava içinde, kasvetli konuşmalarla yendi. Pek sudan şeyler konuşuldu; Alejandro, uşakların önünde en bayağı, en çirkin şakalara girişti. Julia da ondan geri kalmıyordu.

64

Meyve yendikten sonra Alejandro, uşaklardan birine döndü: “Çayı getir!” dedi.

Kont, şaşırmış, sordu: “Ne çayı?”

“Çay, Bay Kont!” cevabını verdi ev sahibi. “Karnım falan ağrıyor da onun için değil hani; sırf keyfimiz yerine gelsin diye. Centilmenler birbirlerinden özür dilerken içilecek en iyi şey, çaydır.”

Alejandro uşağa döndü, çıkmasını emretti.

Üçü yalnız kaldılar. Kont titriyor, çaya elini sürmeye cesaret edemiyordu.

Alejandro, Julia’ya: “Önce bana koy!” dedi. “Bay Kont, evimde her şeyin müsterih, korkusuz yenip içilebileceğini görmeniz için ben içeyim en önce.”

“Ama ya ben...”

“Evet Bay Kont, ben bir centilmen değilim gerçi, ama henüz o kadar da düşmedim doğrusu. Şimdi karım size bir izahta bulunacaktır.”

Alejandro, Julia’ya baktı; Julia yavaş, boğuk bir sesle söze başladı. Bu gün olanca güzelliği üstündeydi Julia’nın.’ Gözleri göz kamaştırıcı bir parıltıyla parlıyordu. Kelimeler ağzından soğuk ve yavaş dökülüyor, ama insan bu sözlerin gerisinde eriyen bir ateşin saklı olduğu kanaatine varıyordu.

“Kocama sizi ben davet ettirdim Bay Kont.” dedi Julia. “Çünkü size ağır bir hakaretin özrünü dilemeliyiz.”

“Bana mı, Julia?”

”Bana Julia demeyiniz. Evet, size. Çıldırınca... kocama olan aşkımdan deliye dönüp de ne pahasına olursa olsun onun beni sevip sevmediğinden emin olmak isteyince, kıskançlığını tahrik için sizi bir âlet olarak kullanmaya karar verdim; o çılgınlık içinde sizi, beni baştan çıkarmakla suç-ladım. Bu benim bile bile yaptığım bir yanlışlıktı; aklım başımda olsaydı benim için bir alçaklık sayılırdı. Mesele böyle değil mi Bay Kont?”

“Çok doğru Donya Julia!”

Alejandro, kontun sözünü düzeltti: “Senyora de Gomez!”

“Size iftira ettiğim için beni affediyor musunuz? O zamanlar ben ve kocam, size nonoş diyorduk.”

“Her şey affedilir”

“O zaman sizi suçladığım hareket, sizin gibi bir centilmene yakışmayacak adi ve alçakça bir hareketti.”

“Güzel, çok güzel!” diye ilâve etti Alejandro. “Bir centilmene yakışmayacak adi ve alçakça bir hareket. Çok güzel!”

“Her ne kadar -tekrarlamaya mecburum- o zamanlardaki durumum dolayısıyla yaptığım mazur görülebilirse de ve yine de sizden beni affetmenizi rica ediyorum. Affediyor musunuz?”

“Elbette, tabiî, afediyorum Donya Julia; bu olup bitenler için sizi, sizleri affediyorum” dedi kont. İçini çekerek, diriden çok ölü gibi, bu evden kurtulacağı dadikayı iple çekerek böyle söyledi.

“Sizleri mi?” diyerek Alejandro, onun sözünü kesti. “Benim neyimi affedeceksiniz?”

“Doğru, doğru!”

“Fakat sakın olun kuzum!” diye devam etti Alejandro, “Bence siz fazla heyecanlısınız. Bir çay daha içmez misiniz? Julia, kontun fincanına çay koy! Yoksa ıhlamur mu istersiniz?”

“Hayır, hayır.”

“Peki o halde. Karım size söyleyeceklerini söyledi. Siz onun deliliğini bağışladıktan sonra benim için yapacak bir şu kalıyor: Ziyaretlerinizle bundan böyle de evimizi şerefliendirmenizi rica etmek. Bütün bu hâdiselerden sonra münasebetlerimizi kesecek olursak bunun ne kötü bir tesir bırakacağını takdir edersiniz. Hem karım şimdi gayretlerim sayesinde tamamen iyileştiği için, bize gelmenizde bir tehlike de yok artık. Karımın tamamen iyileştiğinden emin bulunduğumu size isbat etmek üzere şimdi ikinizi yalnız bırakıyorum. Olur ya, size söyleyeceği, ben varken söylemekten çekineceği veya benim iştimmemin uygunsuz olacağını düşündüğü başka şeyler vardır belki.”

Alejandro onları karşı karşıya bırakarak odadan çıktı. Bu hareketin, odada kalan iki kişiden hangisini daha çok şaşırttığı söylenemezdi. “Ne adam!” diye düşündü kont; Julia ise: “Erkek dediğin böyle olur!” dedi içinden.

Sıkıcı bir sessizlik başladı. Julia ile kont, yüz yüze bakmaya cesaret edemiyorlardı. Bordaviella kontu, gözlerini kocanın çıkıp gittiği kapıya dikmişti.

“Hayır!” dedi Julia. “Kapıya bakmayınız böyle. Siz Alejandro’yu bilmezsiniz. Kapı arkasına saklanıp da konuşmamızı dinlemez Alejandro.”

“Nasıl emin olabilirim, gidip şahit bile getirir.”

“Neden böyle söylüyorsunuz Bay Kont?”

“Siz zanneder misiniz ki ben onun o iki doktoru getirdiği, beni alabildiğine rezil kepaze ettiği, sizin için deli raporu verdirmek soysuzluğunu gösterdiği o korkunç sahneyi unuttum?”

“Ama sahiden, de öyle değil miydi, ben hiç delirmemiş olsaydım kont benim âşığım der miydim?”

”Ama... “

“Ne aması Bay Kont?”

“Siz benim delirdiğimi söylemek mi, yoksa beni delirtmek mi istiyorsunuz? İnkâr edebilir misiniz ki Julia...”

“Donya Julia veya Senyora de Gomez!”

“İnkâr edebilir misiniz Senyora de Gomez, sonunda benim tekliflerimi kabul etmiş olduğunuzu? Yalnız tekliflerimi değil, hattâ aşkıma da... “

“Bay Kont!”

“Sade kabul de değil, onları siz kendiniz çağırdınız, hattâ iş o raddeye geldi ki... “

“Size evvelce de söyledim Bay Kont, o zaman delirmiştim ben; bana bunu tekrar ettirmeyiniz!”

“Âşığınız olmak üzere bulunduğumu inkâr mı ediyorsunuz?”

“Bir daha tekrarlıyorum, çıldırmıştım.”

“O halde artık bir dakika bile evinizde kalamam.”

Kont elini Julia’ya uzattı, elini geri çevirir diye korkuyordu, fakat reddetmedi.

Julia, “Kocamın size söylediklerini biliyorsunuz. Bize istediğiniz zaman gelebilirsiniz. Alejandro’nun çabaları sayesinde hastalığımın tamamen kurtulduğum, iyileştiğim için ziyaretlerinizi kesmeniz, çok kötü bir tesir bırakır.”

“Fakat Julia!”

“Nasıl? Dönüp dolaşıp yine başladığımız noktaya mı geliyorsunuz? O zaman

çıldırılmış olduğumu söylemedim mi ben size?”

“Sizinle kocanızın daha delirteceğiniz biri varsa o da benim.”

“Siz mi? Delirmek size çok uzak duruyor. Bu iş bana o kadar kolay görünmüyor.”

“Ama tabii, Nonoş!”

Julia gülmeye başladı. Kont son derece utanmış, perişan bir halde, bu eve bir daha ayak basmamak kararıyla çıkıp gitti.

Bu ruhî işkenceler, azaplar: zavallı Julia’nın sıhhatini sarsmıştı. Ağır bir ruh hastalığına tutuldu. Evet bu sefer aklını sahidinden kaçıırıyordu sanki. Sık sık bir sayıklama nöbeti geçiriyor, nöbet başlayınca sıcak, arzulu sözlerle kocasını çağırıyordu, karısının bu ıstıraplı coşkunluğu kocasına da geçiyor. Alejandro karısını teskin etmeye çalışıyordu.

Karısı boynuna sarılmış kendisini boğmak istercesine kuvvetle bağrında sıkarken Aleiandro, onun kulağına fısıldıyordu: “Ben seninim, senin, tamamen senin; ben yalnız senmim!” Alejandro, köyde düzelir ümidiyle onu çiftliğine götürdü. Ama Julia’nın hastalığı daha da çoğaldı. Julia’nın ruhunda korkunç bir sey cereyan ediyordu.

Talihin servete sâ mânâna garkettiği Alejandro: ölümün, kendisini, karısını elinden almakla tehdit ettiğini görünce öfkesinden deliye döndü. En iyi doktorları getirtti.

Bunlar ona: “Her sey boşuna!” dediler.

“Kurtarın onu, benim için koruyun onu, ne olursunuz!”

“İmkânsız, tamamen imkânsız Don Alejandro!”

“Ne pahasına olursa olsun benim için kurtarın onu! Bütün servetimi, milyonlarımın hepsini onun uğruna, onun yaşaması için veriyorum.”

“İmkânsız, Don Alejandro, imkânsız!”

“Hayatımı, onun yerine benim hayatımı alınız. Benim kanımı ona veremez misiniz? Bütün kanımı benden alıp ona naklediniz! Alın benim kanımı, ona verin! Alın benim kanımı!”

“İmkânsız, Don Alejandro, imkânsız!”

“Neden imkânsız? Benim kanım! Benim bütün kanımı alın onun için!”

“Onu ancak Tanrı kurtarabilir.”

“Tanrı mı? Nerde Tanrı? Ben onu hiç düşünmedim.”

Ve Alejandro, günden güne etrafına daha duru bir güzellik saçan: yaklaşan ölümün daha da nalandırdığı bir güzellikle parlayan karısı Julia’ya soruyordu: “Nerde Tanrı, Julia?”

Julia gökyüzüne yukarı bakarak, hemen hemen hiç feri, kalmamış iri gözlerini kocasına dikerek incecik bir sesle cevap veriyordu: “İşte orada!”

Alejandro yatağın başucuna asılı haça bakıyor, bu haçı tutuyor, iki eliyle sımsıkı yapışarak: “Onu benim için koru, onu bana bağışla; neyim var neyim yok hepsini iste benden: Bütün malımı mülkümü, bütün kanımı varlığımı! Al beni!”

Julia gülümsüyordu. Kocasının bu gözü hiçbir şey görmeyen öfkesi onun ruhunu tadına doyumaz bir nurla dol-duruyordu. İşte ne kadar mesuttu nihayet! Bu adamın kendisini sevdiğinden artık şüphe edebilir miydi?

Ve zavallı kadın, hayatını damla damla akıtıyordu.

Mermer gibi beyazlaşıp soğuyordu. Kocası onun yanına uzanıyor, güçlü kollarıyla onu sarıyor, zavallının vücudundan azar azar çekilen hararet yerine kendindeki olanca sıcaklığı onunla paylaşmak istiyordu. Ve kendi soluğunu üfleyerek onun vücuduna vermek istiyordu. Aklını bozmuş gibiydi Alejandro, Julia ise gülümsüyordu.

“Ben ölüyorum Alejandro, ölüyorum!”

“Hayır ölmüyorsun!” diyordu Alejandro. “Sen , ölemez-sin.”

“Sanıyor musun ki senin karın ölemez?”

“Evet, benim karım ölemez. Daha önce ben ölürüm. Gelsin hele ölüm, gelsin hele. Ama bana, bana! Gelsin hele!”

“Ah Alejandro, şimdi her şeyi ıstırabım uğruna verebilirim. Ben ki beni sevdiğinden şüphe ediyordum.”

“Doğru. Ben seni sevmedim. Aşk denen şey, sana bunu bin kere söyledim, bir aptallıktır Julia, kitap bilgiçliği. Hayır hayır, ben seni sevmedim, hayır hayır! Aşk... aşk...’ Aşktan dem vuran o sefil korkaklar karılarının ölmesine göz yumarlar. Hayır, aşk değildir bu. Ben seni sevmiyorum.”

Gayet ince, ipince bir sesle sordu Julia: “Nasıl olur?” Ve tekrar eski üzüntülerine kaptırdı kendini.

“Hayır hayır, ben seni sevmiyorum Julia. Ben... ben... ben... Ah, bunu ifadeye kelime yok!”

Ve Alejandro kuru bir hıçkırığa; daha çok bir hırıltıyı andıran; korkunç bir acı, çılgın bir aşkla dolu bir hırıltıya benzeyen bir hıçkırığa tutuldu.

“Alejandro!”

Ve bu zayıf seslenişte zaferin olanca acı sevinci bulunuyordu..

“Hayır hayır, sen ölmeyeceksin, sen ölemezsin. Ben ölmeni istemiyorum. Beni öldür Julia, sen yaşa. Hadi öldür beni, öldür!”

“Fakat Alejandro, ölüyorum...”

“Ben de seninle beraber!”

“Ya çocuğumuz, Alejandro?”

“O da ölsün varsın; sensiz ne yapayım onu?”

“Tanrım, sen çıldırmışsın!”

“Evet, hakkın var, çıldırdım, çılgıncasına sana tutuldum. Sana Julia! Evet, ben, ben çılgınım! Öldür beni, beni de beraber götür!”

“Elimden gelseydi!”

“Beni öldür de sen yaşa!”

“Ya sen?”

“Ben mi? Ben senin olamadıktan sonra ölümün olayım daha iyi.” Ve Alejandro, bırakmamak azmiyle Julia’yı daha kuvvetle bağrına bastı.

“Alejandro! Bana son olarak şunu söyle: Kimsin sen?” diye fısıldadı Julia kocasının kulağına.

“Ben mi? Sadece senin erkeğin. Senin yarattığın adam.” “Alejandro...”

Karısı tarafından fısıltıyla söylenen ismi; sandal karanlık göl üstünde kayıp giderken, hayatın öte yakasından, ölüm diyarından esip gelen bir mırıltıyı andırıyordu.

Az sonra Alejandro, güçlü kollarında artık sadece cansız bir vücut tutmakta olduğunu hissetti. Ruhunda karanlık gece ile keskin bir soğuk hüküm sürüyordu. Ayağa kalktı, katı ve cansız güzelliği seyretti. Onu hiç bu kadar şahane ve pırıl pırıl görmemisti. Sanki nurlarda, son gecenin peşindeki ebedî şafağın ışığında yıkanmıştı Julia. Alejandro hâtıralarda kaybolarak, soğumuş kendi etine bir buz bulutunun temasını: bu bulutun bütün hayatını, herkesten, bilhassa kendi kendinden gizlediği hayatını örtmekte olduğunu hissetti. Korkunç çocukluğunu. babasının insafsız dayakları karşısında dehşetle irkilişini, babasına lânetler edişini, bir akşam öfkeden kudurmuş bir halde köy kilisesindeki bir İsa tasviri önünde yumruklarını sıkışını düşündü.

Sonra odadan çıktı, kapıyı kitledi. Oğlunun yanına gitti. Çocuk üç yaşını sürüyordu. Babası onu alıp bir odaya kapandı; çılgın bir ihtarla oğlunu bağrına basmaya, öpmeye başladı. Şimdiye kadar babası tarafından hiç öpülmediği için buna alışık olmayan, bu öpüşleri dolduran hoyrat ihtirastan huylanan çocuk, ağlamaya koyuldu

“Sus yavrum, sus, sus! Şimdi yapacağım şey için beni affedecek misin? Beni affeder misin?”

Çocuk sustu, babasına korkusuzca baktı: Alejandro co-cuğun gözlerinde, ağzında, saçlarında Julia’nın gözlerini, ağzını, saçlarını bulmaya çalışıyordu.

“Beni afet oğlum, beni affet!”

Alejandro, vasiyetlerini yazmak için bir müddet odasına çekildi. Sonra yine karısının yanına bir zamanlar kendi karısı olan cesedin yanına gitti, kapıyı kitleyip onunla baş başa kaldı.

Sanki işitiyormuş gibi ona: “Benim kanım senin yoluna feda!” dedi. “Ölüm seni benden aldı, aramaya geliyorum.”

Bir an ölünün yüzünden bir gülümseme geçti sanki, Ale-jandro öyle sandı, sanki gözlerini kımıldatmıştı Julia. Ve Alejandro, Julia’yı çılgın öpücüklere boğdu, sanki onu böylelikle hayata uyandırmak istiyordu; karısını ismiyle çağırdı, ona dinlemesi korkunç sevda cümleleri fısıldadı. Buz gibi soğuktu Julia.

Bir iki saat sonra ölünün olduğu oda kapısını kırıp içeri girdikleri vakit Alejandro’yu, kolları

karısının vücuduna dolanmış, ölümün soğukluğuyla sarı ve kaskatı, cansız ve kanlar içinde buldular.

ÇIRPINIŞ

Rachel, zavallı Don Juan’a ne de korkunç yükleniyordu. Kalbi azap içinde bu dul kadın, çocuk doğuramadığını düşündükçe kahrolarak, Don Juan’ı kısıvrak kendine bağlıyor; onu bu hayata, geçip giden değil, sürüp duran hayata perçinliyordu. Don Juan’da arzu ve özleyişle beraber irade de ölmüştü. Rachel’ın gözleriyle elleri, onun bütün ihtiraslarını zayıflatmış, uyuşturmuştu. Ve kanun sınırları dışında birleşip kurdukları bu ıssız yuva, sevdalı bir çifti barındıran bir manastır hücresiydi âdeta.

Sevda mı? O, Don Juan; Rachel’a tutkun muydu gerçekten? Yoo, hangi tutkunluk; onunla doluydu. Ona kaptırmıştı kendini; ona gömülmüş, bu dul kadında, kadının dulluğunda kaybolup gitmişti. Çünkü Rachel, Don Juan böyle düşünüyordu, her şeyden önce ve birinci plânda bir duldu; hem de çocuğu olmamış bir dul. Rachel sanki dul gelmişti dünyaya. Rachel’ın askı; aslında ölümün de lezzetini taşıyan, Don Juan’daki benliğin sınırlarını aşarak onun ruhunun ta derinlerinde, bu hayatın ötelere ait bir şeyler arayan bir kudurganlıktı bir nevi. Ve Don Juan, Rachel tarafından daima daha derine, toprağa çekildiğini hissediyordu. “Bu kadın beni öldürecek!” diyordu ikide bir, böyle derken de şunu düşünüyordu: Rachel gibi bir dul yüzünden öldükten sonra toprağın koynunda ebediyen istirahat edebilmek, kim bilir ne tatlıdır!

Uzun zamandır Rachel, Don Juan’ın evlenmeye karar vermesi için çabalıyor, evlenmesi için Don Juan’ı adamakıllı sıkıştırıyordu; şu var ki kendisiyle değil; buna dünden razıydı Don Juan.

Rachel, “Benimle mi evleneceksin? Ama bu pek saçma bir şey yavrucuğum. Niçin? Biz birbirimizle, kilisenin ve medenî kanunun emrettiği şekilde evleneceğiz de ne olacak sanki? Din kitaplarında bize öğretmiyorlar mı; evlilik denen şey, insanlar evlensinler, Tanrının rızasını alsınlar, Tanrıya evlât yetiştirsinler diye kondu. İkimiz evlenelim ha? Ne de güzel bir çift olurduk hani! Tanrı ne de hoşnut olurdu yok mu! Ah, benim küçük sevgilim.. -Bu sözleri söylerken bir iğ gibi ince o sağ elinin o gayet narin, zarif parmaklarını Don Juan’ın burnu üstünde gezdiriyordu.- Ne senin, ne de

benim üzerime hiç kimse, takdis dilekleriyle Tanrı inayetini indiremeyecektir. Tanrıya evlât yetiştirmek... Tanrıya evlât yetiştirmek!”

Bu sözleri söylerken sesi kısılıyor, kirpiklerinde siyah göz bebeklerinin dipsiz gecesini yansıtan gözyaşı incileri titreşiyordu.

Don Juan, “Ama sana söyledim Quelina. Bizim için tek çare, tek çıkar yol; Tanrı’nın ve insan kanunlarının istediği şekilde birbirimizle evlenmemizdir.”

“Tanrı’nın himayesine mi sığınıyorsun yavrucuğum?”

“Şüphesiz. Kanun dairesinde bir evlilik yapıp bir evlatlık alalım.”

“Evlâtlık almak! Piçler yurdundan bir çocuk alalım demediğin kaldı.”

“Ne münasebet canım! Senin küçük yeğenini meselâ!”

“Sana daha önce de söyledim Juan, bir daha asla bundan bahsetme. Çünkü biz zenginiz... Ne de olsa kız kardeşimin durumu yok.”

“Mükemmel, bak, zenginiz dedin...”

“Orası öyle. Şunu çok iyi biliyorum ki, kendin bütün varlığınla benim olduğun gibi servetini de benim için harcamaktan asla çekinmezsin.”

”Evet, hepsi senin Quelina, her şey senin.”

“Kız kardeşim oğullarından birini bize verir vermesine, bunu biliyorum; sevine sevine verir şüphesiz; ondan bunu almak bana hiçbir şeye mal olmayacağı için böyle bir çocuğa ben kendi çocuğum gözüyle bakamam aslâ. Ah Juan, dünyaya bir çocuk getirememek, bir çocuk sahibi olamamak öyle korkunç bir duygu ki!”

“Üzme kendini sevgilim.”

“Hayır Don Juan, yapma böyle. Bir evlâtlık, evlât diye dışardan alınmış bir çocuk; daima sokağa bırakılmış bir çocuk olarak kalır. Sen baba olmalısın Juan. Ben anne olamıyorum madem, sen baba olmalısın. Eğer bir çocuğumuz olabilseydi işte o zaman evlenirdik. Neden başını önüne eğiyorsun? Utanıyor musun yoksa?”

“Daha ileri gidersen ağlıyacağım.”

“Ya ben? Evet evet, biliyorum; senin bir suçun yok ki. Kocamın da suçu yoktu, bir başka erkeğin de...”

“Bir başka erkek, yine bundan bahsediyorsun...”

“Sen bana bir evlât verebilirsin. Nasıl mı? Bir başka kadına doğurtmak suretiyle. Kadın istesin, istemesin bunu hemen yapmalısın. Ben istiyorum ya, yeterli”

“Ama sen benden bir başka kadını sevmemi nasıl istiyebilirsin?”

“Sevmek mi? Onu da nereden çıkardın? Bir başka kadını sev diye sana kim söyledi? Sen istesen bile artık benden başka hiçbir kadını sevemeyeceğini ben çok iyi biliyorum. Yoksa daha mı açık konuşayım? Sen onu anne yapacak, bana bir evlât vereceksin...”

“Buna razı olacak kadın, olsa olsa...”

“Servetimizi düşün!”

“Ben hangi kadına böyle bir teklifte bulunabilirim?” “Ne teklifi?” “İşte bu teklif.”

“Ona teklif edeceğin şey, kendisiyle evlenmek olacaktır”

“Rachel!”

“Sen ona karın olmasını teklif edeceksin; senin evlenmen lâzım, ben senin için bir kadın bulurum, plânımı gerçekleştirmek ihtimalleri yüzde yüz birisini bulurum... Hem de bana benzeyen birisi ne dersin?”

Bu sözleri söylerken güldü Rachel, bu gülüş bir ağlayışı andırıyordu.

“O senin karın olacak, karını kıskanacak değilim ya; bu belli bir şey.”

“Ama o seni kıskanır.”

“Tabî, bu da işimizin başarılmasına yarar. Siz evleneceksiniz, bir çocuk yapacaksınız, en azından bir tane. Bir çocuk yapacaksınız... benim için; ben de onu dürüst bir insan olarak yetiştireceğim...”

“Günaha girme.”

“Bilir misin, cennet ve cehennem nedir ve nerededir cehennem?”

“Arzın merkezinde diyorlar.”

“Ah, kısır bir vücudun merkezinde demek belki daha doğru.”

“Rachel, Rachel...”

“Gel, yaklaş bana.”

Ve Don Juan, onun kalın dizlerine oturmak zorunda kaldı, Rachel onu bir çocuk gibi bağrına bastı, kuru dudaklarını kulağına yaklaştırarak hafifçe fısıldadı:

“Ben senin için bir kadın buldum zaten... çocuğumuzun annesi olacak kadını buldum... Benim bu anneyi arayışım kadar dikkatli, hiç kimse çocuğuna bir sütanne aramamıştır.”

“Kim bu kadın?”

“Matmazel Berta Lapeira... Ama sen neden titredin?”

Memnun olursun sanmıştım. Nasıl, hoşuna gitmedi mi? Niye yüzünü asıyorsun? Benim zavallı Don Juan'ım...”

“Fakat, Berta...”

“Berta can atar! Paramız için değil ama! Berta sana âşıktır, deli gibi âşık. Sonra, sevdalı bir tazenin cesur kalbini taşıdığı için Berta, bu rolü sevine sevine kabul eder. Seni benden kurtarmak bir vazifedir onun için; çünkü ona göre ben senin felâketinim, cehennemimin ben senin. Ben bunu biliyorum, Berta'nın sana ne kadar acıdığını biliyorum; ona ne şekilde bir dehşet verdiğimi, benim için neler dediğini biliyorum.”

“Fakat sanmam ki annesi, babası...”

“Ah, annesi babası, sofı hıristiyandır onlar. Makuldürler. Sendeki servetin ne demek olduğunu bilirler.”

“Bizdeki servetin... “

“Herkes gibi onlar da sanıyorlar ki bu servet senindir... Hem kanunen senin değil mi zaten?”

“Öyle ama...”

“Evet, fakat bunu da halletmemiz lâzım. Onlar, senin ne derece benim olduğunu bilmezler, yavrucuğum; senin ve sana ait her şeyin benim olduğunu, yalnız bana ait bulunduğunu bilmezler. Kızlarına kazandıracağın çocuğun, benim kendi çocuğum olacağını da bilmezler. Çünkü, sen ona bir çocuk bağışlıyacaksın elbet. Sevgilim, bu işi nasıl olsa yapacaksın, değil mi?”beyninde bir baş dönmesi yapıyordu.

“Ondan bir çocuğun olmasını isteyeceksin değil mi; ondan bir çocuğun olacak, değil mi?”

“Sen beni öldüreceksin Rachel.”

“Kim bilir, ama önce sen bana bir çocuk bağışlamalısın. İşitiyor musun? Bunun için de meleğimiz Berta Lapeira’yı almalısın,” diyerek kahkaha atmaya başladı.

“Sen varya tam bir şeytansın!”

Ağzından bu sözler dökülürken Don Juan ayağa kalktı, fakat ayakta durabilmesi kolay olmadı.

“Şeytan da bir melektir canım.”

“Fakat düşmüş bir melek...”

“Sen de Berta’yı düşmüş bir kadın yap... Düşür onu.”

“Beni öldürüyorsun Quelina, beni mahvediyorsun...”

“Ya benim halim, ölmüşten de beter değil mi?”

Daha sonra Rachel odasına gidip yattı. Çok geçmeden Don Juan onun yanına yatıp da dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdiği zaman onları çöl kumları gibi kuru ve kızgın buldu.

“Şimdi rüyada beni değil, Berta’yı gör... Yada hayır... ha- yır... çocuğumuzu gör.”

Şu var ki zavallı Don Juan, rüya göremedi.

Don Juan’a, Berta Lapeira’yı nikâhlayıp almasını teklif etmek; Rachel’in aklına nasıl da gelmişti? Berta’nın Don Juan’a âşık olduğunu değil de, Don Juan’ın; uyuyup Rachel’in iradesinden kurtulunca, rüyalarında bu melek kızın, kendi yardımına koşmasını, kendisini kurtarmasını düşündüğünü Rachel nasıl da keşfetmişti. Yoksa bu düşüncede yakın bir aşkın tohumunu buluyor da, Rachel, Berta’nın kendi hesabına, kısır dul birinin anne olmasını sağlamak için, onları birbirleriyle evlendirmek suretiyle bu tohumu ezmeyi mi düşünüyordu?

Berta’yı çocukluğundan beri tanırdı Don Juan. İki aile birbirlerine gidip gelir, görüşürlerdi. Küçük yaşta öksüz, yetim ve hayatta bir başına kalmış olan Don Juan’ın annesi babası; Don Pedro Lapeira ve karısıyla canciğer dosttular. Lapeira’lar Don Juan’a daima göz kulak olmuşlar, onun macera düşkününü kadınlarla düşüp kalktığını gördükçe bundan üzüntü duymuşlardı. Bu yüzdendir ki aşta değil, aşk ticaretlerinde gemisini kayalara oturtan zavallı Don Juan, Rachel’in açtığı emin limana demirleyince pek sevinmişler, bu limanın bir azap limanı olabileceğini akıllarından bile geçirmeyerek bunu, dostlarının oğulları için bir büyük bahtiyarlık diye karşılamışlardı.

Çünkü Don Juan’ın kendi görüşü aksine Lapeira’lar, soğukkanlı anlayışlarıyla Don Juan’la Rachel arasındaki bağın evliliğe benzer bir durum yarattığını, Don Juan’ın irade zayıflığını âdeta telâfi için kendisine söz geçirecek kuvvetli bir iradeye muhtaç olduğunu, hele bir de çocukları olursa dostlarının oğlunun kurtulacağını düşünmüşlerdi.

Sofrada, gündelik konuşmalarda; kızlarını, melek Berta’yı hiç düşünmeden hep bundan, bu olaydan bahsetmişler, böylelikle Berta’nın Don Juan’a karşı bir ilgi duymaya başlamasına zemin hazırlamışlardı.

Ve sonra Berta, Don Juan’ın Rachel’a çocuk yaptıramadığından; bu tesadüfi birleşmenin nerdeyse Tanrı ve toplum kanunlarının, daha doğrusu teokratik ve demokratik kanunların takdisinden geçecek ebedî bir bağcılık haline gelmek üzere olduğundan; annesinin, babasının sızlandıklarını işittikçe, gönlünde böyle bir işe engel olması gerektiğini hisseder olmuştu. Yalnız kaldıkça aşk ticaretinde gemisini kayalara çarpmış bu kazazedenin kurtarıcı meleği olmayı, onu azap limanından çekip çıkarmayı hayal ediyordu.

Nasıl oluyordu da Don Juan’la Berta, aynı hayale aynı zamanda dalıyorlardı? Netekim Don Juan’ın, Lapeira’ların evine sık sık yaptığı ziyaretlerde; Don Juan’la Berta’nın bakışları karşılaştıkça veya el sıkışırken; gizli bir arzu, onların gönlünde uyanıyordu. Daha öyle pek gerilerde kalmamış bir zamanda Berta, çocukluğunun oyun arkadaşını kabul eder, büyükler neden sonra gözüktükleri için ikisi bir müddet tek başlarına kalırlardı.

Don Juan tehlikeyi önceden gördü; tamamen, sözde kendi iradesi olan Rachel’in iradesine tâbi bulunduğu için, La-peira’ların evine daha seyrek uğramaya başladı. Karı koca Lapeiralar bu çekilmenin sebebini sezdiler. “Don Juan’ı amma da avucunun içine almıştı bu kadın! Dünyadan ayırıyor tamamen,” diyorlardı. Ve kızları melek Berta, gökten düşmüş o küçük melek; gecenin sessizliğinde olsun, uyurken olsun, kalbinin derinlerinden hafif bir sesin kendisine şunları fısıldadığını duyuyordu: “*Don Juan senden korkuyor.*”

Şimdiyse Don Juanı Berta’nın kucağına iten Rachel ta kendisi oluyordu. Kucağına mı acaba?

Zavallı Don Juan, geçmişteki o gelip geçici aşk maceralarının vahşi dalgalarını âdeta özlüyor; çünkü Rachel’in, kendisini ölümün kollarına ittiğini şimdiden seziyordu. İçinde zerre kadar baba olmak arzusu duymadığına göre dünyaya niçin, çocukluğundaki kendisi gibi bir ikinci yaratık

getirecekti?

Fakat ne yapabilirdi?

Ve Rachel tarafından sıkıştırıldığı, onun tesirinden kurtulamadığı için Lapeira'ların evine tekrar gitmeye başladı. Bu ziyaretleri; hem Berta'da, hem kızın anesiyle babasında büyük bir sevinç, bir memnunluk yarattı; Don Juan'ın niyeti sezilince bu memnunluk daha da çoğaldı; çünkü içinde yaşadığı büyülenmişlikten ötürü ona acımaya başlamışlardı. Don Pedro ile Donya Martha ikide bir bunu konuşuyorlardı.

Don Pedro, "Zavallı genç! Ne acılar çektiği halinden belli," dedi.

Donya Martha ise eşine, "Boşuna da değil Pedro, az şey mi bu!" diye karşılık verdi.

"Hatırlar mısın Martha bizim Tomasa olsaydı, işin içinde sevda iksiri var, derdi mutlaka."

"Evet, sevda iksiri lâfından pek hoşlanırdı. Biçare, bir kere aynaya bakıverseydi..."

"Bakıverseydi de görseydi dokuz çocuk doğurduktan, o zor işlerde yıprandıktan sonra ne hale girdiğini. Bir de ötekine alıcı gözüyle baksaydı..."

"Böylesinizdir siz erkekler. Domuzsunuz hepiniz."

"Hepimiz mi?"

"Pardon Pedro, sen değil. Sen..."

"Ama olup bitenlere bakarsan anlaşılıyor ki bu dulun sevda iksiri..."

"Seni gidi çapkın seni, yani demek istiyorsun ki..."

"Ama gözlerim ne güne duruyor Martha, hem gözler daima genç kalır..."

"Bizden çok daha genç..."

"Pekii, ya bu delikanlı ne yapacak şimdi?"

"Bekliyelim hele, zira görüyorum ki galiba yakında..."

"Ben de öyle hissediyorum. Ya Rachel?"

"Ben kendisine gider, onu bu işe hazırlarım."

"Ya aralarındaki ilişki?"

"Ama görmüyor musun ki Don Juan bu ilişkiyi kesmeye can atmaktadır? Farkında değil misin?"

"Şüphesiz. Fakat böyle bir ayrılma, kurban vermeden de olur mu ya?"

"Farzet ki öyle... Don Juan çok zengindir, servetinden bir kısmını gözünden çıkarması gerekse bile bu onun için..."

"Haha, haklısın..."

"Onu kurtarmalıyız Pedro; anası babası bizden bunu ister..."

"Kızımızın da bizden bunu istemesini sağlamalıyız"

Ama diğer yanda kızları, Don Juan'ı kurtarmaktan daha şiddetli bir istek duymuyordu ki zaten. Don Juan'ı mı, yoksa kendini mi acaba? Berta şöyle diyordu içinden: "O kadının elinden bu adamı çekip almalıyım. Don Juan'ın ruhuyla, vücuduyla Rachel'in kulu kölesi olduğunu bilmek, Don Juan'ı bu hale sokan kadının Rachel olduğunu bilmek... Rachel ona neler öğretmemiştir ki! Don Juan, o kadından öğrendiklerini bana da öğretecektir."

Berta'nın âşık olduğu, varsa yoksa deli divane olduğu insan, Rachel'di. Rachel'a tapıyordu Berta.

Kişiliğini nerdeyse kaybetmek üzere olan zavallı Don Juan; biri kurtarıcı meleği diğeri felaketini hazırlayan şeytanı, iki kadın arasında git geller yaşayıp duruyordu. Arkasında Rachel, önünde Berta; ikisi de onu ileri itiyorlardı. Ama nereye? Hangi istikamete? Don Juan onların, kendisini felâkete sürüklediklerini, uçurumdan aşağı yuvarlamak istediklerini seziyordu. Don Juan ikisinin arasında yok olacak ve mahvolacaktı. İkisi tarafından bir o yana, bir bu yana çekiştirildiğini hissediyor, ellerinde parçalanmaktan korkuyordu. Hazreti Süleyman'ın tahtı önünde birbirleriyle çekişen iki ana arasında kalmış çocuk gibiydi sanki. Yalnız bilmiyordu, hangisinin onu kurtarmak istediğini. Berta'nın dipsiz bir denize benzeyen duru mavi gözleri onu derinlere çekiyor; bunun yanı sıra Rachel'ın, uçsuz bucaksız, yıldızsız bir gece gibi kendisini kuşatan, aynı uçuruma doğru iten karanlık, siyah gözlerini görüyordu.

Berta, “Fakat neyin var Juan? Benimle sıkıntıları konuşabilirsin! Ben senin arkadaşımın. Çocukluğunun oyun arkadaşı, âdeta kardeşin değil miyim?”

“Kardeş... Kardeş...”

“Nasıl? Yoksa bu söz hoşuna gitmiyor mu?”

“Benim hiç kardeşim olmadı, ben annemi de bilmedim gibi bir şey. Ben, kadının ne olduğunu biliyorum bile diyemem.”

“Nasıl, imkânı mı var?”

“Kadınları belki, ama kadını? Kadın denen şeyi bilmiyorum, hayır!”

“Ya şu dul kadın Rachel'ı?”

Berta; bu kelimenin, sesi hiç titremeden böyle kolayca ağzından çıkıvermesine, Juan'ın kendisini böyle sakın dinlemiş olmasına oldukça şaşırdı.

“O kadın, beni kurtardı. Beni kadınlardan kurtardı.

“Sana inanıyorum, ama şimdi... “

“Şimdi mi? Şimdi de ben kendimi ondan kurtarmalıyım”

Bu sözleri söylerken Don Juan, Rachel'ın bakışlarını üzerinde hissetti ve o kadın tarafından her zamankinden daha zorlu ve kuvvetli ileri itildiğini sandı.

Berta, “Sana bu işte benim de bir yardımım dokunabilir mi?” diye sordu.

Don Juan, “Ah Berta, Berta.”

“Bak, bana öyle geliyor ki sen âdeta benim açılmamı bekliyorsun... “

“Fakat Berta!”

“Ne zaman irade sahibi bir erkek olduğunu göstereceksin?”

“Peki öyleyse, beni kurtarmak ister misin?” “Bunu ne şekilde yapabilirim?” “Benimle

evlenerek.” “Yani karın olmamı istiyorsun öyle mi?” “Öyle ya!”

”Bu iş bana pek karanlık göründü. Yani benimle evlenmek mi istiyorsun?”

“Evet”

“Bu senin kendi isteğin mi?”

Juan önünde, kızın o duru mavi gözlerinde açılan siyah uçurumları düşündükçe titriyordu.

“İşin içyüzünü sezmiş olmasın sakın?” diyordu içinden ve geri çekilmek istiyordu; fakat

dulun siyah gözleri onu sanki ileriye itiyor, ona şöyle diyordu: “İçinden ne geliyorsa onu

söyle, yalanı bırak.”

“Evet, benim kendi isteğim.”

“Fakat senin kendi iraden var mı Juan.”

“Seninle evlenmek istediğime göre var her halde.”

“Peki. Sonra?”

“Sonra mı? Ne sonrası?”

“Ötekini bırakmaya da hazır mısın?”

“Berta! Berta!”

“Eh, madem istemiyorsun, bir daha bundan bahsetmeyelim. Çünkü bütün bunlar, bu kadından kurtulabilmen için senin kendini gayet âciz hissettiğini, seni ondan benim kurtarmam gerektiğini gösterir. Yoksa yanılıyor muyum?”

“Yok, haklısın, doğru.”

Ve Don Juan başını önüne eğdi.

”Sana, sende bulunmayan iradede biraz vermemi istiyorsun demek ki...”

“Evet, öyle... “

“Ve onun iradesiyle çarpışmamı...”

“Evet.”

“Kabul, öyle olsun!”

“Ah Berta, Berta...”

”Sakin ol, yüzüme bak, fakat dokunma bana. Annemle babam, her an gözükebilirler.”

“Ya Rachel, Berta?”

“Fakat Juan, bu kadar sâf mısın sen? Bütün bunları bizim önceden görüp aramızda konuştuğumuzu anlamıyor musun?”

“Sonra?”

“Sonrası hepimiz sana yardıma gelecek, seni kurtaracağız.”

Berta ile evlilik hazırlıkları, zavallı Don Juan'ın ruhunu en derin noktalarına kadar zehirliyordu. Berta'nın ailesi Lapeira'lar; kızlarının istikbalini garantilemek, hesapta olmayan durumlara karşı onu maddi açıdan emniyet altına almak için canla başla çalışıyorlardı. Ama bu noktada biraz da kendilerini düşünüyorlardı. Çünkü Berta, bazılarının zannettiği gibi, onların biricik evlâtları değildi; genç yaşta Amerika'ya gitmiş, adı sanı hattâ baba evinde bile pek anılmaz olmuş bir de oğulları vardı onların. Lapeira'lar, Don Juan'dan, evlenmeden önce Berta'ya bir drahoma vermesini istiyorlar, ama diğer yanda kendileri servetleri hakkında müstakbel damatlarına bir açıklamada bulunmayı reddediyorlardı. Fakat Don Juan da güçlükler çıkarıyor, isteklerini yerine getirip Berta'ya böyle bir servet devretmeye hiç de yanaşmıyordu. Daha çok, düğünün hemen peşinden bir vasiyetname hazırlıyacağını, Rachel'a küçük bir servet ayırdıktan sonra -müstakbel kayınvalide ve kayınpeder buna tamamen razıydılar- karısını tek mirasçısı olarak göstereceğini söyleyip duruyordu.

Rachel böylelikle ne Lapeira'lar ne de kızları için bir engel teşkil etmiyordu. Onunla, Don Juan'ın kurtarılmasına bir bakıma emeği geçmiş tanıdık ve zeki bir kadınla görüşür gibi görüşmekte devam etmeye karar verdiler. Çünkü Berta da annesinin ve babasının düşündüğünü düşünüyor, kocasının kalbini tatlılık ve kurnazlıkla bütün bütün kendine bağlayacağına, Rachel'ın ise karı koca saadetlerini pekiştirmekte faydalı olacağına inanıyordu. Tabiî, Rachel'ın ihtiyaçlarını karşılamak, ona kibar dürüst kimselere gösterilen saygıyı göstermek şartıyla. Çünkü netice itibariyle Rachel, ne rasgele bir macera düşkünüydü, ne de vücudunu artıranlara satan bir kadın. Don Juan'la olan aşk macerası şüphesiz temiz bir ihtirasa dayanıyordu, hattâ belki de bir merhametten doğmuştu; hiç değilse Lapeira'lar böyle düşünüyor, ya da kendilerini buna inandırmaya çalışıyorlardı.

Bu çatışmanın asıl ağırlık noktası; ne melek Berta'nın ana ve babasının, ne de şehirde bir başka kimsenin bilmediği taraf -bir de dulu bildiklerini iddia ederlerdi- Rachel'ın, Don Juan'a bir senet imzalatmış olmasıydı. Bu senette Don Juan bütün gayrı menkul mallarını para karşılığında Rachel'a sattığını tasdik ediyor, bu senede göre Don Juan'ın tekmlil diğer serveti de Rachel'ın üstüne geçmiş bulunuyordu. Zavallı Don Juan şimdilik Rachel'ın vekili rolünü oynuyordu. Kurnaz kadın bunu herkesten gizlemesini bilmiş, ama diğer yanda Lapeira'ların malî durumları hakkında herkesten daha iyi bilgi edinmişti.

Rachel, “Bak Don Juan, çok yakında belki evliliğinizden önce belki de evliliğinizin hemen ardından, Berta'ların, yani müstakbel eşinin anne ve babasının küçük serveti benim, yani bizim olacak.”

“Bizim mi olacak?”

“Evet, yani çocuğumuzun; eşinin bize bir çocuk doğurması şartıyla... Doğurmadığı takdirde...”

“Sen beni öldürüyorsun Quelina.”

“Sus ve sakın ol yavrucuğum. Ben bu servete çoktan el koydum. Onların borçlarını ve ipoteklerini üstüme çevirteceğim... Ah, senin Rachel'ın her şey bir yana mert bir kadındır, tepeden tırnağa kibar bir kadındır; kızımızın kocasını, ihtiyarlığımızın yoksulluk ve sıkıntılarında kurtarıcımız olacak adamı

düşünür de ondan. Ve böyle de olacak, dikkat et, olacak. Hem niçin olmasın?”

“Rachel, Rachel!”

“Böyle ah vah edip durma Juan, kesilmeye götürülen bir kuzu gibi ne diye inleyip duruyorsun?”

“Ama tıpkı öyle değil mi?”

“Hayır, hiç de değil. Ben seni adam etmek istiyorum. Evet, seni çocuk sahibi yapacağım.”

“Sen mi?”

“Evet ben Juan, ben, Rachel... “

Juan olanca kuvvetini yitirdiği hissine kapıldı.

“Söyle bana Quelina, söyle haydi... (Bunları söylerken sanki hıçkırmak istiyordu.) Sen niçin yalnız bana âşık oldun? Kemiklerimdeki bütün iliği, benim bütün irademi neden sömürdün? Neden beni böyle aptal bir âciz haline koydun? Neden beni eski hayatımı yaşamaya bırakmadın?”

“Mahvolurdun, sefalet ve yoksulluk içinde ölüp giderdin.”

“Daha iyi olurdu Rachel. Daha iyi olurdu. Bu sefalet değil mi, sanki bu yoksulluk değil de başka bir şey mi? Sanki ben kendime sahip miyim? Sanki bir insan mıyım ben, bir varlık, bir şahsiyet miyim? Niçin vücudumu, ruhumu çaldın benim?”

Zavallı Don Juan sarsıla sarsıla hıçkırıyor, neredeyse boğulacak gibi oluyordu.

Daha önceleri de çoğu kez yaptığı gibi Rachel onu yine bir anne gibi kollarına aldı, dizlerine oturttu, kucakladı; bağrına, ak süt olamayan kanla dolu kısır memelerine bastırdı. Dağınık saçları Don Juan’ın kulaklarına dökülecek şekilde eğilerek, ona yaslanıp şiddetli hıçkırıklarla ağladı. Ve ona şöyle dedi:

“Oğlum, oğlum, sevgili oğlum. Seni ben çalmadım, seni ben kaçırmadım; sen benim ruhumu çaldın, sen, sen, sen; benim vücudumu benden sen kaçırdın. Oğul, oğlum, sevgili oğul... Gördüm ki mahvolmuşsun, mahvolmuş, bitmişsin. Gördüm ki olmayan bir şeyi arıyorsun... bense bir oğul özlüyordum... Onu senin şahsında bulduğumu sandım, hasretiyle yanıp tutuştuğum bu çocuğu bana sen vereceksin sandım... İşte şimdi onu bana vermeni istiyorum.”

“Fakat Quelina, o senin olamaz ki!”

“Hayır, benim olacaktır, benim, benim, benim... Tıpkı senin benim olduğun gibi. Ben senin karın değil miyim?”

“Elbette karımsın.”

“Berta ise senin zevcen olacak... zevce! Ah, yalnız kundura tamircileri böyle der, zevcem... Zevcem... Ben ise çocuğunuzun annesi olacağım... çocuğumun annesi.”

“Ya çocuğumuz olmazsa?”

“Çocuğunuz neden olmasın? Yoksa Berta bize bir çocuk doğurmazsa mı? İşte o zaman ben bilirim yapacağımı...”

“Sus Rachel, sus. Sesinin sert edası beni ürpertiyor.”

“Evet, o zaman benim yapacağım şey, seni bir başkasıyla evlendirmektir.”

“Ya o benim bileceğim bir şeyse?”

Rachel sert bir hareketle Don Juan’ı itti, bir darbe yemiş gibi yerinden fırladı, delip geçen bir

bakışla gözlerini Don Juan’a dikti; kollarını açtı ve ona seslendi:

“Hayır, gel, gel Juan, gel benim oğlum, benim sevgili oğlum. Senden gayrı bir evlât benim neme gerek? Sen benim oğlum değil misin?”

Ve Rachel, baygın ve ateşler içindeki Don Juan’ı götürüp yatağına yatırmak zorunda kaldı.

5

Berta ile Berta’nın anne ve babasının Rachel’in düğünde bulunmasını istemesine karşılık, Rachel bu düğüne katılmak istemiyor, gerçekten hasta olduğu için de bir hastalık bahane etmeye gerek görmüyordu.

“Onların buna dünden razı olacakları aklıma gelmezdi Juan. Gerek kızın, gerek anasıyla babasının ne kadar onurlu, kendilerini beğenmiş olduklarını bilmez değildim; ama toplum geleneklerini hiçe saymak ellerinden gelmez sanırdım. Aramızdaki bağlılık, hiç de edebe aykırı değildi şüphesiz; çünkü elâleme görünmedik, hayatımızı teşhir etmedik. Ama yine de bütün şehrin bildiği bir şeydi aramızdaki ilişki.

Şayet Lapeiralar, senin beni düğüne çağırmanda ısrar ediyorlarsa bu yalnız bir tek istekten doğar: Kızlarının zaferini elegüne göstermek. Ne aptal şeyler! Ya Berta ne yapıyor, zevcen?”

“Tanrı aşkına Rachel, anlamıyor musun?”

“Neyi? Nasılsınız, aranız nasıl? Teklifsizlik başladı mı bari? Kadınlardan öğrendiklerini öğrettin mi ona? Çünkü benim öğrettiklerimin hiçbirini, ona nasıl olsa öğretemezsin. Söylesene, karın ne âlemde? Çünkü sen onun değilsin.”

“Doğru, ben kendimin bile değilim.”

“Benimsin sen, benim; sen benim sevgili yavrumsun... Ve şimdi biliyorsun değil mi, beraberce ne yapacağımızı? Makul olun, bizim eve mümkün olduğunca az uğrayın.”

“Fakat Rachel!”

“Artık Rachel bir tarafa; sen şimdi karına borçlu olduğun şeyi düşün. Artık ona hizmet edeceksin.”

“Fakat o kendisi, arasıra sana uğramamı söylüyor.”

“Biliyorum, o aptal hattâ beni taklide yelteniyor, değil mi?”

“Evet. Her hususta, giyinişinde, saçını toplamasında, halinde tavrında, elinden geldiğince sana benzemeye çalışıyor.”

“Evet, ilk resmî ziyareti yapmak üzere beraberce bize geldiğiniz vakit, beni incelediğinin farkına vardım zaten.”

“Hattâ diyor ki, aslında pek yakın, âdeta komşu oturuyoruz, bu nedenle birbirimize daha sık ve teklifsiz gidip gelelim.”

“Bu onun taktiği. Benim yerimi tutmak istiyor; istiyor ki sen kendisini ve beni mümkün mertebe çok, yan yana göre-sin de ikimizi kıyaslayabilesin.”

“Bence iş başka türlü.”

“Ne gibi?”

“O seni çok seviyor, onu tamamen hükmün altına aldın sen.”

Rachel gözlerini yere eğdi, birdenbire bembeyaz kesildi, göğsünde nefesini kesen bir saplanmış duyuyormuş gibi ellerini memelerine bastırdı ve dedi ki:

“Bütün bunlardan istifade etmek lâzım.”

Ve Don Juan, bir ayrılış öpücüğü almak üzere kendisine yaklaşıncı Rachel, yavaş bir hareketle, dolgun ıslak dudaklarını Juan’ın ağzına yapıştırarak onu tekrar tekrar öptü. Ama sonra dul kadın, Juan’ı geri itti ve haykırdı:

“Hayır, yeter artık, bu öpüşleri ona vermeni istemiyorum, onu bundan mahrum edeceğim.”

“Kıskanmak mı? Bunu da nerden çıkarıyorsun? Ben ki senin karınım; benim, senin zevcen, nikâhlını kıskanabile-ceğime sahiden inanıyor musun? Evleniniz, çocuk yapınız, çocuklarınızı büyütünüz; Tanrı için, benim için...”

“Sen benim cennetimsin...”

“Sürekli bir cehennemim olduğumu söylüyordun”

“Doğru!”

“Gel, gel buraya oğul, bak...”

Rachel, Don Juan’ın başını avuçlarına aldı; alnına sıcak, kuru bir öpücük kondurdu; ayrılırken şunu söyledi:

“Hadi şimdi git de ona olan vazifeni yap, ikiniz bana olan vazifenizi yapınız. Aksi takdirde, bilirsün elimden neler gelir...”

Berta aynı zamanda Rachel'dan, onun kocasını elde etmekte kullandığı usulü; kendi şahsiyetini bulmak ve kendisini tam bir kadın gibi hissedebilmek için de inceliyordu. Böylelikle Don Juan'a hâkim kadının bütün bütün esiri oldu; kendi benliğini o kadında, o kadın vasıtasıyla keşfetti. Günün birinde Berta, Rachel'ın kuvvetine artık daha fazla karşı koyamaz oldu. Bir gün Rachel'la Berta, ikisi de Don Juan'ı başlarından göndermiş, bir av partisine gitmesine sebep olmuşlardı. Bu durumu fırsat bilen Berta, Rachel'ın evine gitti.

“Beni böyle karşınızda tek başıma görmek, sizi sıkar belki de...”

“Yoo, neden sıkılayım! Gelmenizi bekliyordum zaten!”

“Bekliyor muydunuz?”

“Evet, bekliyordum. Ne de olsa, kocanıza, Juan'cığımıza benim de emeğim geçmiştir, buna inanıyorum; hattâ belki de bu evlenme...”

“Biliyorum, biliyorum. Eğer siz ona, dostluk gösterip kadınlardan kurtarmamış olsaydınız...”

“Haha, kadınlardan...”

“Sizin cömertliğinizi takdir etmesini de biliyorum.”

“Cömertlik mi? Niçin? Ne gibi? Ah, öyle ya, evet, anlıyorum, ama yok canım! Ben onu hiç kendime, kendi kaderime bağlayabilir miydim? Çünkü hakikaten, o benimle evlenmeyi çok istiyordu...”

“Bunu anlıyorum.”

“Ama biz evli gibiydik zaten. Papazın kutsaması nikâhımızı kıyacak, evliliğimize Tanrının yardımını sunacak bile olsa; bizi çocuk yetiştirecek ve bu çocukları dürüst insanlar olarak büyütecek duruma sokamazdı ki... Niçin yüzünüz kızardı, Berta? Dertleşmemiz, hiç çekinmeden konuşmamız için gelmediniz mi?”

“Evet evet Rachel, konuşalım!”

“Ben onu kendi benciliğime feda edemezdik ki. Benim erişemediğim şeye varsın o erişsin!”

“Ah, teşekkür ederim, size çok teşekkür ederim.”

“Teşekkür mü? Ne teşekkürü; ben bunu onun için yaptım.”

“Ben de onun için yaptınız diye teşekkür ediyorum. Sağ olun.”

“Ah!”

“Bu sizi üzüyor mu?”

“Hayır, üzüyor. Ama şunu da öğrenmeniz gerekir ki... “ “Neyi? İki yüzlü olmayı mı?” “Hayır, samimi olmayı.” “Ben samimi değil miyim?”

“İkiyüzlülüğün bir çeşidi vardır ki gayet samimidir. Evlilik işte bize bunu öğreten bir okuldur.”

“Siz nasıl olur da...”

“Ben de evliydim vaktiyle!”

”Ha, öyle ya, siz duldunuz!”

“Dul... dul... daima duldum ben. Şuna inanıyorum ki ben dul olarak doğdum... Benim asıl kocam daha ben doğmadan öldü... Fakat bırakalım bu saçmaları... Peki, Juan’la anlaşıyor musunuz?”

“Erkekler... “

“Hayır... Erkek, tek erkek! Juan bana kendisini kadınlardan kurtardığımı söylediği zaman ben omuz silkmıştim. Şimdiyse size şunu söylüyorum Berta, erkeğe, erkeğinize dikkat ediniz; onun benliğindeki erkeği keşfetmeye çalışınız.”

“Uğraşıyorum, ama...” “Aması ne?”

“Onda irade namına bir şey göremiyorum..”

“Yoksa bu iradeyi burada bende bulmak üzere mi bana geldiniz?”

“Hayır, hayır, fakat... “

“Böyle şayetli, fakatlı konuşursanız olduğunuz yerde kalırsınız.”

“Nereye gitmem lâzım?”

“Nereye mi? Söyleyeyim mi?”

Berta sarardı, ürpermeye başladı, Rachel’in çelik gibi sert gözleri sessizliği deliyordu sanki. Berta nihayet konuşmaya başladı.

“Söyleyin, nereye?”

“Anne olmaya doğru gitmelisiniz. Bu sizin vazifenizdir. Ben olamadım madem, siz olun!”

Yeniden başlayan ezici sessizliği Berta yüksek sesle parçaladı:

“Evet, olacağım!”

“Çok şükür! Buraya Juan’ın arzusunu öğrenmek üzere mi geldiniz, diye sordum değil mi? İşte söylüyorum, Don Juan’ın yani kocanızın arzusu, baba olmaktır.”

“Bu onun arzusu mu?”

“Evet, onun arzusu. Onun... Çünkü benim arzumdur.

“Cömertliğinize şimdi her zamankinden çok hayranım.”

“Cömertlik mi? Yoo, hayır... Benim kuvvetli ve sadık dostluğuma her zaman güvenebilirsiniz, çünkü ben size ancak öyle faydalı olabilirim.”

“Bunda şüphem yok.”

Rachel onu kapıya kadar götürdü, ayrılırken ona dedi ki:

“Annemle babamı mı ziyaret edeceksiniz?

“Evet, bir iş dolayısıyla... Oyalanmak için paralı işlere giriyorum...

Ve kapıyı kapadıktan sonra mırıldandı: Zavallı zevce!

“Annenize, babanıza yakında kendilerini ziyarete geleceğimi söyleyin.”

Nihayet bir sonbahar sabahı Berta, kocasına, yakında baba olacağını haber verdiği zaman Don Juan, kendisini saran zincirlerin, işkence çeken ruhu üstündeki etleri kesmekte olduğu hissine kapıldı.

Ve ölü iradesinin bütün ağırlığını duymaya başladı. Büyük savaş başlıyordu. Bu çocuk sahiden kendisinin olacak mıydı? Çocuğun babası kendisi mi olacaktı? Ne demekti baba olmak?

Diğer tarafta Berta, uzaklarda kaybolmuş gibi bir his duyuyordu içinde. Rachel'ı yenmişti! Ama bir yenilmeye benziyordu bu yenme. Dul kadının sözlerini, bu sözleri söyler-kenki, bir sfenkse benzeyen bakışlarını hatırlıyordu.

Juan bu sevinçli haberi verdiği vakit Rachel sapsarı oldu. Nefesi kesildi, sonra yüzü alev alev yandı, soluduğu duyuluyordu, alnında ter damlaları belirdi, oturmak zorunda kaldı, sonra bir rüyada gibi mırıldandı:

“Nihayet tamamen benimsin, Juan!”

Ve Juan'ı kucakladı, onu titreyerek ve azgın bir ihtirasla bağrına bastı, gözlerinden ağzından öptü, sonra onu biraz geri itti, bir parça uzağında durdu, ellerini onun yanaklarına koydu, gözlerine baktı, hayalini aksettiren gözbebek-lerinde kendini seyretti, sonra tekrar onu sıcak öpücüklere boğmaya başladı. Juan'ın gözlerindeki kendi küçük hayaline merakla bakıyordu; deli gibi ve kısık bir sesle mırıldandı: “Öpeyim seni!” Ve Juan'ın gözlerini ateşli öpüşlerle öptü.

“Şimdi, şimdi eskisinden daha sık gelebilirsin... Artık ona o kadar ihtiyacın kalmadı.”

“Evet ama asıl şimdi, mümkün olduğu kadar çok, yanında durmamı istiyor.”

“Olabilir... evet, evet, her şey yoluna girdi demektir. Doğru, zavallıyı şefkatle sarıp sarmalaman lâzım... Fakat senden bıkacaktır yakında... Ayağına dolaşacaksın onun.”

Rachel'ın dediği çıktı. İlk aylarda Berta, onu hep yanında görmek, Don Juan tarafından el üstünde tutulmak istedi. Don Juan'ıyla baş başa sakın saatler geçiriyordu. Elleri onun ellerinde dinleniyor, gözlerini kocasından ayırmıyor, durup dururken ona Rachel'dan bahsediyordu.

“Bu işe Rachel ne diyor?”

“Öğrenince çok sevindi.”

Sen buna inanıyor musun?”

“Neden inanmayayım?”

“Ben inanmıyorum. Bu kadın şeytanın biri, seni büyülemiş bir şeytan.”

“Seni de büyülemedi mi sanki?”

“O sana, sevda iksiri olarak ne içirdi Juan?”

“Bırak bu lâfları”

“Ama artık benim olacaksın, yalnız benim.”

Don Juan düşünüyordu: “Benim... benim! ikisi de bunu söylüyor.”

“Gidip onu ziyaret edelim mi?”

“Şimdi mi?”

“Evet şimdi, neden olmasın?”

“Biz onu görmeye mi, yoksa o seni görsün diye mi gidiyoruz?”

“Onu görmeye mi? O beni görsün diye! Bana nasıl bakacağını görmek için.”

Ve Berta, Juan’ını beraberinde sokağa çıkarıyor, koluna girip caddelerde yürüyor, gelip geçenlerin bakışlarını üzerine çekmeye çalışıyordu. Ama birkaç ay sonra kolay, rahat yürümek zorlaşınca Rachel’in dediği çıktı: Juan, Berta’yı sıkmaya, Berta yalnızlık aramaya başladı. Berta kadınların baş dönmesi, korku, mide bulantısı duydukları devreye girmişti. Bir gün Don Juan’a şöyle dedi: “Ne yaparsın bilmem ki be adam, işin ne burada? Git, çık sokağa, beni yalnız bırak. Ah ah, bütün bu dertler siz erkeklerin başına gelmiyor, ne yazık! Gözüm görmesin seni git, sıkıyorsun beni! Sen hiç rahat duramaz mısın? Bırak o sandalyeyi elinden! Hiç beni kendi halime bırakmaz mısın sen? Git, çık git, hemencecik de dönüp gelme; yatmak istiyorum. Git, çık git, ona git, çektiğim acıları git konuş onunla... Biliyorum, onunla evlenecektin sen; onun seni kocalığa neden kabul etmediğini de biliyorum...”

“Neler söylüyorsun Berta?”

“Ama bana bunu kendisi söyledi, neticede o da benim gibi bir kadın...”

“Senin gibi mi? Nerde!”

“Benim gibi değil, hayır. Benim çektiğim acıları o çekmedi ki... Siz erkekler toptan domuzsunuz. Git, çık git, duluna git!”

Ve Juan, Rachel’a gidip de karısının söylediklerini bir bir anlattığı vakit dul kadın, sevinçten çılgına dönüyor, Don Juan’ın gözlerini tekrar tekrar öpücüklerle gömüyordu. Juan’ı evinde alıkoyuyor, bazan bütün gece yanından bırakmıyor, sabahleyin bırakmak üzere kapıyı açınca onu son bir defa daha öperek şöyle diyordu: “O artık seni beklemiyor, ama sen git de güzel sözlerle kendisini teselli et... Ona de ki: Kendisini unutmadım ve ümidediyorum...”

Juan, evinin odalarını deli gibi dört dönüyordu, öldürücü bir boşluğun kafasına ve kalbine yüklendiğini, kendisini ezdiğini hissediyordu. Berta'nın iniltileri, sızlanışları bir başka dünyadan gelir gibi ona kadar geliyordu. Karanlık bir köşede oturmuş, torununun doğmasını bekleyen kaynatası Lapeira'yı gözü görmüyordu. Ve zavallı Don Juan rüya gördüğünü sandığı için, kapı açılıp da içeri Rachel'in girdiğini farketmediği vakit, zerr kadar hayret etmedi.

Don Pedro, "Siz ha?" diye bağırıp yerinden fırladı.

Rachel, "Evet, benim. Burada herhangi bir şekilde yardımım dokunabilir diye geldim."

"Siz, siz, siz mi yardım edeceksiniz? Bu durumda mı?"

"Evet, olur a birisini, bir şeyi alıp getirmek icabeder... ne bileyim... daha önce başımdan bir evlilik geçtiğini unutmayın Don Pedro!"

"Evlilik! Şüphesiz, fakat... "

"Fakatı ne? Geldim işte."

"Peki, şu halde gidip karıma haber vereyim."

Az sonra Rachel'in Donya Martha ile konuştuğu duyuldu.

"Ama Tanrı aşkına Senyora..." "Nasıl yani, yoksa ben aile dostunuz değil miyim?" "Şüphesiz, ama Berta'nın bilmesi, duyması doğru değil..." "Duyarsa ne çıkar?"

"Tanrı aşkına Senyora, yavaş; sesinizi duymamalı, yavaş konuşun."

O dakikada yürekleri acıtan bir çığlık duyuldu. Donya Martha kızının yatağına koştu, bu çığlığı takibeden sessizlik boyunca Rachel merakla kulak kabarttı.

Sonra oturdu. Oturmuştu ki Juan içeri, yanına geldi; Rachel onun koluna sarıldı, bu kolu sımsıkı tuttu, korkuyla sordu:

"Ne haber?"

"Bir kız..."

Rachel, "İsmi Rachel olsun!" dedi ve çıktı gitti.

Kaynana ve kaynatasını, yeni doğmuş küçük kızın nine-siyle dedesini ziyareti esnasında Juan; dul kadının, sırtından kalbini deliyor gibi olan bakışlarının takibi altında ve korka korka, kızına Rachel isminin konmasını çıtlattığı zaman Lapeira’ların buna hiç itiraz etmediklerini görünce oldukça şaşırıldı. Lapeira’lar çok perişan görünüyorlardı. Bunlara ne olmuştu böyle?

Donya Martha, “Evet evet, bu kadına çok şey borçluyuz. Hem ne de olsa o sana ikinci bir anne oldu,” dedi.

Don Juan, “Doğru... “ diye yanıt verdi.

“Bana kalırsa daha fazlasını yapmalıyız. Ondan, küçüğün vaftiz annesi olmasını da rica etsek...”

“Çok iyi olur, hem böylelikle halkın dedikodusuna bir son vermiş oluruz.”

“Artık çenelerini kaparlar... İyi olur...”

“Yok canım, halkın dedikodusuna dayatmak lâzım, hele bu dedikodu yalan yanlış tahminlere dayanıyorsa! Sen yoksa sokakta başın dik, düzgün yürüyemiyor musun?”

“Ne münasebet, bunda şüpheni mi var?”

“Şu halde insanın vicdanı rahat olsun, yeterli!”

Don Pedro derin bir hikmet yumurtlamış, kendisini en iyi tanıması gereken bir şahsın nazarında yücelmesine yarayacak bir vecize söylemiş biri gibi karısına baktı.

Fakat doğurduğu çocuğun ismini koymaya, vaftiz annesi olma işini Rachel’a teklif etmeye, karısı Berta’nın, sadece mahzun mahzun: “Nasıl isterseniz öyle olsun!” diye cevap vermesi karşısında Don Juan’ın duyduğu şaşkınlık son derece büyük oldu. Ama zavallı Berta, fazla kan kaybetmek yüzünden bir rüya âleminde uzaklara çekilmişti sanki. Başında sürekli bir uğultu duyuyor, her şeyi sanki bir sis içindeymiş gibi görüyordu.

Çok geçmeden vaftiz annesi Rachel eve yerleşti, evi dilediği gibi çekip çevirmeye başladı. Genç anne onun geldiğini gördü, ona bir başka dünyadan gelmiş bir hayale bakar gibi baktı. Dul kadının gözleri yeni bir ışıkla parılıyordu. Rachel yavrunun üzerine eğiliyor: ona, yavaşlığına rağmen bütün evde duyulan bir öpücük konduruyordu. Berta, uykularında işkencelerle dolu bir rüyanın parça parça ölümelerini yaşadığını sanıyordu. Dul kadının bir amir bir despot sesiyle kuvvetli ve emin konuştuğunu duyuyordu:

“Şimdi bir sütanne bulmalıyız. Çünkü bu durumda çocuğu sizin emzirmeniz, bence sakat bir iş. Bu, iki kişinin hayatını tehlikeye sokmak demektir... “

Berta’nın gözleri yaşla doldu.

“Evet anlıyorum, bu gayet tabii. Bir annenin ne demek olduğunu bilirim, ama her şeyden önce makul olmak lâzım. İnsan kendini başka fırsatlar için korumalıdır... “

“Fakat Rachel, ya ölürse... “

“Kim? Çocuk mu? Quelina’m mı? Hayır, hayır...”

Ve Rachel kızın yanına gidiyor, bebeği kollarına alıyor, kundaklamaya başlıyor, sonra vahşi, çılgın bir ihtirasla öpüyor, öylesine öpüyordu ki genç anne, göğsünde kalbinin eridiğini sanıyordu, Ve artık bu kâbusa tahammül edemez olduğu için içini çekiyordu.

“Yeter, yeter, Rachel, yeter. Çocuğu hırpalama. Çocuğun ihtiyacı şimdi uykudur... “

Rachel, bebeği pışıpıslamaya, kucaklamaya; Berta'nın, ailesinin ve Juan'ın hiç bilmedikleri bir dilde o garip ninnilerini söylemeye başlıyordu. Neler söylüyordu çocuğa? Ve çepeçevre her şeyin üzerine, rüyanın sislerinde kaybolan uzak bir âlemden geliyora benzeyen bu ninnilerin etrafına derin, ezici bir sessizliktir çöküyordu. Ve Juan bu ninnileri işittikçe öldürücü bir uykuya tutulduğu hissine kapılıyor, çoraklaşmış kalbini çılgınca bir korku dolduruyordu. Neydi bu? Neydi bütün bunlar? Neydi bütün ömrünün mânası?

10

Bir müddet sonra Berta, iyileşerek, doğum yapmanın ıstıraplı rüyasından uyanmaya başlayıpda küçük Rachel'a, Rachel'ın bulup getirdiği, her hususta Rachel'a itaat eden sütannenin, kendisini yavrusundan, Quelina'sından ayırdıklarını görünce savaşa hazırlandı. Nihayet işte şimdi içine düştüğu uçurumu apaçık görüyor, işte şimdi kime ve niçin feda edildiğini anlıyordu. Bu demekti ki yine de her şeyi görmüyordu, çünkü her şeyi göremezdi ki. Dul kadında öyle uçurumlar vardı ki Berta bunların içine inemezdi... İnmeye de kalkışmıyordu zaten; çünkü eğildiği anda başı dönmeye başlıyordu. Üstelik şu tamamen yabancı olduğu dildeki bu ninniler...

Berta, “Nedir sizin bu söyledikleriniz?” diye sordu Rachel'a.

“Ah onlar benim çocukluğuma ait hâtıralar... “

“Ne gibi?”

“Fazlasını öğrenmesen iyi olur Berta... “

Hem neye yarardı? Hayır, Berta fazlasını bilmeyi istemezdi. Fazlasıyla biliyordu zaten. Ah ne olurdu, bu kadar çok şey bilmeseydi! Yılanın ayartmalarına uymasaydı da iyiyi kötüden ayırdetme ağacının meyvasından yememiş olsaydı! Anası babası, o zavallılar, evden büsbütün kaçmış, kayıplara karışmış gibiydiler. Görsünler diye küçük torunlarını ayaklarına götürmek gerekti. Küçüğu onlara sütanne götürdü.

O an Berta, göğsünde kocası, zavallı Don Juan'ı için mahvedici bir merhametin yanıp tutuştuğunu duydu. Onu gizli bir düşmandan, korkunç bir tehlikeden korumak istiyormuş gibi zayıf kollarına aldı; saçları darmadağın, terli başını kocasının omuzuna dayadı ve ağladı, ağladı, durmadan ağladı. Göğsü

şiddetli hıçkırıklarla sarsılıyor, kalbi zavallı Don Juan'ın acıyla çırpınan kalbine karşı hızlı hızlı atıyordu. Bir zevce ve bir anne sıfatıyla birden: “oğlum, oğul, oğul!” diye inleyince, Don Juan'ın ölü beyazlığındaki yüzünde ürperen müthiş azap karşısında öldürücü bir korkuya kapıldı.

Berta, “Bu halin ne oğul? Neyin var?” diye sordu.

Don Juan, “Sus, Quelina, sus, beni öldürüyorsun...”

“Fakat benim yanımdasın Juan, benim yanımda, Berta'cı-ğının yanında...”

“Nerdeyim, bilmiyorum...”

“Fakat ne oldu sana yavrucuğum?”

“Böyle konuşma, benimle böyle konuşma...”

Berta kocasını eriten azabı tamamen anlamıştı. Şimdi onu sırf kendisi için elde etmeye, onu kurtarmaya ahdedti, Bu iş ona çocuğunu bırakmaya, gözden çıkarmaya mal olsa bile! Kocasını seviyordu! Kocasını!

Diğer yanda kocası, Don Juan, kendisini gitgide daha çok koca, babadan ziyade bir koca olarak hissediyordu. Hissediyordu ki Rachel için sadece bir alet bir vasıta olmuştur. Bir vasıta... Neyin vasıtası? Rachel'daki, anneliğe karşı olan vahşi açlığı gidermenin vasıtası mı? Yoksa daha çok acayip bir intikam, bir başka âleme ait bir kısasa kısas susuzluğu muydu bu? Rachel'ın, bilinmeyen bir dille Quelina'sına evlâtlığına değil evlâdına, kendi öz çocuğuna, yani dulun, çocuğuna söylediği o garip ninniler; belki tatlı bir öcalmanın, bizi uyutan zehir gibi hoş ve gevsetici bir telâfinin dilini konuşuyorlardı. Ya şimdi Rachel'ın Don Juan'a karşı tavrı! Rachel artık eskisi gibi, Don Juan'ın yanında olmasını istemiyordu.

Don Juan'a gelişleri, Don Juan'la karşılaşmaları, eski buluşmalardan farklı değildi gerçi; ama bunlar şimdi gitgide daha üzüntülü, daha ıstıraplı bir hal alıyordu.

Rachel bir gün Don Juan'a şöyle dedi:

“Sen artık daha çok karının, Berta'nın olmalısın; kendini ona vermelisin. Ona bir evlât bağışlamalısın, bunu hak etti. Çünkü diğeri, Quelina, benimdir, benim, benim. Bilirsin ki ben onu kendime borçluyum, bizzat kendime. Berta'yı, Berta'mızı, Kitab-ı mukaddeste yazılı olduğu gibi dizlerimde, kucağımda doğurtuyordum az daha. İşte böyle, hadi git, kendini Berta'ya ada yavrucuğum!”

“Beni öldürüyorsun Rachel!”

“Bak Juan, bu kaçınıcı oluyor, hep bu sözü tekrarlıyorsun. Eminim ki aynı şeyi karına da söyledin. Eğer sen kendini öldürmek istiyorsan git öldür; ama lütfen bundan biz sorumlu olmayalım. Fakat bence sen yaşamalısın, çünkü Berta'nın sana çok ihtiyacı var burda, bu dünyada..”

Ve Juan olanca kuvvetini toplayıp kendini Rachel'ın güçlü kollarından kurtarmaya çalışırken diğeri, onu daha sıkı kavıyor ve şöyle diyordu:

“Evet, farkındayım... Varsın bizi bir arada görsün, ne çıkar?”

O anda Berta odaya girdi.

“Seni gördüm Berta. (Seni kelimesini vurgulu söylemişti.) Geldiğini gördüm.”

Ve elini bir boyunduruk gibi Don Juan'ın ensesine koydu, biraz geri çekildi, sonra devam etti:

“Sen ise... Ben seni kocana, onu da sana kazandırmak istedim. Kocana diyordum ki Berta'nın ol,

tamamen onun ol. Onu sana bırakıyorum, çünkü o beni anne yaptı, şimdi aynı şekilde seni anne yapması lâzım. Ona hiç çekinmeden, açıkça oğlum diyebilirsin. Böyle diyoruz diye zannettiği gibi onu öldürecek değiliz ya! Hazreti Süleymana başvuran, ikisi de ondan aynı çocuğun kendisine teslim edilmesini isteyen iki ananın hikâyesini bilirsin. İşte çocuk, öteden beri bildiğimiz Don Juan! Ben onu iki parça etmemiz, yani kendisinin dediği gibi öldürmemiz fikrinde değilim. Don Juan'ı tamamen sen al.”

“Yani bu demektir ki sen... “

“Burada hakiki anne benim. Ben.”

Berta çılgına döndü, ses çıkarmayan kocasını kolundan kavradı, kocasının ensesinden Rachel'ın boyunduruğunu indirdi, Rachel'ın önüne dikildi ve bağırdı:

“Hayır, asla. Benim anne, ben ben... Çocuğum da olduğu gibi benimdir, ona senden çok ben sahibolmak istiyorum.

Sen istersen al Juan'ı, öldür! Ama bana kızımı ver, kızımı bana geri ver!”

“Hangi kızını?”

“A... a... a... “

isim, Berta'nın duaklarını yakıyordu.

Rachel, “Quelina'm! Öz varlığım, kendi benliğimdir o benim... Kendine benzetesin, ikinci bir Berta Lapeira, sizinkilerden biri yapasın diye mi kendi varlığım olan Quelina'mı sana teslim edeceğim? Kendilerini namuslu sanan siz karı koca gibi birisi yapasınız diye mi? Ah, vaktiyle ben de bir zevce idim, ben de pekâlâ bilirim ki...”

“Bu adamın benimle başarmış olduğu şeyi, sen ne kocanla ne de daha sonra Juan yapamamışsanız bunda ben mi suçluyum?”

“Peki, ya sen Juan, yavrucuğum, kendini iki parça ettirmek mi istersin, yoksa yalnız karının mı olmak?”

Juan ise, ne yapacağını şaşırılmış bir halde ikisini de orda öyle bırakıp kaçıp gitti.

Juan iki kadını da bırakıp kaçtı, hattâ daha da fazlasını yaptı. Bu iş nasıl olmuştu? Sadece otomobile atlayıp dağlara bir gezintiye gittiği, onu ölüm halinde eve getirdikleri, bir daha da kendine gelemeden ruhunu teslim ettiği öğrenildi. Ne şoför, ne de kendisine yol arkadaşlığı eden bir dostu bu işin nasıl olduğunu izah edemiyorlardı. Bir tepeyi döndükleri sırada Juan'ın arabadan birdenbire kayıp gittiğini görmüşlerdi -düşmüş müydü, yoksa kendini dışarı mı atmıştı; bilemiyorlardı.- Yani, bir uçurumdan aşağı yuvarlandığını, aşağı inip de kaldırdıkları zaman paramparça olduğunu görmüşlerdi o kadar. Kafatası parçalanmış, vücudu ise şekilsiz bir yığın haline gelmişti.

Juan'ın sapsarı, hareketsiz uzanmış cesedi önünde titriye-rek karşı karşıya geldikleri vakit Rachel'la Berta'nın birbirlerine nasıl baktıklarını görmeliydi

Berta, “Şimdi çocuğun, kızımın ne olacağı meselesi var, ama belli bir şey ki...”

Rachel, “Belli mi? Peki, nasıl büyüyecek, ona kim bakacak hangi para ile hayatını sürdürecektir? Sen mi bakacaksın ona? Peki ya sen ne ile geçineceksin nasıl bakacaksın?” diyerek Berta'nın sözünü kesti.

“Juan'ın bıraktı mirası ile.”

“Juan miras bırakmıyor. Burda gördüklerinin hepsi benim malımdır! Şayet bilmiyorsan öğren işte!”

Berta sinirlerine hakim olamayarak, “Hırsız! Hırsız! Hırsız!” diye söylendi.

Rachel, “Boş lâf bunlar; burda kimin kimden ne çaldığını bilmiyorsun sen. Belki de sensin hırsız, siz hırsızsınız, siz ve sizin soyunuz... Benim Quelina'mı da kendiniz gibi bir hırsız yapmanızı istemiyorum... Sen şimdi git de ailenle birlikte güzelce düşünün. Bir dilenci hayatı mı yaşamak istersiniz, yoksa bir hırsızla birlikte rahatça bir ömür sürmek mi?”

”Rahatça mı?”

“Çevremizdekilere karşı hiç değilse. Rahatça...”

Berta durumu anne ve babasıyla, Lapeira'larla uzun uzun, inceden inceye görüştü. Her üçü çok tanınmış, itibarda bir avukatla beraber Don Juan'ın vasiyetnamesini tetkik ettilerse de umduklarını bulamadılar. Don Juan'ın bütün servetinin Rachel'a geçmiş olduğu anlaşıldı. Böylece, yapılan teklifi kabul etmek zorunda kaldılar. Rachel onların geçimini temin edecek, buna karşılık Lapeira'lar çocuğu Rachel'a bırakacaklardı.

Berta'nın ikinci defa anne olmak ihtimali, tek tesellileri oluyor; Rachel'ın, Juan'ın, babasının ölümünden sonra doğacak oğul veya kızına küçük bir servet ayırması ümidine bel bağlıyorlardı. Fakat bu bahtsız yavru nasıl büyüyecek, onu kim yetiştirecekti?

Rachel, “Eğer yeniden evlenmeyi istersen tüm masraflarını ben karşılarım; çünkü dul kalmak çok zor bir şey.”

KAYIP MİRASÇI

Lumbria markisinin malikânesi, veya gamlı, kasvetli Lumbria şehrinin verdiği isimle *konak*; dilsiz, gizemli bir dolabı andırıyordu. İçinde oturanlar olduğu halde, sokağa bakan pencere ve balkonları hep kapalı dururdu. Çok eski Lumbria soyunun armasını taşıyan cephe; Güney'e barok tarzında muazzam katedralin yükseldiği bir meydana bakıyordu. Ama bina hemen hemen bütün gün güneşin kızgın ışıklarıyla yıkandığı ve Lorenzo'da sisli günler pek olmadığı için, tüm kapı ve pencereler kapalı bulunurdu ve sonra Lumbria markisi Dona Drigo Suarez de Tejada cenahları, gün ışığı ve temiz hava karşısında gerçek bir dehşet hissediyordu. "Sokağın tozu ve güneşin ışığı" derdi, "sadece mobilyaları sarartır, odayı harab eder, üstelik sinekler..." Belki hastalıklı bir dilenciye ya da bir cüzzamlıya konmuş olma ihtimalinden dolayı markinin sineklerden ödü kopuyordu. O türlü türlü ve ayak takımı hastalıkları, markiye titretiyordu. Lorenza şehri ve civarda yaşayanlar temizliğe hiç önem vermezlerdi. Konağın arkası kocaman bir ırmağa ve sarp bir yamaca bakıyordu. Konağın arka duvarını baştan başa bir sarmaşık örtüsü kaplıyor ve sarmaşıklar, fareler ve diğer küçük kemirici hayvanlara ev sahipliği yapsa da, bir soy geleneği teşkil etmelerinden dolayı marki, bu sarmaşıklara dokunmuyordu. Ne güneşin ne de sineklerin giremediği bu loş konakta marki, balkona çıkıp yatağına uzanarak gürleyerek akan ve azgın azgın köpüren, yamacın kayaları arasından kendine bir yol açmaya çalışan ırmağın o tatlı sesini dinler ve kitap okumakla vakit geçirirdi.

Lumbria markisi konakta, büyüğünün ismi Carolina, küçüğünün adı Luisa olan iki kızıyla, ve eğer uyumuyorsa daima bir şeyden, hele en başta gürültüden şikâyet eden uyuşuk ve donuk ruhlu ikinci karısı Donya Vicenta ile birlikte yaşıyordu. Marki nasıl güneşi sevmiyorsa, karısı da gürültüyü sevmezdi; ve marki, yaz günlerinde sarmaşıklarla örtülü loş balkonda, ırmağın yüz yıllık şarkısını dinleyerek okumasına dalarken karısı salonda kalır, eski atlas kaplı, hiçbir güneş ışığının değmediği bir koltukta katedral meydanının sessizliğinde dinlenirdi.

Lumbria markisinin erkek çocuğu olmamıştı; ve hayatının en ızdırablı noktası da buydu işte. Karısı ölür ölmez, ikinci defa, bu sefer, şimdiki karısı Donya Vicenta ile, sırf bu yüzden evlenmişti zaten; ama Donya Vicenta kısır çıkmıştı. Markinin ömrü kayaların dibindeki ırmağın şırıltısı gibi, kilisede rahiplerin ibadeti gibi monoton ve nasıl alışıl-dıysa öyle tek düze geçiyordu. Kimi zaman şöylece uğrayı-verdiği emlâk ve arazisini idare ediyor ve akşamları ailenin dostu ve danışmanı olan bir günah çıkarıcıyla, kilise iradıyla geçinen bir başka zatla ve bir emlâk müfettişiyle bir parti preference oynuyordu. Hepsi, üstünde İsa'nın kutsal kalbinin resmini ve bildiğimiz: "*Ben İspanyada hüküm süreceğim ve her yerden ziyade orada tebcil edileceğim*" ibaresini taşıyan bir tabelânın bulunduğu büyük kapıdan geçerek belirli bir saatte gözüküyorlardı. Kışın hep hazır bir mangalı bulunan açılır kapanır bir masa etrafına oturuyorlardı. Saat onu çalınca kurulu bir saat intizamıyla kalkıyorlar ve oyun daha bitmemiş olsa bile, ertesi gün yine buluşmak üzere misafirler evlerine gidiyorlardı.

Bütün bunlar olurken markiz uyuklar, markinin kızları elişi işlerler ve imanlarını kuvvetlendirecek, yahut gizli gizli ele geçirdikten başka kitaplar okurlar ve çekişip dururlardı.

Vakitlerini kapalı ve güneşsiz salonda geçirmelerinden dolayı can sıkıntısından kurtulmak

istermişcesine Carolina | ve Luisa, birbirleriyle sürekli kavga ederlerdi. Büyüğü, Ca-rolina; babası gibi güneşten nefret ediyor, sert davranıyor ve konağın geleneklerine bağlı kalıyordu. Küçüğü Luisa ise şarkı söylemekten hoşlanır, pencereye dayanır, balkonlardan eğilir ve özel bir sevgiyle balkonlara çiçek saksıları dizerdi. Markiye göre adi insanlara mahsus bir meşguliyetti bu. Binde bir uğradıkları, konağın küçük bahçesini göstererek: “Bahçe ne güne duruyor?” derdi. Ama Luisa, Katedral meydanına yakın bir sokağa bakan yatak odasının balkonuna saksılar sıralamaktan, onlara bakmaktan ve bu arada parmaklığa dayanıp aşağıda geçen olayları seyretmekten ayrı bir zevk duyuyordu. “Ne kadar kötü bir alışkanlık bizi ilgilendirmeyen şeyleri merak etmek”, derdi babası ve ablası Carolina özellikle ilâve ederdi: “Hayır, bilâkis, haberler avına çıkmak” onun bu lâfları da Luisa’yı sinirlendirmeye yetiyordu.

Balkondan sarkmak ve çiçekleri sulamak, boşuna olmadı. Lorenza şehrinin en kibar ve en eski ailelerinden birine, eski bir soya mensup Tristan İbanyez de Gamonal, Lumb-ria markisinin küçük kızına gönlünü kaptırdığını hissetti. Kızın, yatak odasındaki balkonun çiçekleri arkasında, menekşe gözleriyle ve yakut ağzıyla kendisine gülümsediğini gördü. Ve derken günün birinde Tristan, sokaktan geçtiği sırada, sulanan çiçeklerden taşmış bir parça su, gencin üzerine döküldü. Ve Luisa: “Ah, affedersiniz, Tristan” diye seslendiği zaman diğeri, büyüğü bir sarayda hapsedilmiş ve kendisini kurtarması çağıran bir prensesin acıklı sesini duyduğunu sandı.

“Bu tür konular ciddi görüşülür ve kesinlikle halledilir,” dedi babası, “çocukluklara tahammül edemem.”

“Fakat bu da ne demek baba!” dedi Luisa.

“Carolina sana söyler.”

Luisa ablasına baktı, ve ablası izah etti.

“Bana öyle geliyor ki kardeşim, biz, Lumbria markisinin kızları, kendimizi seyre çıkarmaktan; delikanlılarla balkondan cilveleşmekten, diğer kadınlar gibi kendimizle flört ettirmekten kaçınmalıyız. Çiçeklerin hikmeti buydu demek.”

Babaları, “Delikanlı bize buyursun” kararını verdi. “Şahsen onda bulduğum bir kusur yok. Mesele niçin memnunluk verecek bir şekilde sonuçlanmasın? Bu konuda fikrin nedir, Carolina?”

“Buna benim de bir diyeceğim yok” dedi Carolina.

Ve Tristan’a, markinin konağını ziyaretle, kendisini Luisa’nın talibi olarak takdim etmesi imkânı hazırlandı. Evin hanımı olup bitenlerden çok sonra haberdar oldu.

Preference partileri seyrinde devam ederken markiz, salonun bir köşesinde uyukluyor; Carolina ile Luisa, onun yanı başında oturmuş dantel işliyorlar, örgü örüyorlar ve Tristan’la hafiften fısıldaşıyorlardı; Tristan’ın Luisa ile hiç yalnız kalmamasına inceden inceye önem veriliyordu: Ablası, hep yanlarında bulunmalıydı. Bu noktada babaları, sıkıcı bir uyanıklık gösteriyordu. Evet, hattâ Carolina’nın, eniştesini yalnız başına kabul etmesine müsaade ettiği halde; çünkü Carolina, konağın âdet ve geleneklerine onu daha iyi alıştıracabilirdi.

Tristan, küçük kızın nişanlısı sıfatıyla konağa alındıktan kısa bir süre sonra, konaktaki sır yüzünden tedirgin, preference partisi oyuncularını, konağın hizmetçileri, hatta halk; ailedeki manevî havanın farkedilir derecede ağırlaşmış karardığını gördüler. Markinin sessizliği daha da çoğaldı, markiz gürültüden her zamankinden daha fazla şikâyet eder oldu. Çünkü iki kız kardeş arasındaki gerginlik ve geçimsizlikler, şiddet ve amansızlıktan yana artmakla beraber gürültülü tartışmalar her geçen gün çoğalıyordu. Koridorda karşılaşmalarında biri ötekinin kolunu çimdikliyor veya incitici sözler söylüyorlardı; ama hepsi fısıltı halinde. Her sesli feryat ve şikâyet, baskı altına girmişti. Yalnız bir seferinde ihtiyar oda hizmetçisi Mariana, Luisa'nın bağırdığını işitti; "Varsın, bütün şehir duysun, evet bütün şehir duysun. Katedral meydanına bakan balkona çıkıp bunu dünyaya haykıracağım." Mariana, markinin "sus" diyen sesine kulak verdi, ve sonra bu odalarda daha önce hiç duyulmamış öyle bir söz söylendi ki Mariana, durup dinlediği kapının önünden korkuyla uzaklaştı.

Bu olaydan bir kaç gün sonra marki, büyük kızı Carolina ile birlikte Lorenza'dan ayrıldı. İkisinin de yok olduğu günlerde Tristan, konakta gözükmeydi. Sonra marki, tek başına geri döndüğünde, preference arkadaşlarına açıklama yapmaya kendini mecbur hissetti. Sırdaşına dikkatle bakarak: "Zavallı kız, kendini iyi hissetmiyor" dedi. Midesi bulanı-yor. Ne olacak, sinir. Kardeşiyle arasındaki şu bitmez tükenmez çekişme ve anlaşmazlıkların neticesi olmalı, kardeşi onun için deli olur halbuki. Bu yüzden bir parça düzelsin diye onu buradan uzaklaştırdım. Bunun üzerine kimse ağzını açmadı.

Bir kaç gün sonra tam bir sessizlik içinde ve küçük bir toplantı ile Lumbria markisi ailesinin küçük kızıyla Tristan İbanyez del Gamonal'ın düğünleri yapıldı. Dışardan davetli olarak yalnız annesiyle preference partisine gelen erkekler çağırılmıştı.

Tristan, artık kayınpederinin yanında oturuyordu, ve konaktaki hava, şimdi daha bulanık ve ümitsiz bir hal almıştı. Yeni evli kızın yatak odası balkonundaki çiçekler, artık bakan eden kalmadığı için solmaya başladılar. Markiz evvelkinden daha çok uyukluyordu, ve konağın efendisi sınıksız kapalı duran ve içine hâlâ hiçbir gün ışığının girmediği salonda sessiz ve başı eğik, bir hayalet gibi geziniyordu. Marki, hayatının azar azar sızıp aktığını duyuyor ve hayata hırsıyla sarılıyordu. Preference partilerini tamamıyla bıraktı ve bu, -şayet eski hayatına yaşamak denirse- dünyadan el etek çekmek demek oldu. Sırdaşına: "Manevî kuvvetlerim, artık iskambil oyununa yeterli gelmiyor" diyordu. "Ben hep dalgınım ve oyun şimdi beni ilgilendirmiyor. Yapacak tek şeyim kaldı: Sessizce ölüme hazırlanmak."

Bir sabah hasta bir halde uyandı. Her şeyi zorlukla hatırlıyabiliyordu. Ama tekrar iyileşince hayata büsbütün hırslı ve ümitsiz sarıldığını zannetti.

"Hayır, hayır, meselenin nasıl çözüleceğini görmeden ölemem," dedi ve yemeğini yatağına getiren kızına korkarak sordu: "Ne haber, uzun süreceksin mi?"

"Hayır, baba, uzun sürmez."

"Küçük markiyi görmeden ölemem. Kesinlikle oğlan olmalı! Oğlan! Buraya bir erkek lâzım, Suarez de Tejada olmazsa bari bir Rodrigo ve bir Lumbria markisi olsun."

"Bu benim elimde değil baba."

"Bir bu eksikti, kızım" -bunu söylerken sesi titriyordu-"Bu düşüncesiz adamı evimize aldıktan sonra

bize bir marki bahsetmemesi eksikti. Elinden gelir ve...”

Zavallı Luisa ağlıyordu. Ve Tristan, bir suçlu, aynı zamanda bir uşak rolü oynar gibiydi.

Kızının doğurmak üzere olduğunu haber alınca biçare markinin heyecanı zirveye ulaşıyordu. Yaklaşan olayı düşünürken, bütün varlığını ateşli bir telâş kaplıyordu.

“Bakım ve gözetmeye anadan ziyade marki muhtaç” fikrini öne sürdü doktor.

Marki, damadına: “Luisa doğurursa” diyordu, “oğlan olursa, bir marki olursa hemen bana getir, göreyim de rahat rahat öleyim. Sen kendin getir.”

Sonra marki, malûm çılgılığı duyduğu zaman yatağa uzandı ve sakın bir merak ve bekleyiş içinde gözlerini kapıya dikti. Çok geçmeden Tristan, bitkin içeri girdi. İtina ile kundağa sarılmış çocuğu kollarında taşıyordu.

İhtiyar: “Marki mi?” diye seslendi...

“Evet.”

Marki, biraz doğruldu ve yavruyu iyice görebilmek için vücudunu bir parça öne eğdi, titrek ve anlaşılmasız sözler kekeleyerek çocuğa bir öpücük -ölüm öpücüğü- kondurdu ve damadına bir kere bile bakmaya tenezzül etmeden ağır ağır yastıklara yıkıldı. Kendisini terkeden şuuruna bir daha kavuşamadan bir kaç gün sonra öldü.

Konağın ön yüzündeki armayı kara bir yas tülüyle örttüler. Ama tülün koyu siyahlığı, rengini çabuk atmaya başladı; çünkü güneş, yakıcı ışıklarıyla onu bütün gün kavuruyordu. Ve yeni doğan çocuğun bile bir sevinç ışığı sokamadığı bu evin üstüne bir yas bulutu alçalıyor gibiydi.

Doğum, anne olan zavallı Luisa’yı çok sarsmıştı. İlk çocuğa kendisi meme vermeyi düşündü ama hemen vaz geçmek zorunda kaldı. “Ah, bu esirlik” diye sızlanıyor, kocasına sürekli: “şimdi bu markiyi büyütmeli Tristan” diyordu.

Tristan, anlaşılabilir bir üzüntüye kapılmıştı ve müthiş ihtiyarladığını hissediyordu. “Bu evin sadece bir eşyasıym sanki, âdeta bir mobilyası” diyordu içinden. Ve sokaktan, Luisa’nın yatak odasına ait ve artık hiç bir çiçek saksısının süslemediği balkona bakıyordu.

Bir gün karısına: “Balkona yine çiçek koysak,” diye sorduğunda, “Burada markiden başka çiçek olmaz,” cevabını aldı.

Zavallı adam, oğlundan ancak marki kelimesiyle bahse-dilmesine çok üzülüyordu. Evden kaçıyor, sık sık katedrale sığınıyordu. Ya da nereye gideceğini bilmeden sokağa çıkıyordu. Ve karısının, nereye gittiğini sormayı, bir kere olsun aklına getirmeyişi, ona en fazla acı veren şey oluyordu. Luisa, ölüme mahkûm olduğu ve hayatının damla damla aktığı hissi içindeydi.

“İncecik bir su şeridi gibi ömrüm akıyor” diyordu, “kanımın hafiflediğini duyuyorum, hep beynim uğulduyor; eğer hâlâ yaşıyorsam, azar azar eriyorum da ondan. Bundan acı çekiyor ve buna esef ediyorsam, sırf onun için, küçük için... Bu güneşsiz evde yaşamak ne de üzüntülü. Tristan, bana güneş, hürriyet ve sevinç getireceksin diye düşünmüştüm, ama hayır, bana küçük markiden başka birşey bahsetmedin. Gel, ver onu bana.”

Ve çocuğu öpücüklere boğuyor, uzun uzun, ateşli ateşli öpüyor ve bu sırada bütün vücudu titriyordu. Birbirleriyle konuşuyorlardı, ama karı koca arasına buzdan bir sessizlik duvarı inmişti sanki.

Kalplerini ve ruhlarını kıvrandıran ve işkenceye sokan şeyden bahsetmiyorlardı hiç.

Luisa son saatinin çalmak üzere olduğunu hissedince buz gibi elini çocuğun, küçük Rodrigo'nun alnına koydu ve çocuğun babasına: "Markiye iyi bak. Kendini marki için feda et. Kardeşime de söyle onu affediyorum" dedi.

Tristan: "Ya beni?" diye inledi.

"Seni mi? Seni affetmeye lüzum görmüyorum!" Kelimeler, korkunç bir idam hükmü gibi, zavallı Tristan'ın üzerine çöktü. Konuşmalarından az sonra Tristan'ın karısı öldü.

Karısını genç yaşda kaybetmiş, oğlu markiye ait önemli bir servetin sahibi ve güneş ışığının hiç girmediği bu kasvetli evin bir hükümlüsü Tristan, ancak bir kaç sene öncesine gittiği halde, kendisine sonsuz uzaklarda bulunduğu hissini veren hâtıraların takibine uğradı. Ölü saatlerini, konağın arka tarafındaki balkonda sarmaşıklığa dalarak, kendini ırmağın şırıltısına bırakarak geçiriyordu. Çok geçmeden tekrar preference gecelerini açtı; söylendiğine göre ölen markinin evrakına bakmak ve bıraktığı vasiyetnameyi gözden geçirmek için aile sırdaşıyla birlikte uzun zaman bir odaya kapanıp kalıyordu.

Derken günün birinde bütün Lorenza şehrinin hararetle konuştuğu hâdise; Tristan'ın birkaç günlük bir kaybolmadan sonra ansızın baldızı ve artık yeni karısıyla birlikte konağa dönüşü oldu. Baldızı için rahibe oldu dememişler miydi? O halde bu dört yılı nerede ve nasıl geçirmişti?

Carolina pek küstahlaşmıştı şimdi. Bakışlarında çoğu zaman anlaşılmadık bir anlam belirliyordu, meydan okur gibi bir hâli vardı. Gelir gelmez ilk önce armanın üstündeki siyah tülü kaldırttı.

"Güneş görsün," diye bağııyordu, "güneş görsün. Sineklerin gelip üstüne konması için bal sıvatmayı pek isterim."

Çok geçmeden sarmaşıkları da söktürdü.

Tristan: "Ama Carolina" diye yalvarıyordu, "bu eski şeylere dokunma." "

Çocuk, küçük marki, yeni annesinin şahsındaki düşmanı hemen hissetti. Babasının bütün ricalarına rağmen ona "Anne" demeye bir türlü karar veremiyordu. Hep "Teyze" diyordu. Carolina, "Teyzesi olduğumu ona kim söyledi?" diye soruyordu. "Acaba Mariana mı?"

Tristan: "Bilmiyorum, hanım, bilmiyorum" cevabını veriyordu. "Burada, bu evde bilinmez nasıl, her şey aşikârdır."

"Her şey mi?"

"Evet, her şey. Bu ev, bütün sırları açığa vurur." "Eh, öyleyse susalım."

Konağın içindeki hayat, muazzam ve doymuş bir gerginlikle doluydu. Carolina'nın Tristan'ı alıkoyduğu odadan karı koca, bindebir dışarı çıkıyorlardı. Bu ara küçük marki, hizmetçilerin ve okuyup yazmanın temellerini öğretmek üzere her gün eve gelen ve çocuğa dini bir terbiye vermeye gayret eden bir öğretmenin eline bırakıldı.

Ve yine preference akşamları başladı; Carolina kocasının yanına oturuyor, oyununa yakından gözcü oluyor ve onu idare ediyordu. Ve oradakiler, elini kocasının eli üstüne koymak için onun, nasıl daima bir fırsat kolladığını ve nasıl sürekli kocasının koluna dayandığını görüyorlardı. Doğurmasına az kala Carolina, “Tristan,” dedi, “vakit geldi.” Artık yalnız kocasıyla beraber dışarı çıkıyor, meydan okuyan bir bakışla sokaklarda gezinirken kocası, onu koltuğundan tutuyordu.

Carolina’nın doğumu oldukça sancılı geçti. Olaya karşı isyan eder gibiydi. Çocuk doğunca görmek istemedi. Bir kız, çok zayıf bir çocuk olduğunu söyledikleri vakit, gayet hissiz: “Evet, bu bizim cezamız.” dedi sadece. Zavallı çocuk, çok geçmeden ağır bir hastalığa yakalandı. Ölmek üzere olduğunu görünce annesi: “Evet, evet, yaşayacağına...” dedi.

Bir kaç sene sonra Carolina, yeğeni küçük markiye: “Pek yalnızsın,” dedi. “Sana bir arkadaş lâzım, seni çalıştıracak birisi lâzım. Bunun için babanla ben eve bir yeğen, anasız babasız bir çocuk, bir yetim getirmeye karar verdik.”

Bu sırada artık on yaşında bulunan ve olgunluğunu erken idrak etmiş melânkolik ve hasta bir çocuk olan marki, düşüncelere daldı.

Sonra öteki, o rahatını kaçırın yetim, sahneye çıkınca küçük marki, derhal savunmaya geçti ve bütün Lorenza şehri, uzun zaman bu olağanüstü olaydan başka bir şeyin sözünü etmedi. Herkes, dünyaya erkek evlât getiremeyen Carolina’nın öbür çocuğu, kardeşinin çocuğunu ezmek ve üzme için bir evlâtlık aldığını düşünüyorlardı.

İki çocuk, ilk andan itibaren birbirlerini düşman gibi görmeye başladılar. Biri sesini biraz yükseltse diğeri de hemen sesini yükseltiyordu. Pedrito, Rodriguin’e, “Yoksa marki olduğun için benden çok hükmün olacağını mı sanıyorsun? Canımı sıkarsan eğer giderim, yalnız kalırsın,” diyordu.

“Beni yalnız bırak, ben de bunu istiyorum zaten, kendi evine git.”

Ama bu anda Carolina içeri giriyor ve ikisinin de susması, sessiz sessiz birbirlerine bakışmaları için “Çocuklar!” demesi yeterli geliyordu.

Bir gün Pedrito, Tristan’a: “Dayı,” dedi (ona hep dayı diyordu), “buradan gitmek istiyorum, teyzelerime gideceğim, Rodriguen’e artık tahammül edemiyorum. Bana hep, uşağı olmam için burada bulunduğumu söylüyor.”

“Sabret, Pedrin, sabret, bak, ben de sabırlı olmalıyım değil mi?” dedi ve çocuğun başını elleri arasına alıp dudaklarına götürdü ve ağlamaya başladı. İçinden uzun uzun ve sessiz sessiz ağladı.

Çocuk, bu yaşların merhamet yaşları olduğunu galiba hissetti ve o da küçük markinin zavallı babasına, biçare adama derin bir acıma duydu.

Ağlamayan biri varsa o da Carolina’dır.

Ve günün birinde karı koca, birbirlerine yaslanmış birbirlerine sarılmış, sedirde oturdukları ve odanın loş boşluğuna daldıkları bir sırada, dışarıda bir kavgadan çıkmışa benzeyen bir gürültü duydular. Derken iki çocuk, heyecan ve kan ter içinde odaya girdiler. Pedrito: “Gidiyorum, gidiyorum” diye bağıyordu.

“Git, git, gelme bir daha evime” diyordu Rodriguin.

Carolina, Pedrito’nun kanayan burnunu görünce dişi bir arslan gibi yerinden fırladı ve, “Oğlum oğlum!” diye hay-kırarak ona doğru koştu. Sonra küçük markiye döndü ve yüzüne tükürür gibi, “Kardeş katili!” diye bağırdı.

Olanca kuvvetiyle gözlerini açarak küçük marki, “Kardeş katili mi? O benim kardeşim mi?” diye sordu.

Carolina bir an durakladı, sonra eliyle kalbini tuttu ve kısık bir sesle: “Benim oğlum.” dedi.

Kocası: “Carolina” diye inledi.

“Öyle ya,” diye küçük marki devam etti, “oğlun olduğunu sezmiştim. Zaten herkes de bunu söylüyor. Bilmediğimiz şey: babasının kim olduğu, hem acaba babası var mı?” Bu sözleri duyunca Carolina doğruldu, gözleri alev saçıyor, dudakları titriyordu. Oğlu Pedrito’yu kolundan tuttu, kendine çekti, dizleri arasına aldı, hızla bağrına bastı, kocasına sert sert baktı ve haykırdı:

“Babası mı? Onun kim olduğunu baban söylesin. Söylesene Tristan; oğluna, Luisa’nın oğluna, kardeşimin oğluna, | Lumbria markisi Don Rodrigo Suarez de Tejada’nın torununa söyle; Pedrito’nun babasının kim olduğunu söyle. Söyle ona, duyuyor musun, çünkü bunu ona sen söylemezsen ben söylerim.”

Tristan, gözlerinde yaşlar, yalvarırcasına: “Carolina” dedi.

“Ona söyle, asıl Lumbria markisinin kim olduğunu ona söyle.”

“Bana söylemesine lüzum yok!” dedi çocuk.

“İyi öyleyse, işte budur marki, sen değil bu; senden evvel doğan, hakikî vâris olan, benim doğurduğum ve senin babanın, evet senin babanın çocuğu olan bu çocuk, kendi çocuğum... Armaya gelince, armayı indirteceğim, marki olarak kendi oğlumu kabul ettireceğim.”

Sonra hizmetçilere seslendi ve yerinde oturup, ikinci bir çocukluğun uyuşukluğunda yaşıyor gibi uyuklayan markizi de çağırdı ve hepsini karşısına toplayınca ikişer ikişer bütün balkon kapılarını açtırdı ve sonra yüksek bir sesle emin ve sakin konuştu:

“Asıl marki budur, Lumbria markisi, hakikî vâris. Benim oğlumdur, kız kardeşimle evlenmelerinden bir ay sonra Tristan’dan, şimdi saklanarak ağlayan Tristan’dan olan oğlum. Pederim Lumbria markisi kendileri, beni prensiplerine kurban etti; benim gibi belki kardeşimin de şerefi lekелendi.

“Carolina!” diye inliyordu kocası.

“Sus, çünkü bugün her şey açığa çıkmalıdır.”

Odanın bir köşesinde bir koltuğa büzülüp kalmış olan markiz, şikâyetli bir sesle, “Tanrı aşkına, bu ne gürültü!” dedi.

Carolina hizmetçilere dönerek devam etti, “Ve şimdi gidin de burada olup bitenleri bütün şehre anlatın; bütün meydanlarda, avlularda, çeşme başlarında burada duyduklarınızı ilân edin. Bunu herkes

bilsin, herkes armamızın üstündeki lekeyi öğrensin.”

“Şehir biliyor zaten..” diye Mariana mırıldandı.

“Nasıl?” Carolina, bağırdı.

“Evet hanımcığım, elbette, herkes bundan bahsediyor... “

“Bilinen bir sırrı saklamak, hiç kimse için gizli olmayı gizlemek ve görünümü kurtarmak için mi böyle yaşadık Tristan? Ne ne büyük bir sefalet bu böyle. Çabuk açın bu balkonları, ışıklar, sokağın tozu ve sinekler içeri dolsun; yarın da armayı kaldırsınlar. Tüm balkonlar çiçek saksılarıyla süslensin, büyük bir eğlence düzenleyelim de bütün şehir halkını çağıralım. Ama durun asıl günah öbür çocuğun senin oğlun olduğunu kabul etmekle babamın sırdaşının günah çocuğu adını taktığı kendi oğlumun yani bizim oğlumuzun Lumbria markisi olarak tanınacağı günde yapalım bu eğlenceyi.”

Zavallı Rodriguin’i, salonun bir köşesinde yerden kaldırdılar. Sıtmadan sarsılmış gibi solgundu gayet, ve babasıyla kardeşini görmek istemedi.

“Onu bir okutma yurduna koyalım.” diye karar verdi Ca-rolina.

Bütün Lorenza şehrinde yalnız, Carolina’nın plânlarını gerçekleştirmesini mümkün kılan erkekçe enerjisi konuşuluyordu. Carolina, her gün kocasının kolunda sokağa çıkıyor ve kocasını yanında bir esir gibi sürüklüyordu. Öbür tarafında, elinden tuttuğu, gençliğinin çocuğu gidiyordu. Konaktaki bütün balkon kapılarının ardına kadar açık olmasına dikkat ediyordu, ve güneş, koltukların atlasını solduruyor ve ışıkları, hattâ duvarda asılı aile tablolarına düşüyordu. Her akşam, davetini reddetmeye cesaret gösteremeyen preference partisi misafirlerinin ziyaretlerini kabul ediyor ve kocası Tristan’ın yanında oturarak onun kâğıtlarıyla oynuyordu. Ve misafirlerin yanında onu okşuyor, yavaşça yanağına vuruyor ve: “Ne biçare adamsın, Tristan!” diyordu. Ve ötekilere dönerek devam ediyordu: “Zavallı kocam, yalnız oynayamaz ki!” Ve onlar gidince kocasına: “Tristan” diyordu, “Şu çocuğa, Pedrin’imiz değil; ama yine de Pedrin’e bir marki terbiyesi vermeliyiz.”

Carolina işi o kadar ileri götürdü ki kocası, Pedrin’i, evlenmeden önce yaptığı bu çocuğu hakikî oğlu olarak kabul etti ve Carolina, daha da ileri giderek oğlu Pedrin’e marki ünvanını verdirdi. Bütün bunlar olurken Rodriguin, öbür çocuk, bir okutma yurdunda acı ve hiddetten kendini yiyip bitiriyordu.

“En iyisi,” diyordu Carolina, “rahiplik mesleğine girsin. Hiç bunu düşündün mü, Tristan? Çünkü sen adeta rahiplik için yaratılmışsın gibime geliyor.”

Kocas, yalvaran bir sesle: “Bunu da söylüyorsun, demek Carolina?” diye itiraza kalkıştı.

“Evet, elbette söylüyorum Tristan. Bu olayı, babamın sırdaşının, günahımız: marki pederimin, armamızın lekesi dediği şeyi düşünüp de kahretmeye kalkma.”

“Günahımız mı diyorsun?”

”Senin günahın değil, Tristan, senin günahın değil. Seni baştan çıkaran ben oldum, ben. O, ırtılarıyla, saksılarının suyuyla şapkayı ıslatan o, seni bu eve getirdi; ama seni baştan çıkaran, ben oldum. Düşünsene, markinin annesi ben olmak istedim; yalnız, ötekini hesaba katmamıştım. Ve öteki kuvvetliydi, benden daha kuvvetli. İstedim ki ona karşı kendini savunabilesin, ama yapamadın, ona karşı kendini koruyamadın... “

“Fakat Carolina...”

“Evet, evet, olayın nasıl geliştiğini biliyorum; iraden çok zayıftı daima. Ve sen günahının bedeli olarak kendini onunla evlenmeye mecbur hissettin. Günahın buydu senin. Ne acılar çektim, senin

yüzünden! Ama biliyordum ki Luisa, kardeşim, senin ihanetini, senin rezaletini kaldıramayacaktır. Ve bekledim oğlumu büyütürken sakince bekledim. Çocukla benim aramda bu korkunç sır varken çocuğu büyütme ne demektir bilirsin. Evet, onu intikam almak için büyüttüm. Ve onun, sana, babasına...”

“Lânet etmesi için.”

“Hayır, lânet değil, acaba ben sana lânet mi ediyorum?” “Başka ne yapıyorsun?”

“Sana acıyorum. Sen beni, bu çocukla birlikte babamın mirasında hak sahibi olmanın gururunu yaşattın. Bir erkek hiçbir şekilde bana yaklaşmadığı için... Ve eve kabasaba köylü ve çiftçilerden, kalpleri bakımından keza köylü olan şu preference partisi efendilerinden başka erkek gelmediği için... ve sen gelince sana hissettirdim ki kardeşim değil ben dişiyim. Sana nasıl düştüğümüzü daha hatırlatayım mı?”

“Hayır, Carolina, Tanrı aşkına, hayır.”

“Evet, sana bunu hatırlatmamak, galiba daha iyi; çünkü sen düşmüş bir adamsın. Neden rahiplik için yaratılmış dediğimi anlıyor musun şimdi? Ama yok, sen beni, Don Pedro İbanyez del Gamonal Suarez de Tejada’nın annesi yapmak için yaratıldın. Bu çocuktan ben, bir adam yaratacağım. Ve ben, taştan değil, bronzdan bir arma yaptıracağım. Taş olanı indirtip bronzdan yapılmış bir arma koyduracağım. Üzerinde kırmızı bir leke olacak; kardeşinin üvey kardeşinin, senin ikinci oğlunun, günah çocuğunun akıttığı al kan gibi kırmızı bir leke, akıttığı kan gibi benim kendi kanım gibi, senin akıttığın kan gibi kırmızı.. Üzülme -ve bunu söylerken elini kocasının başına koydu- tasalanma kocacığım.. Buraya bak, babamın tablosuna bak ve söyle, onu ölürken görmüştün sen; babam, ikinci torununu Markiyi görseydi, ne derdi acaba? Ve sana oğlumu, Luisa’nın oğlu yerine kendi oğlumu buraya getirttim. Ve bronz armaya bir yakut koyduracağım; güneşte parıldıyacak bir yakut. Bu evde taze kan, kızıl kan olmaz mı sanıyordunuz,? Şimdi Tristan, oğlumuz marki kızıl kanıyla uyusun, biz de yatalım, haydi.”

Tristan, yüzyılların yükü altındaymış gibi başını önüne eğdi.

SÜRPRİZ AŞK

‘Bu kadar sözü edilen ve şairlerin hemen hemen tek konusu olan aşk nedir acaba?’ diye

düşünüyordu Anastasio. Çünkü o, âşıkların aşk dediklerine benzer bir şey hissetmemişti ömründe. Sadece bir kuruntu muydu aşk, yoksa zayıf kimselerin hayatlarındaki boşluğa veya kaçınılmaz can sıkıntısına karşı korunmak için kullandıkları bir yalan mı? Çünkü Anastasio’ya göre hayattan daha boş, daha sıkıntılı, daha anlamsız, daha saçma bir şey olamazdı.

Zavallı Anastasio, bomboş ve gayesiz acınacak bir hayat sürüyordu. Bütün hayal kırıklıklarına meydan okurcasına, içinde taşıdığı küçük bir ümit kırıntısı ona birgün aşkın kendisini bulacağına inandırmasaydı şimdiye kadar canına çoktan kıymış olurdu. Ve Anastasio sürekli seyahate çıkıyor, aşkı aramaya yollara düşüyor ve bir yol kavşağında ansızın aşkın kendisini bulacağına inanıyordu.

Kendisine yetecek kadar bir servetin sahibi olduğu için ne para, ne şöhret hırsı taşıyor ve ne de mevki, makam peşinde koşuyordu. İnsanları, kuvvetlerinin geliştirilmesine iten sebeplerden hiçbiri ona kendi enerjisini dağıtmaya değer görünmüyor; ne iklimde, ne sanatta, ne de siyaset hayatında öldürücü can sıkıntılarına en ufak bir teselli bulamıyordu. Ve Anastasio, geçireceği son tecrübeyi, aşkı beklerken “*Da-vud oğlu Vaiz’in Sözleri*”ni okuyordu.

İsim yapmış erotik yazarların hepsini, seksüel aşk çözümleyicilerini incelemek gelmişti aklına. Aşk romanı adına her ne varsa hepsini okuduktan sonra henüz ergen olan erkeklerle, bir bakıma artık erkek olmaktan çıkmışlar için yazılmış o biçare eserlere kadar inceledi. Tabii bütün bunlarda aşk adına bulduğu şey, hemen hemen bir hiçten ibaret kaldı.

Ve Anastasio’nun eti kanı günahıta yüzde yüz bir erkekten başka türlü olduğu da sanılmasın hani! Başka erkekler nasılsa o da öyleydi işte; ama aşkı hissetmemişti, aradaki fark işte buydu sadece. Heyecanın temeli olan kadına ait hemen hiçbir hâtıranın kalmadığı gelip geçici bir kan tazyikine aşk diyebilmek imkânsızdı doğrusu. Bu heyecandan korkunç bir intikam Tanrısı, bir hayat tesellisi, her şeye kadir bir gönül Tanrıçası yaratmak Anastasio’ya bir günahıtan farksız görünüyordu. Ona göre oburluğa bir kudsiyet vermekten ayrı bir şey değildi bu. Bunu kabul etme ile ilgili bir şiir, küfür değil de nedir?

Hayır, zavallı Anastasio için şu dünyada aşk yoktu aslında. Anastasio, Tristan’la Isolde efsanesini okudu, bir daha okudu. Portekizli Camilo Castello Branco’nun o korkunç romanı “*A mulher fatal*” Anastasio’yu derin derin düşündürdü. “Ben de mi böyle olacağım?” diye aklından geçirdi. “Uğursuz kadın, aşkı hiç düşünmediğim bir anda peşinden mi sürükleyecek beni?” Ve Anastasio, bu kaderi aramaya seyahat üstüne seyahate çıktı.

“Bir gün gelecek ki,” diyordu içinden. “Aşkı bulacağım diye beslediğim o cılız ümit de sönüp gidecek bir gün! Ya gençliğimi ya da hiç değilse olgunluk çağımı anlayıp tada-madan ihtiyarlık gelip çatarsa. Ya gün gelip de ne yaşadım, ne de bundan sonra yaşayabileceğim demem gerekirse? Ben korkunç bir şanssızlığın kurbanımıyım, yoksa bütün insanlar birlik olmuşlar da yalan mı söylüyorlar?” Ve Anastasio, kötümser oldu.

O güne kadar ne bir kadın onun gönlünde aşkı uyandırmıştı, ne de o bir kadının gönlünde. Ona göre işin asıl korkunç tarafı, sevilmemiş olmasından ziyade sevememiş olmasıydı şüphesiz; aşk, şairlerin güzel anlattıkları şeyse şayet! Peki, Anastasio, o güne kadar bir kadın kalbinde bir gizli sevda ateşi tutuşturmamış olduğunu nerden biliyordu? Güzel bir heykel de aşkı tahrik edebilirdi pekâlâ! Bir heykel olarak bakılırsa cidden güzeldi Anastasio. İçlerinde esrarlı bir ateş yanan o siyah gözleri,

arzuyla dolu bir can sıkıntısının bezgin derinliklerinden bakıyor gibiydi. Acıklı bir susuzluk duyuyormuşçasına hafif aralıktı ağzı. Halinde tavrında korkunç kaderine karşı bir ürperiş vardı âdeta.

Ve Anastasio ümitsiz, perişan sürekli seyahat ediyor, or-dan oraya kaçıyordu. Tabiatın, sanatın harikalarına bir göz atıp geçiyor, sanki şöyle demek istiyordu: “Bütün bunlar neye yarar?”

Sonbaharda aydınlık, sessiz bir öğle üstü. Sararmış yapraklar ağaçlardan kopup ılık, hafif rüzgârda çayırlardaki çimenlerin arasına düşüyordu. Güneş yavaş yavaş kopup parçalanmış bir bulut kümesi gerisine gizlenmişti. Anastasio, pencereden kayıp giden tepeleri seyrediyordu. Trenin bir öğlen yemeği yemeye yetecek kadar oyalandığı Aliseda’da vagondan indi; valizlerle dolu istasyonun yemek salonuna doğru gitti.

Dalgın dalgın oturdu, çorbayı bekledi. Başını kaldırıp da bakışlarını yolcu bölümünün üzerinde dikkatsizce gezdirirken bir kadın gördü; kadın o sırada bir elma dilimini ağzına doğru götürüyordu. İki de göz göze geldiler ve heyecanlandılar. Karşılıklı heyecanlandıklarını görünce daha da sarardılar. Göğüsleri kalkıp kalkıp iniyordu. Anastasio, vücudunun ağırlaştığını duyuyor, vücudunu saran soğuk bir karıncalanmadan rahatsız oluyordu.

Kadın, başını sağ omzuna dayamıştı, bir baş dönmesine tutulmuş gibiydi âdeta. Çevresinde olan şeyler içinde sadece onu gören, yemek salonunda başka her ne varsa gözlerinden silinip gittiğini hisseden Anastasio ayağa kalktı, titreyerek ona yaklaştı; kurumuş, susuzluktan kavrulmuş, titrek bir sesle kadının kulağına fısıldadı:

“Bir sorun mu var? Rahatsız mısınız?”

“Bir şeyim yok, hayır, teşekkür ederim... Bir sorun yok!”

“Müsaade eder misiniz?” Ve Anastasio, titreyen parmaklarıyla, nabzına bakmak için genç kadının bileğini tuttu.

O anda birinden ötekine bir ateş seli boşandı sanki. Birbirlerinin sıcaklığını hissettiler. Yanakları alev gibi yanıyordu.

“Ateşiniz var... “ diye kekeleydi Anastasio, ancak işitilebilir bir fısıltı halinde.

Bir başka dünyadan, maveradan geliyora benzeyen bir sesle, cevap verdi kadın: “Ateş bana senden geçti!”

Anastasio oturmak zorunda kaldı. Çılgınca çarpan kalbinin ağırlığı altında dizlerinde derman kalmamıştı.

Kararlı bir sesle: “Yolculuğa devam edemezsiniz.” dedi Anastasio.

“Evet, ben burda kalacağım!” cevabını verdi kadın.

“Biz burada kalacağız!” diye düzeltti Anastasio.

“Evet, biz... Ve ben sana anlatacağım! Her şeyi anlatacağım!” diye ilâve etti kadın.

Valizlerini aldılar, bir arabaya bindiler, istasyona beş kilometre uzaktaki Aliseda’ya gittiler. Ve arabada karşı karşıya oturmuş, diz dize sıkışmış, bakışları iç içe geçmiş bir halde kadın, Anastasio’nun ellerini avuçlarına aldı ve ona kendi hikâyesini anlattı. Bu, Anastasio’nun kendi hikâyesiydi, tıpatıp aynı hikâye! Kadın da aşka seyahat ediyordu. Kadın da aşkı, bir yalan hayatın sıkıntısını gidermek için bulunmuş bir çare olarak görüyordu.

Karşılıklı itiraflarda bulundular; birbirlerine kendilerini anlattıkça kalbleri o ölçüde huzura

kavuştu. İlk ânın şaşkınlığını kurtuluşa benzer bir büyük gönül rahatlığı takibetti. Birbirlerini çoktan beri, daha doğmadan önce tanıyorlardı sanki; ama bir taraftan da geçmiş günlere ait bütün hâtıralar hâfızalarından silinmişti; zamansız, ebedî bir “şimdi” içinde yaşıyor gibiydiler.

“Ah ben seni neden daha önce görmedim, Eleuteria!” dedi Anastasio.

“Niçin böyle söylüyorsun Anastasio?” diye cevap verdi Eleuteria. “Birbirimizi daha önce görmemiş olmamız, daha iyi!”

“Ya kaybettiğimiz zaman?”

“Birbirimizi aramakta harcadığımız, beklemekle, özlemekle geçirdiğimiz zaman, sence kaybolmuş bir zaman mı?”

“Ben seni bulmaktan yana bütün ümidimi kesmiştim artık... “

“Hayır! Ümidini sahiden kesmiş olsaydın intihar ederdin.”

“Doğru!”

“Ben de aynı şeyi yapardım.”

“Ama şimdi Eleuteria, bu günden itibaren... “

“Gelecekte bahsetme Anastasio, sana şimdi yeterli değil mi?”

İkisi de sustular. Sarıldıkları büyü içinde dipsiz derinliklerde akan suların garip şırıltısı işitiliyordu. Acıklı, durgun yüzeyde yüzen şey ne bir sevinçti, ne de bir haz.

“Geleceği düşünmeyelim!” diye söze başladı kadın, yeniden. “Geçmişi de keza. İkisini de unutalım daha iyi. Birbirimizi bulduk, aşkı bulduk, bu yeter bize. Peki Anastasio, şairler hakkında düşüncen nedir şimdi?”

“Onlar yalancıymışlar Eleuteria, hepsi, de yalancı. Fakat eskiden zannettiğim gibi değil, bir başka şekilde yalancı hepsi. Ne olursa olsun hepsi de yalancı! Aşk onların yazdıkları gibi bir şey değil... “

“Haklısın Anastasio! Aşkın yazılamayacağını ben şimdi daha iyi hissediyorum.”

Tekrar bir sessizlik başladı, uzun süren bir sessizlik; el ele tutuşmuş, kaderlerindeki esrarı derinlerde arıyormuşçasına göz göze bakışarak bu sessizliği yaşadılar. Sonra titremeye başladılar.

“Titriyorsun Anastasio?”

“Ya sen, Eleuteria?”

“İkimiz de titriyoruz.”

“Neden?” “Mutluluktan.”

“Evet, bu mutluluk korkunç bir şey; ben buna dayanabilecek miyim acaba?”

“Daha iyi ya! Bu demektir ki mutluluğumuz bizden daha kuvvetli.”

Dermeçatma bir otelin küflü bir odasına kapandılar. Günün tamamını, daha ertesi günün bir kısmını bu odada geçirdiler. Sağ mıdırlar, öldüler mi, dışarıya hiçbir ses çıkmıyordu. Sonunda otelci daha fazla dayanamayarak kapıyı çalmaya başladı. Bir cevap alamayınca kapılarını kırıp odalarına girdi. Otelci onları yan yana, soğuk ve kar gibi beyaz yatakta çıplak yatar buldu. Çağırdığı doktor intihar etmediklerini, kalb sektesinden öldüklerini söyledi.

“Nasıl, ikisi de mi?” diye sordu otelci şaşkınlıkla.

“İkisi de!” diye cevap verdi doktor.

Ve otelci, kalbinin bulunduğu göğsünün sol tarafını tuttu. Otelinin adı kötüye çıkmasın diye olayı örtbas etmeye çalıştı ve her ihtimale karşı odayı tütsülemelerini talimatını verdi.

Her iki ölünün kimlikleri tesbit edilemedi. İkisini de mezarlığa götürdüler, nasıl buldularsa öyle, çıplak ve beraber, bir mezara gömdüler; üzerlerini toprakla örttüler. Bu topraktan otlar bitti, bu otlara yağmur düştü. Onları ölüme sürükleyen gökyüzü, mezarları başında ağlayan tek kişi oldu.

Aliseda otelcisi, bu inanılmaz olay karşısında çeşitli tahminler yürüttü: “Yaşadığımız şu hayatta neler olmuyor, neler!” dedi, sosyal-sıhhi bir karakter taşıyan şu sonuca vardı: “Ah bu bal ayları! İki kalb hastasının evlenmesini yasak etmeli, yasak!”

SIR

Uzak bir kırallığın ortasında büyük ve gür bir orman vardı; o her dem yeşil, sık yaprakların süsleri içinde daima pırıl pırıl, cins ağaçlarla dolu bir orman. Sonbahar onları hiçbir zaman sarıya boyamadığı için, bu yaprakların, ilkbaharlarda yeni bir açık yeşile bürünmelerine de gerek kalmıyordu. Toprağı örten çimenleri ısıtmaya, sık fidanlar arasından yol bulup da geçemiyordu güneş; ağaçların yaprakları bu derece iç içe girmişti. Vahşi hayvanlardan yana tehlikesiz olan bu ormanda sayısız dereler akardı. Bu derelerin yanısıra, gelip geçenlerin açtıkları, hemen hepsi de bu derelerin istikame-tince giden birçok patikalar uzanır, bütün bu yollar ormanın ortasındaki bir alana çıkardı.

Bu ormana hiç yağmur yağdığını hatırlayan bulunmadığı gibi gayet yaygın, halkın hâfızasında devamlı olarak yaşayan çok eski bir rivayete göre bu alanın hakikaten tek yağmur damlasıyla ıslandığı da olmamıştı. Hattâ fırtına koptuğu zaman -o memlekette fırtına bindebir olur- bu esrarengiz alanın yağmurla ıslanmaması için, üzerindeki kara, korkunç bulutlarda birdenbire bir delik belirliyordu sanki... İşte bu alanın ortasında bir mağara vardı.

Bir kaya ağzıydı bu mağara, taştan bir oyuk. Dar, çok dik fakat rahat bir patikadan gidiliyordu bu mağaraya. Patika kıvrıla kıvrıla aşağılara iniyor, mağaraya şöyle böyle iki yüz adım kala bir kavis çizerek dışarı fırlamış kocaman bir kayayı dönüyor sonra da derinlerde kayboluyordu.

Dönemecin ötesinde, uçurumun dibinde ne olduğunu kimse bilmiyordu bilemezdi de! Bu yolu

yürüyenlerden hiçbirisi, ne bir daha geri gelmiş, ne de akıbetini tahmine yarayacak bir ipucu bırakmıştı. Çocuklar, gençler, güçlü kuvvetli erkekler bu patikadan aşağı inmişlerdi; kadınlar, ihtiyarlar, akıllılar, deliler, yaşlılar, sevinçliler inmişlerdi; ama hiçbirinden içerde, mağarada ne olup ne bittiği hakkında bir ses, bir haber alınamamıştı. Dönemecin başladığı yeri geçer geçmez hepsi kayıplara karışmışlardı. Ne bir düşme gürültüsü, ne bir feryat, ne bir inilti ne de bir iç çekiş, onların başlarına gelenleri açığa vurmamış; mutlak tam bir sessizlik içinde eriyip gitmişlerdi.

Fakat mağarayı kuşatan bu sessizlik, dindirilemez bir özleyişle oraya çekilen varlığı, mağranın içine aldıktan sonra başlıyordu. Öteki mevsimlerde değil de bilhassa sonbaharda belli günlerde, hattâ belli saatlerde, gün kavuşurken, mağaranın derinliklerinden doğru etrafa esrarengiz bir musiki yayılıyor; duyulan bu seslerden aynı zamanda uyuşturucu bir koku, bir başka âlemin soluğu yükseliyordu. Uzun bir kafiye halinde yapılan bir katolik ayininin uzaktan uzağa ilâhileri duyuluyordu sanki; bir büyük insan kalabalığının uzatılarak söylenen mahzun ve şikâyetli ilâhileri! Bu ma-kamlı sızlanmışlar, gayet tatlı yatıştırıcı bir melânkoliyle doluydu. Mağaranın dolaylarında durmadan kaynaşan topluluktan birçokları, bu esrarengiz musikiyi duydukları anda onun büyüüne kapıldıklarını hissediyor, uçurumdan aşağı iniyorlardı.

Mağaradaki sırrı çözmek maksadıyla birçok tecrübeler yapılmıştı. Adamın biri beline bir halat bağlatmış, aşağıya inince halatı çekerek yukardakilere bir işaret vermeyi düşünmüştü. Ama ne zaman bu tecrübe yapılmak istense sonunda yukarıya ucu bomboş sallanan halat çekiliyor, halatın sonunda ise ne bağlı insan, ne de ondan bir nişan bulunuyordu. Bir başka sefer birisi beline kalın bir demir kuşak perçinletti; çelik bir zincire kenetlenmişti kuşak; ama zincirle kuşağı yukarı çektikleri vakit kuşağın içinde kim seyi bulamadılar. Adamın böyle ansızın kuşaktan yok olup gitmesinin sırrını bir türlü anlayamıyorlardı. Yine bir başka sefer adamın biri bir dostunun cesedini sırtlayarak uçuruma indi. Mağaranın, ölüleri kabul edip etmeyeceğini anlamak istiyorlardı. Fakat ceset ertesi gün, dönemecin başladığı yerde bulundu, cesedi götüreni ise yerinde bulamamışlardı. Her zaman olduğu gibi bu defa da hiçbir haber alınamadı gidenen. Bu hâdiseden sonra, mağaranın yalnız dirileri kabul ettiğinde kimsenin şüphesi kalmadı.

Bir başka tecrübe daha yapıldı, mağaraya hayvanlar sürüldü. Fakat bu hayvanlar çok geçmeden geri geldiler. Pek ürkmüş, çok sarsılmışa benziyorlardı. Yaşadıkları müddetçe bu hayvanların ne bir ses ettikleri, ne de bağırdıkları görüldü. Aşağıdan dilsiz dönmüşlerdi. Mağaradan dönüp gelen bir hayvan ömrü boyunca artık havlamıyor, miyavlamıyor, böğürmüyor, bağırıyor, gıdaklamıyordu. Bir kurbağanın, bir farenin, bir kertenkelenin, bir sinek veya sivrisineğin kendiliğinden mağaraya girdiği görülmüş şey değildi.

Sık sık bir başka tecrübeye daha başvurulmuştu. Birçok kimseler el ele tutuşmuşlar, mağaraya bu şekilde yaklaşmışlardı. O zaman da şöyle oluyordu: Birinci adam dönemece varıp da dönemeci geçince, ikinci sıradaki onun elini ne kadar sımsıkı tutarsa tutsun arkadaşından ansızın kopup ayrılıyor, sessizce uçurumda kaybolup gidiyordu. Bazen de tüm o insan zinciri, uçurumda hep birden gözden siliniyordu.

Bu esrarengiz ve yankılı mağaraya her cinsten insan dalmıştı. Bir defasında mağaradaki sırta mağlûp olarak, bir aile babası, aşağıya inmişti. Az sonra oyuğun üzerine çocukları eğilmişler, “Baba, baba!” diye seslenmişler, sonra babaları gibi çocuklar da gözden kaybolmuşlardı. Fakat kralı ve bütün kırallığı endişeye en çok sevkeden durum; bilhassa sık sık, nişanlı gençlerin, yeni evlilerin mağarada kayboluşlarıydı şüphesiz. Bu mağara, düğün seyahatine çıkmışlar için bilhassa rağbet gören

bir hedefti aslında; ama aslâ dönüşü yoktu bu yolculuğun. Ve kırallık çok genişti, on taneden az çocuklu aileler oldukça azdı; fakat genç çiftlerin durmadan kaybolması, devleti idare edenleri bir hayli telâşa düşürüyordu.

Derin bir saygı ve çekinme duygusu, bu memleketin kurallarını, mağaraya ziyaret yasağı çıkarmaktan, o güne kadar alıkoymuştu. Hattâ bir seferinde şöyle olmuş, kralın biri mağaraya dalıp gitmiş, ondan sonra da bir ikincisi daha oraya yanaşmamıştı. Ama bu esrarengiz tılsım, zamanla öylesine büyüdü ki sonunda ister istemez mağaraya inen geçide, mağaraya yaklaşacak kimseyi aşağı bırakmamak için zor kullanacak bir nöbetçi dikilmesine karar verildi. Ne çare ki bu tedbir daima, sonunda şeytana uyduğu için, nöbetçinin uçurumda kaybolmasıyla sonuçlanıyor, nöbetçilerle birlikte mağaradan içeri girilmesine engel olmak isteyen başkaları da hep birden ortadan silinip gidiyorlardı.

İntihar edenlerin başına gelenler de oldukça garipti. Aslına bakılırsa bu kırallıkta kendi canına kendi kıyanların bulunmaması gerekirdi. Çünkü yaşamaktan bıkmış olanlar veya korkanlar, kendilerini öldüreceklerine uçurumdan aşağı inmeleri yeterli olacaktır. Fakat hiç de böyle değildi bu iş. Daha ziyade; bağrında esrarengiz mağarayı barındıran o memlekette intihar edenlerin sayısı oldukça çoktu. Bu intiharların çoğu da mağaraya inen geçidin hemen başında meydana geliyordu: Evet, hattâ intihar edenlerin genellikle, mağaraya inmeye karar verip de sonradan tehlikeli geçide birkaç adım kala vazgeçerek dönmüş insanlar oldukları görülmüştü. Bir defasında çok azaplı, büyük bir hastalık çeken, acılara artık dayanamaz hale gelen fakir bir adam, kendi canına kıymıştı. Geriye bir mektup bırakmış, mektubunda mağaraya inmemişse bunun, acılarının orda da devam edeceği korkusundan ileri geldiğini, ebedî ceza korkusuyla orada kendini öldürebilme imkânını da bulamayacağını yazmıştı. Hükümet bu mağarayı ölüme mahkûm suçluların idamında kullanıyordu. İdam mahkûmlarını asacakları yerde mağaraya inmeye mecbur ediyorlar, mahkûmlar da bunu güle oynaya kabul ediyorlardı. Ama hepsine göre değildi bu. Öyleleri de vardı ki saygıyla karışık bir korkuya kapılıyorlar; geçit başına, mağaraya girmek istemedikleri takdirde, kendilerini ölümlle tehdit eden bir sürü okçu konulmuş olmasına rağmen aşağı inmeyi reddediyorlardı. Birkaç kere böyle bir idam mahkûmunun cesedini geçit başından kaldırma ları gerekmiş, mahkûm mağaraya inmektense öldürülmeyi tercih etmişti.

Günün birinde bu kırallığa, hakkında varlığından başka bir şey bilinmeyen uzak bir yerden, bir çocuğun nezaretinde yaşlı ve kör bir dilenci geldi. İhtiyar sadece, kırallık halkının bilmediği ve anlayamadığı kendi memleketinin diliyle konuşuyordu. Genç rehberiyle konuştuğu zamanlar, konuştukları sözler ne kadar kısa olursa olsun, hiç kimse bunlardan bir anlam çıkaramıyor; çocuk ise kırallığın konuştuğu dilde birkaç kelimeyi güçlkle anlayabiliyordu. Arasına ihtiyar kendi kendine bir ilahi mırıldanıyor ve söylediklerinin, sonbahar akşamlarında o esrarengiz mağaranın içinden yükselen, âdeta uyuşturucu bir kokuyla bir başka âlemin so-luğuyla sarılı bulunan o uzak ve esrarlı seslere benzediği görülmüyordu. Maria ve Martha'nın kardeşi Lazarus'un, Hazreti İsa tarafından diriltildikten sonra ikinci hayattaki işine koyulurken söylediği ilâhiye benzer bir ilâhi idi bu. İhtiyarın sesini duyar duymaz herkes duruyor, bu ilâhiyi işitir işitmez ormana gitmek, alana varıp mağaraya dalmak için içlerinde şiddetli bir arzu duyuyorlardı.

Derken şöyle oldu: Kör dilenci çocuğun nezaretinde ormandan doğru yürüdü, alana vardı, buradan da mağaraya giden yola saptı. Kalabalık bir insan yığını arasından kendine bir yol açarak, eli çocuğun elinde ilerledi. İlâhiler okuyarak uçuruma aşağı indi. Bir daha geri dönmedi çocuk, köre gelince kör tekrar gün ışığına çıktı. Yüzyıllardan beri geri dönen tek adamdı o. Görmek,' hayret etmek için

millet, etrafını sarmıştı. Mağaraya girmeden önce nasılsa öyle, yine kör olarak geri dönmüştü. Sözlerinden hiç kimse bir şey anlamıyordu. Ne ses, ne jest, nede hali tavrı, mağarada neler gördüğü hakkında en ufak bir ipucu vermiyordu. Ormanın gür çalıları arasında kayboldu, bir daha da onun ne olduğunu kimsecikler öğrenemedi. Fakat dönüşü, bu ilk ve tek hâdise, bir insanın mağaraya girip de geri gelişi; halkın hâfızasında silinmez bir tesir bırakmıştı.

O kırallıkta bütün hayat, mağarayı saran sırrın baskısı altındaydı tamamen. Tüm sanat ve ilim, edebiyat, hükümet ve siyaset hep bu sırrın etrafında dönüyordu. Sonra, bu memleket halkının, başka memleketlerin halkı gibi ölmedikleri sanılmasın. Hayır, nüfusun çoğu tıpkı öbür memleketlerin insanları gibi ölüyorlardı; yani aynı hastalıklardan, acılardan, tesadüflerden ve tamamiyle aynı şekilde ölüyorlardı.

Mağaranın yakınlarında ve geçit başında her zaman için bir yığın insan bulunuyordu; mağaranın esrarengiz büyüüne yakalanmış olan bu insanlar bütün saatlerini, günlerini, aylarını, yıllarını, hattâ içlerinden bazıları bütün ömürlerini mağarayı seyretmekle geçiriyorlardı. O uzak, yumuşak, melânkolik koro, mağaranın derinlerinden yükselmeye başlayınca geçit başına, bu garip musiki ile birlikte musiki kadar garip o kokuyla mest olmak isteyen bir insan topluluğu birikiyordu. Bu zavallıların çoğu mağaraya girmeyi göze alamıyorlar, mağaranın gizlediği sırrı anlayabilme isteği içinde mağara önünde sefil, perişan ölüyorlardı. Ormana yakın bir koruda sayısız barakalar, çadırlar görülüyor, o bedbaht büyülenmişler buralarda yaşıyorlardı. İçlerinden biri sonunda aşağı inmeye karar verdi mi geride kalanlar onu dehşet ve hasetle seyrediyorlar, durmadan yenilenen aldanışlara rağmen ayrılış esnasında ona tekrar tekrar: “Aşağıda ne olduğunu bize bildir, seslendiğimiz zaman bize cevap ver!” diyorlardı. Ama aşağı inenlerden bir cevap aldıkları yoktu hiçbir zaman.

Kırallıkta sayısız insanlar da vardı ki -hattâ bu gibiler, çoğunluğu teşkil ediyorlardı- uçuruma aslâ yaklaşmamışlar, uçurumun bulunduğu ormana bile ayak basmamışlardı. Ama bunlar da o esrarengiz mağaranın büyüüne kapılmaktan yana, ötekilerden geri mi kalıyorlardı sanki? Bazıları da vardı ki -onların sayısı da oldukça fazlaydı- bu mesele üzerinde bu derece durulmasına pek çok üzülüyorlardı. Ama mağarayı belki de en fazla düşünenlerdi bunlar. Parmakla sayılacak kadar az da olsa, aslında mağara falan diye bir şey olmadığını iddia edenler de çıkıyordu. O kırallıkta bütün felsefe, bütün sanat ve ilim, keza edebiyat; daha önce de söylediğimiz gibi mağaradaki esrarla doygun hale gelmişti. Bütün felsefe, ilim; bütün sanat, edebiyat, bu muammayı kesin olarak inkâra yeltendiği ölçüde onunla doluyordu. Bu esrar, üzerinde ne kadar az konuşulursa, meseleyi sessizlik içinde geçiştirmek isteyenlerin kafasını o derece fazla meşgul ediyordu.

Kırallıktaki fikir adamları arasında -başka türlü olmasına imkân var mıydı?- mağaradaki esrar üzerine bir yığın hipotez ve teori yayılmıştı. Bazı “kimseler de mühendislik sanatı yardımıyla bir tünel açarak mağraya bir başka yoldan girmek tecrübesinde bulunulmasını teklif etmişlerdi; fakat ilk kazmayı vurmaya gönüllü bir işçi hiçbir zaman bulunamıyordu ki! Bir kralın vaktiyle, duvar çekmelerini emrederek mağaranın geçidini kapatmak sevdasına düştüğü de söyleniyordu. Ama daha işe başlanır başlanmaz işçilerden bir kısmı işi yüzüstü bırakıp mağraya inmişler, geri kalanlarsa çok geçmeden ölmüşlerdi. Bugün yapılan iş ertesi sabah bozulmuş, harap bir halde bulunmuş, böylelikle sonunda bu plânın tatbikinden bütün bütün vazgeçilmişti.

Mağaralı kırallığa komşu milletler arasında bu mağrada-ki esrar, daimî bir alay vesilesi oluyor, ama bu alaya tabî az çok bir korku da karışıyordu. Muammayı çözmek üzere kırallığa gelen bütün yabancılar ya hiçbir netice alamıyorlar, ya da kendi yurtlarına dönüp gördüklerini anlatmak

imkânından mahrum kalıyorlardı. Ya aynı şekilde onlar da mağaradaki garip büyüye kapılarak mağaraya iniyorlar veya daha ormana varmadan geri dönüp geliyorlardı. Ormana girip de hiç yağmur yüzü görmeyen o alana kadar ilerleyen bir yabancı, daima ve hiç şaşmadan uçurumun derinliklerinde buluyordu kendisini. İstisnasız bir olaydı bu.

Ormana girmeyi göze alamayan yabancılarla -çünkü bu orman onları öylesine dehşete düşürüyordu- mağaraya ait bütün bildikleri, keza ormana ayak basmamışların anlatıp söylediklerinden ibaret kalan kimseler, kimi meseleyi ciddiye almamış gibi davranıyor, kimisi de sembolik bir şekilde izaha yelteniyorlardı.

Şu var ki bu izahlar, yani bu sembolik ve kafalarında oluşturduklarını anlatanlar; burada yaşanan olaylara şahit olan insanların pek hoşuna gitmiyordu. Çünkü burada cidden bir sembol değil, aksine reel, gayet gerçek bir şeydi bahse konu olan.

Ne münasebet; ne bir sembol, ne bir alegori vardı bu işde. Burada somut bir şekil içinde veya kafaların oluşturdukları bir kılığa bürünmüş soyut bir fikir veya sosyolojik bir düşüncenin sözü olamazdı. Hayır...

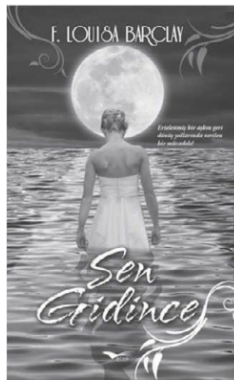

Dün, 8 eylülde, yumuşaklık ve tatlılık dolu bu ayda Bask dağlarında dolaştım; aynı adı taşıyan ırmak boyunca yürüyerek Butron şatosuna kadar uzandım. Gorniz kıyılarını kuşatan kayalar arasından etrafı seyrettim ve önümde ge-nişliyen denize baktım. Sonra Bilbao'ya, Bilbao'na döndüm, çocukluğumu geçirdiğim odada yatağa yattım. Uzun zaman uyuyamadım. Bir huzursuzluk içinde sürekli sağa sola dönüyor; birkaç gün sonra, genç yaşta ölen betbaht heykelt-raş Nemesio Mogrovejo'nun mezarı başında hitabede neler söyleyeceğimi düşünüyordum.

Mogrovejo'nun eserleri arasında, kont Ugolino'nun çektiği ölüm azaplarını, Dante'nin ilâhi Komedyasında plâstik bir şekilde resmettiği gibi canlandıran bir de kabartma vardır. Rahatsız, defalarca sağa sola döndükten sonra İlâhi Komedyayı düşünerek uyumuşum.

Gece yarısı şiddetli bir gök gürültüsüyle uyandım, ardından sağanak halinde bir yağmur başladı. Uykum dağıldığı vakit bu mağaradaki esrar hikâyesini buldum hayalimde. Tamamen âni, öncü bir hâdise olmaksızın, izahsız, sembol-süz, bütün iç tezatlarıyla duruyordu. Bütünlüğü ve bütün teferruatıyla. Lâmbayı yaktım; yazmaya, birisi dikte ediyormuş gibi yazmaya başladım.

Dikte mi ediyordu... kim? Bilmiyorum. Bu hikâye bana nerden geliyordu? Söylemesi kudretim dışında. Benim bildiğim tek şey; onun bir sembol, bir alegori olmadığı, görüldüğünden başka bir şey olduğudur. Bunu bana biri söyledi, fakat bilmiyorum kim olduğunu. Ve bu Biri'nin anlattığı şekilde ben de burda anlattım İşte.

Bir tarafta yaşamdan zevk alan, hayatı kurlsız yaşıyan ve güzel olan her şeye âşık, yakışıklı bir ressam, Garth. Diğer tarafta gösterişsiz bir yüze ve iri vücuda sahip; fakat ruhunda asalet barındıran bir kadın, Jane.

Bu iki insanın tek ortak noktası dostlarıdır. Dostlar adına düzenlenen bir partide karşılaşırılar. Sakin bir şekilde ilerleyen partinin sonunda Jane'nin vermiş olduğu kısa süreli konser Garth'ın, Jane'deki gizli kalmış güzelliği keşfmesine ve ona aşık olmasına neden olur.

O günden sonra Garth, Jane'i aklından hiç çıkaramaz ve duygularını ona açıklar. Fakat Garth'ın kurlsız yaşamı ve Jane'nin gösterişsiz özelliğinin vermiş olduğu güvensizlik duygusundan dolayı bu aşkın arasına mesafe girer.

Jane, güvensizliğin ve korkaklığın engel olduğu bu ertelenmiş aşk için, yıllar sonra duyduğu pişmanlıkla Garth'ı bulur ve ondan af diler; fakat artık hiçbir şey eskisi gibi değildir. Akıp giden zaman bu insanların hayatlarından çok şey alıp götürmüştür.

Bu dünyada, belki de çok uzakta bir yerde size ait bir şeyler var ve yaşamak için sizin onu bulmanız gerekiyor. Ne yapardınız?

Laura, Vancouver'daki bir sokakta karşıdan karşıya geçerken bir kaza geçirir. Aynı saniyelerde Toronto'da, Julian'a da bir araba çarpar. Ruhları gökyüzüne yükselirken birbirleriyle karşılaşırılar. Bu iki kişi ölüm ile yaşam arasındaki çizgide beden dışı bir deneyim yaşarlar. Bir süre sonra ayrılıp kendi bedenlerine geri dönerler; fakat ikisi de birbirlerinin ruhlarından birer parça alırlar. Aynı anda, farklı yerlerde yaşanan bu kazalar iki insan için yeni bir başlangıcın temelini oluşturur. Artık Julian'nın gerçek hayatta tek bir amacı vardır, o da ruhundan bir parça alan Laura'ya ulaşmak.

Ama nasıl?

Bu dünyada ruh eşini bulamayanlara, başka bir dünyada, belki de hiç beklemedikleri bir zamanda aşkı yaşama umudu veren, sıra dışı bir kurgu!

Oldukça yaratıcı ve özgün bir aşk hikâyesinin sürükleyici kurgusunu okumak istiyorsanız Karen Magill bu kitabı sizin için yazmış demektir.

Benim yorganım maviydi, neden beyaz örttünüz üzerime? Yastığım pamuk gibiydi, neden bugün taştan gibi? Gece lambasını yakmayı unutmuşlar. Oysa ki karanlıktan korkarım ben! Yağmur mu yağdı acaba? Etraf toprak kokuyor.

Beyaz kanatlı iki kişi geldi yanıma. Biri solumda durdu, diğeri sağımda. Sorular sordular bana, hiçbirini bilemedim.

Yarım kalan cümlelerim vardı. Yüklemine kadar gelemediğim. Konuşmaya çalışıyordum; ama kimse beni dinlemiyordu. İçimden bana ait bir şey de terk etmişti beni.

Tek bir umudum vardı.

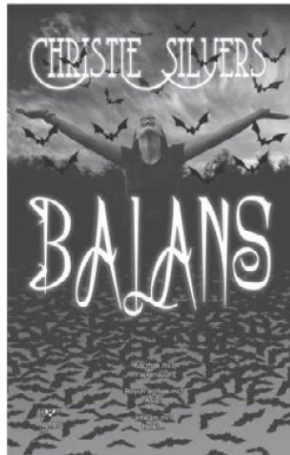
Duvardaki saat!

Tık tak tık tak...

Sıradan bir yaşam sürdüren adamın hayatı bir cinayet ile tamamen değişir. Umut ederek ya acı çekecekti ya da mutlu sona ulaşacaktı. Gerçek hayatta yaşanmış bu hikâye uluslararası basının sayfalarında yer almakla da kalmıyor, hayata dair attığınız her adımı yeniden sorgulama fırsatı veriyor.

Dış görüntünüzü değiştirebilirsiniz, farklı bir dil kullanabilirsiniz. Böylece kimliğinizi de

değiştirmiş olursunuz. Ama mücadele içinde olduğunuz gerçeklerden asla kaçamazsınız!

Kanunlar, kurallar, gelenekler... Ya sürüden biriyle evleneceksin ya da savaşmayı kabul edeceksin!

Asi bir kurt olan Fiona, sürünün kurallarına uymadığı için cezalandırılmalıydı.

Kaçmak mı?

Yapamazdı.

Boyun eğmek mi?

Asla!

İntikam mı?

Belki.

Bir vampire aşık olmakla zaten en büyük suçu işlemişti. İhanetin bedeli ağır olacaktı. Bu bedel sadece kendi canını acıtmayacaktı.

Masum olanlar da kendilerine düşen payı alacaktı.

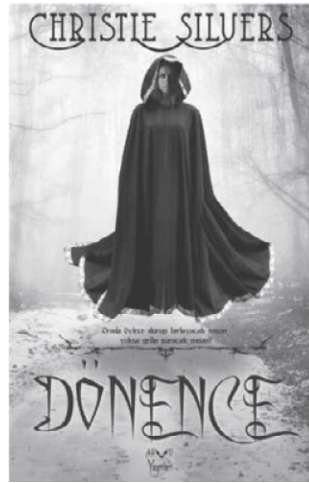
Kurt adamların ve vampirlerin entrikalarla dolu dünyasına yapılan yepyeni bir yolculuk!

An gelecek,tutkunun yerini hırs alacak!

An gelecek, geçmiş, sil baştan yaşanacak!

Ve an gelecek, solüğunuz kesilecek!

Çıkışı olmayan yol yoktur; sadece mücadele etmekten aciz ruhlar r^ vardır.

Çaresizlik yenilginin, nefret ise acının ilk adıımıdır.

Hayallerinin gerçek olduğu o mutlu düğün gecesinden sonra Alex ortadan kaybolur. Nerede olduğu ve kimin tarafından kaçırıldığı belirsizdir. Tek başına kalan Fiona ise bir taraftan Alex'i bulma çabası içindeyken diğerk taraftan yeni doğacak çocuğunun sorunları ile boğuşmaktadır.

Ansızın kapılarını çalan bir düşman ve sürpriz bir şekilde hayatlarına giren bir bebek!

Çok önceden başkalarının vermiş olduğu bir karar ve her şeyin bir bedelinin olduğu fantastik bir dünya düzeni!

Balans serimizin ikinci kitabı olan DÖNENCE, dur durak bilmeyen aksiyonu ile sizi soluksuz bırakacak.

Esrarengiz olaylar zincirine hoş geldiniz.

Güzel bir kadın, göğsünün üzerine kazınmış bir not ile ölü bulunur. Kısa bir süre sonra yine aynı şekilde başka biri. Hemen ardından başka biri daha!

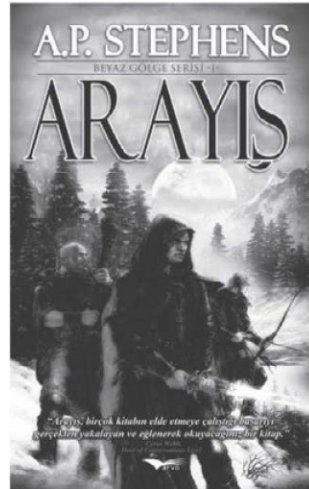
Geçmişin keşkelerini, geleceğin endişelerini hayatından silmiş, içinde nefret büyüten, soğukkanlı ve profesyonel katilin tek bir hedefi vardı. Ustaca işlediği cinayetleri o hedefe ulaşmak için sadece birer basamak olarak görüyor ve ardında ne bir ipucu ne de bir iz bırakıyordu.

Onun için her şey çok basit, her şey çok sade ve bir o kadar anlamsız!

Ama işler tersine dönmeye başladığında hayatının kontrolünü kaybeder ve amansız kovalamaca başlar.

Bu karmaşık bulmaca oyununda her şey anahtar kelimede saklı.

Geçmişinize ait anılarda gözden kaçırdığınız detaylar, bir gün kapınızı çalıp bütün hayatınızı altüst edebilme gücüne sahip olabilir.

Londor'un ikiz aylarından biri olan Beldas ortadan yok olmadan önce elfler, cüceler ve insanlar barış içinde yaşıyorlardı. Bu ayın yokluğuyla kötü güçler daha da güçlenecek, savaşlar çıkacak ve böylece dünyanın dengesi bozulacaktı.

Vahşi rüzgârların aracılığıyla çaresiz yakarışları duyan bir kişi vardı. Büyücü Randor Miithra! O da kayıp ayın etkisiyle gücünü yavaş yavaş kaybediyordu. Beldas'ın yokluğuyla oluşan kaos ortamı günden güne dengeleri daha fazla bozuyordu.

Büyücülerin, cücelerin, elflerin ve insanların umutsuzluğunun sebebi aslında kendi içlerinde gezinen profesyonel bir hain! Bütün

yaratıklar tüm güçleriyle ya Beldas'ı geri getirecek ya da bütün insanlığın dünya ile birlikte yavaş yavaş yok oluşunu izleyeceklerdi.

Okumak için boş zaman arayacağınız değil, boş zaman yaratacağınız bir kitap.

Küçük, masum bedenlerin sahip oldukları kirliliği düşünceler...

Kendini Tanrı'nın Elçisi olarak ilan etmiş ve bu yolda çocuğunu Tanrı'ya kurban eden bir anne...

Arka arkaya işlenmiş çocuk cinayetlerinin çözilemeyen gizemi...

Soru işaretlerine cevap bulmaya çalışan bir dedektif ve bütün bu olayların içinde dolaylı olarak yer alan bir hemşire.

Kimisine göre ahlâk, kimisine göre tutku, kimisine göre merak bu kitapta yaşananlar. Kanıtlar yetersiz, yüzler ifadesiz, bedenler tepkisizdi.

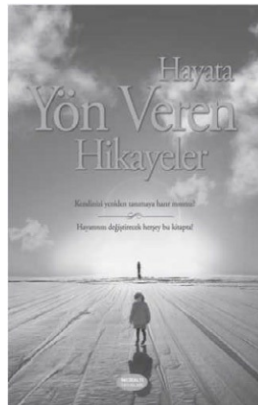
Kurallar bozulmalı, sessiz düşünceler yok edilmeliydi.Çünkü sırlar açığa çıkmıyor, kurban sayısı gittikçe artıyordu. Çember daralıyor ve zaman azalıyordu.

“SAPLANTI, heyecanlandırıcı, yeni ufuklar açan bir okuma tecrübesi.” (Mystery Scene Magazine)

“SAPLANTI, tansiyonunuzu yükseltecek bir sonla biten, iyi kurgulanmış bir gerilim hikâyesi.”(Midwest Book Review)

SAPLANTI, tek kelime ile okunması gereken bir kitap!”

(Seattle Mystery Bookshop)

Hayatınız sadece sizden ibaret değildir. Çevrenizde sizi olumlu ve olumsuz etkileyen bir sürü etken vardır. Bu etkenleri bilerek ve

analiz ederek hayatınıza yeni ufuklar açmak ve yeni vizyonlar elde etmek sizin elinizdedir. Belki de tek ihtiyacınız olan, bir dürtü veya bir motivasyondur.

Umuda, aşka ve başarıya adım adım yaklaşmak için derlenen bu öykülerde size ait yeni bir benlik ile karşılaşacaksınız. Hayata yeni anlamlar katacak ve kendinize yeni yollar çezeceksiniz.

Sırlar içinde kaybolmuş bir geçmiş, geleceği tümünden etkileyecekti.

Umut, Mistik Şehrin Efendilerinin başkahramanıydı. Atılan her adımda bir gizem, söylenen her kelimede bir gerçek, yaşanan her anda bir sürpriz vardı.

Yalanlar söylendi; akabinde aldatmacalar başladı ve herkes başkalarının rollerini oynadı.

Sırlar zincirine yeni bir halka olarak hafızalara kazınan karakterlerin, şok edici gerçeklerin saklandığı macera, savaş ve sır dolu, nefesleri kesen yaşamları.

Genç kral Merki'nin krallığına, karısı Atajya'nın asalet, büyücü Childa'nın gizem ve aşk, Melez bilginlerin felsefe katmasıyla hipnotize eden, sonraki anı merak ettiren ve kalp atışlarınızı hızlandıran Mistik Şehrin Efendileri'nin gizemli hikâyesi.

Veresiye öpücük defterimizi gizlice çalıp çantandan Bana olan borçlarını üç katına çıkardım... Sevgilim,
Anlarsan da kızma ve öde ne olur hepsini. Ne yapayım,
“Dudaklarımı dudaklarına dikebilir miyim?” diye sormaya utanıyorum.
Ne desem “Olur” diyorsun çünkü... Nasıl sevmem seni?

BİRİNCİ BÖLÜM - 1 - ANNE VE OĞLU

“Evet Rahip Hazretleri, sonuna K gelecek. Bu bir İngiliz adı. Oğlumun vaftiz babası, Hint Ordusunun gözde generallerinden biriydi, Lord Peambock. Bilmem bu adı duyduunuz mu? Soylu ve zarif bir Salon adamı. Ah ne güzel dans ederdi, kimse valsı onun gibi yapamazdı. Ne yazık ki, Singapur’da bir av kazasında öldü. Hem de Raca’nın kendi onuruna düzenlediği bir av esnasında, bir kaza kurşunuyla vuruldu.” Bu söz seli, bu konudan konuya atlama yaşlı Rahibi hem şaşırtmış, hem de eğlendirmişti. Gülümseyerek, genç kadının sözünü kesti. “Bağışlayın Madam, çocuğun adını yazdım, ama soy adı?” Rahip, anlamlı bakışlarını genç kadına dikti. Çocuğun annesi 1858 (bulunulduğu yıl) yılının modasına göre, çok zarif ve zengin giyinmişti. Kürklerinin yumuşak ışıltısı, ipekli siyah robu, tüylerle süslü şapkası, onun çok varlıklı olduğunu açıklıyordu. Konağından arabasına atlayarak, yolun çamuruna bulanmadan doğru buraya geldiği anlaşıyordu. Genç anne çok güzeldi, hareketli yüzünde koyu mavi gözleri derin bir hayretle açılıyordu, inci gibi beyaz ve biçimli dişlerini göstermek için, durmadan gülüyordu. Ne yazık ki, bu güzel yüzde bir zeka kıtlığı göze çarpıyordu. Ardı arkası kesilmeksizin bir fikirden diğerine atlayan bu şık hanımın beyni, aynı boydan birbirinin içine girmiş ve sonuncusu daima boş kalan, küçük Japon sepetlerine benziyordu.

Çocuk, o bambaşka bir tipteydi. Erken boy atmış yedi, sekiz yaşlarında çok tatlı bir oğlan. İskoçyalı gibi giydirilmişti, ancak, o dikinli başlığından ve kısa eteğinden hiç memnun görünmüyordu. Bunlar moda giysiler olabilirdi ancak hızla boy atan çocuğun dizleri açıkta kalıyor, o da bu çıplak bacaklarından utanç duyuyordu. Çocuk, tıpatıp annesine benziyor, ama onda daha başka bir incelik ve soyluluk göze çarpıyordu. Güzel bir kadının, akıllı bir erkekteki yüzü. Çocukta daha üstünlenen ve derinlenen aynı mavi gözler, aynı alın ama daha geniş, ciddi kıvrımlarla bükülü aynı ağız. Çocukta düşüncenin yer ettiği hatta çok ciddi olduğu ilk bakışta anlaşıyordu. Şu anda, annesine yaslanmış; bir elini kürk manşonuna daldırmış, sessiz bir beğeniyle annesini dinlemekteydi. Ara sıra, karşısındaki rahibe ve çevresinde yeni gördüğü eşyalara, meraklı ve ürkek bakışlarla bakıyordu. Ağlamamaya söz vermişti. Fakat yine de, arada bir hıçkırığı andıran iç çekişle, tepeden turnağa sarsılmaktaydı. O zaman annesi, gözleriyle, ona sanki, “Bana ne sözü verdin unuttun mu?” diyordu. Çocuk, hemen göz yaşlarını içine akıtıyor ve iç çekmekten vazgeçerek, gülümsemeye çalışıyordu. Fakat, buna rağmen, onda derin bir üzüntü seziliyordu. Aile yuvasından henüz ayrılmamış küçüklerin, yatılı okula gitmekten duydukları özlem ve kederdi bu.

Bir kaç dakikadan beri, Rahip, ana ile oğlunu, inceliyordu. Bu inceleme, daha üstünkörü birisi için zevkli olabilirdi, fakat yirmibeş yıldan beri Vaugirard’daki Cizvit yatılı okulunun müdürü olan Peder için durum farklıydı. Bu yeni öğrenci ile annesinin, şimdiye kadar alışkın olmadığı sınıftan kimseler olduklarını derhal anlamıştı.

Genç kadının, bürosuna çalımla girişi, yatar gibi yaslanarak oturuşu, başını arkaya atarak, her an dişlerini göstermek için gülmesi ve özellikle sanki bir derdini gizlemek istercesine, karşısındakini bir söz seline boğması... Tüm bunlar din adamını kuşkulandırmıştı. Ancak ne var ki, son yıllarda, Paris’te çevreler o kadar karışmış; eğlenceler, giyim ve geziler, sınıfları öylesine birbiri içine sokmuştu ki, soylu bir hanımı daha aşağı sınıftan bir kadından ayırdetmek eskisi kadar kolay olmuyordu.

Yine de Rahip, karşısındaki güzel hanıma, tüm dikkatini toplayarak bakmakta devam ediyordu. Ancak, onun durmadan konudan konuya atlamasını şaşkınlıkla dinliyordu. Her an değişen bu laf kalabalığında incelemesini yapmak biraz güçleşmekteydi. Ne var ki, çocuğun soyadını sorduğunda, annenin çekingen ve üzgün görünüşü kendisini hemen aydınlattı.

Genç kadın kızardı, şaşırdı ve kısa bir kararsızlıktan sonra, “Beni bağışlayın Müdür Bey” dedi. “Kendimi henüz tanıtmadım. Hay Allah, bugün zihnim pek dağınık.”

Çantasından fildişi süslü bir kart kutusu çıkartarak, içinden ayırdığı güzel kokulu bir kimlik kartını Rahibe uzattı.

“İDA DE BARANCY”

Bu hoppa ve neşeli isim, altın yaldızlı harflerle ipek gibi düzgün kağıt üzerine çizilmişti. Rahip, çarpık bir gülüşle,

“Çocuk da aynı soyadını mı taşıyor?”

Soru küstah kaçmıştı. Güzel hanım, bunu anlayarak, büsbütün bozuldu. Fakat bu şaşkınlığını, ört bas eden bir tavırla gizleyerek, “Müdür Bey, tabii aynı soyadını taşıyor.”

Rahip derin bir sesle, “Öyle mi?” diyebildi.

Okul müdürü, karşısındaki konuğa söylemek istediklerine şu anda nasıl başlayacağını bilemiyordu. Her kelimenin diğerini ve etkisini iyi bilen birisinin düşünceli tavırlarıyla, elindeki kartla oynadı.

Birden yerinden kalkarak bahçeye açılan balkon kapılarından birine doğru yöneldi. Kıpırmızı bir kış güneşi, heybetli ağaçların yapraklarında oynayıyordu. Yaşlı adam, yavaşça cama vurdu. Kara bir gölge göründü ve genç bir rahip kapıda belirdi. “Oğlum, şu çocuğu biraz gezdirin. Ona Kilisemizi ve kış bahçemizi gösterin. Bizimle sıkıldı yavrucak.”

Jack, bu uzaklaştırmadan bambaşka anlamlar çıkarmıştı. Veda sahnesini kısa kesmek için, kendisini bahçeye yolladıklarını sandı. Gözlerinde öyle bir üzüntü ve korku belirdi ki, iyi kalpli rahip onu hemen yatıştırmak istedi. “Korkma yavrum... Annen seni burada bekleyecek. Gitmeyecek. Gel- A diğinde anneni burada bulacaksın.”

Çocuk pek kanmamıştı, kararsız durdu. Madam de Ba-rancy, bir Kraliçe edasıyla, “Hadi oğlum, Müdür beyi dinle” dedi.

Çocuk sessizce çıktı.

Sanki hayatın tüm zorluklarına boyun eğmiş bir yetişkinin davranışıyla, genç rahibe elini uzatarak, oradan uzaklaştı.

O çıktıktan sonra, odada bir an bir sessizlik oldu. Soğuktan buz tutmuş kumlar üzerinde yansıyan ayak sesleri duyuluyordu, içerideki ılık odada yanan ateşin şen çıtırdısı, dallarda uçuşan serçelerin cıvıltıları, piyano sesleri, hocaların verdikleri dersin uğultusu... Tek kelimeyle lüks bir yatılı okulun tüm gürültüleri kapalı kapılardan sızıyordu.

Çocuğun sevimliliğinden ve terbiyesinden etkilenenRa-hip, sonunda söze başladı. “Bu yavru size çok düşkün görünüyor, Madam.”

Madam de Barancy, bir trajedi artistine yakışan iç çekişle karşılık verdi. “Nasıl sevmesin Rahip Bey, onun küçük dünyasında benden başka kimi var ki?

“Ya demek dulsunuz, Madam?”

“Evet Rahip Bey. Bu çok hazin bir hikayedir. Kocamı on yıl önce, evlendiğimiz yıl kaybettim. Hem de ne korkunç bir ölümle. Ah bir anlatsam... Kahramanlarına serüven yaşatmak için konu arayan romancılar, en düzgün yaşamda bile, ne iç paralayıcı olayların olduklarını bilmezler. İşte benim hikayem...Durun size anlatayım. İsminden anladığınız gibi Kont de Barancy, Touraine’in en soylularından biriydi”

Ne yazık ki düşünmeden konuşan kadın, yine baltayı taşa vurmuştu. Çünkü terslik bu ya, peder de Touraine’liy-di. Kendi doğduğu ilin tarihçesini ezbere bildiği için, oranın soylularını da çok yakından tanırdı. Bundan böyle, Kont de Barancy de, az önceki Lord Peambock’la birlikte Hind Racası’nın efsanelerine katılmak zorunda kalıyordu. Fakat zeki din adamı, düşüncesini gizlemeyi başararak, sözde kontesin sözünü kesmekle yetindi.

“Size bu kadar bağlı bir evladın, sizden uzaklaşmasının olumsuz olacağını hiç düşünmediniz mi? Çocuk henüz çok küçük Madam. Böyle bir ayrılığa dayanabilecek kadar da güçlü görünmüyor.”

Genç kadın anlamamıştı, saf bir tavırla itiraz etti. “Tam tersine Rahip Bey. Jack çok sağlam bir çocuktur. Bugüne kadar, hasta bile olmadı. Paris’in havasına alışkın olmadığı için yüzü soluk duruyor. Şimdiye kadar şatonun bahçesinde...”

Din adamı amacını anlatamadığına üzülmüştü, bu kez ısrarla, “Aslında, şu anda çok doluyuz Madam. Yatakhaneimizde tek bir yatak kalmadı. Eğitim yılı başlayalı da epey oldu. Bize müracaat eden öğrencileri, gelecek yıla bekletiyoruz. Sizden de o zamana kadar beklemenizi rica edeceğim. O zaman tekrar konuşuruz. Yine de söz vermeyeyim.”

Genç kadın sonunda anlayabildi. Yüzü sapsarı kesildi. “Demek oğlumu okulunuza kabul etmek istemiyorsunuz,” diye sızlandı. “Fakat neden? Bana bunun nedenlerini açıklar mısınız?”

Rahip de, bu duruma üzülmüştü. “Madam, böyle bir açıklamada bulunmayı hiç istemezdim fakat beni mecbur bıraktınız. Bize yavrularını güvenerek veren ailelerin çok ciddi ve ahlaklı olmalarını bekliyoruz. Bu bizim prensibimiz. Paris’te küçük Jack’i barındıracak yüzlerce yatılı okul var. Üzülerek söylemeliyim ki bizde okuması imkansız”

Bir an İda söze girecekken, “Rica ederim, beni ağır konuşmak zorunda bırakmayın, Madam. Sizden hesap sormaya hakkım yok. İnanın bana, şuan en az sizin kadar üzülüyorum. Tekrarlıyorum, çok üzgünüm. Elimden başka bir şey gelmez.”

Rahip konuşurken Madam de Barancy önce üzgün görünmüş, sonra meydan okumak istemişti. Ama utancından kıpırdayamadı bile. Bu duygularını maskelemek, başını dik tutmaya çalıştı. Öfkesi iyi yürekli din adamının şefkatli sözleri karşısında azalıyordu. Hoppa kadın en sonunda daya-naması, sızlanmaya, ağlamaya başladı. Bu çocuk yüzünden o kadar mutsuzdu ki... İçinde ne varsa o an her şeyi hem döküyor hem ağlıyordu.

Evet, zavallı yavrucağın, ne babası vardı, ne de kendisine öz bir soyadı. Ancak bundan dolayı onu suçlamak, ana-babanın davranışlarından onu sorumlu tutmak gerçekten haksızlık olurdu. “N’olur Rahip Bey!” diyordu hıçkırıkları arasında zavallı kadın. “N’olur, size yalvanırım.”

Bir yandan içini dökerken, bir yandan da, rahibin elini ellerinin arasına aldı. Bu bakımlı, tombul ve beyaz bir el, tam bir rahip eliydi. Kadını kırmaktan çekinerek, yavaş bir hareketle elini çekti. Onun bu taşkınlığından ve gözyaşlarından ürkmüştü. Yumuşak sesiyle, “Sakin olun Madam, üzülmeyin,” diye teselli etmeye çalıştı.

Oysa İda de Barancy, kendisini bırakmış, şımarık bir çocuk gibi hıçkırıklarla ağlamaya devam

ediyordu.

Zavallı Müdür, iyice kaygılandı. Aman Tanrım, ya karşımda bayılırsa, ne yaparım!’ diye düşünmeye başladı. Ne var ki, onu yatıştırmak için kullandığı sözlerle daha da sinirlendiğini görerek neler olduğunu sordu.

Kadın kendisini temize çıkarmak, hayatını anlatmak istiyordu. Rahip ister istemez, onu dinlemek zorunda kaldı. İda, kesik cümlelerle, sonu gelmeyen bir hikayeye başlamıştı. Bir konudan diğerine atlıyor ve bu karmaşa arasında yolunu bulup hikayesini bir türlü bitiremiyordu. Aslında bu Barancy adı onun kendi gerçek adı değildi. Zaten Müdüre kim olduğunu söylese, donakalırdı. Çünkü Fransa’nın en eski ve soylu ailelerinden birinin ismini taşıyordu. Fakat atalarının şerefi söz konusuydu. Bundan böyle, ismini açık-lamaktansa, ölmeyi tercih ederdi.

Müdür kendisine açıklamada bulunmanın yersiz olduğunu hatırlattı. Fakat inatçı konuğu bir türlü susmak da dinlemek de bilmiyordu. O durmadan konuşuyor, kendisinin bile içinden çıkamayacağı karışık cümlelerle, büsbütün şaşıırıyordu. Ancak durmadan tekrarladığı, hep aynıydı. En soylu ailelerden birinin kızı olduğu gibi, kendisini baştan çıkaran sefil de, ruhunun kötülüğüne rağmen, yine de soylu bir kişiydi.

Kaderin lanetine uğradıklarını tekrarlayıp duruyordu.

Tüm bunlardan, neye inanacağını şaşıran Rahip, derin bir şaşkınlık içindeydi. Birbiriyle çelişen o kadar çok şey anlatmıştı ki, müdür masal dinlediğine inandırdı. Böylesi daha samimiydi. Fakat, şu var ki, Peder O... Kadının içtenliğine inanmıştı. Evladını gerçek bir şefkatle seviyordu. O güne kadar da, asla ayrılmamışlardı. Aslında çocuğu evde özel derslerle çalıştırıyordu. Ancak bir den uyanan bu zekayı, her şeyi deşmek isteyen bu derin bakışlı gözleri, bir süre için kendi çevresinden uzaklaştırmayı uygun görmüştü.

Rahip yumuşak bir sesle, “Size tek öğüdüm, evinizi evladınıza göre düzenleyin. Hayatınızın merkezine oğlunuzu yerleştirin!” öğüdünü verdi. Kadın, “Benim de en büyük isteğim bu, Müdür Bey. Jack büyüdükçe daha da ciddi olmaya çaba gösteriyorum. Aslında yakında durumum resmileşecek. Uzun zamandan beri benimle evlenmek isteyen birisi var. Fakat o güne dek, çocuğu uzaklaştırmayı, ona dinsel ve ciddi bir eğitim vermeyi düşünmüştüm. İleride taşıyacağı yüksek isme layık olmasını istemiştım. Onun aranızda çok mutlu ve başarılı olacağını biliyordum. Ne yazık ki, siz bir annenin bu çok yerinde isteğini reddediyorsunuz. Bütün iyi niyetime rağmen,” diye cevap verdi.

Sözün burasında Rahip sarsılmış göründü. Bir kısa an kadar, kararsız durdu, sonra birden, “Peki, Madam. Madem bu kadar isteklisiniz, ben de sizin için bir şeyler yapmak isterim. Aslında küçük Jack’i çok sevdim. Evet, onu da öğrencilerimin arasına almaya karar verdim,” dedi.

“Çok teşekkür ederim Müdür Bey.”

“Evet, fakat iki önemli şartım var.”

“Çabuk söyleyin, şartlarınızı kabul etmeye hazırım.”

“Birinci şart, nikahlanacağımız güne kadar, çocuk, hafta sonlarını, hatta büyük tatilleri bile aramızda geçirecek. Onun, eviniz ve hayatınızda artık yeri olmayacak.”

“Fakat evladım ölür. O annesini görmeden yapamaz.”

“İstedığınız zaman gelir, onu burada kucaklırsınız. Fakat, Madam, bu da ikinci şartım, oğlunuzu salonda değil, sadece benim odamda görüşeceksiniz.”

Kadın bir hışımla ayağa fırladı.

“Ne?”

Kabul salonuna girememek? Çocukları görme günü olan o perşembe günlerinin sevimli kalabalığına katılamamak. Evladının güzelliğini, giysilerinin şıklığını, kapıda bekleyen kupa arabasının ihtişamını diğer annelere gösterip, caka satamamak... Dostlarına, “Dün Jack’in okulunda Madam de C. ya da kontes de V. ile selamlaştık” diyememek. Oğlunu kaçamaktan görmek. Kadın bu şartlar karşısında alt üst oldu.

Kurnaz din adamı, tahminlerinde yanılmamıştı.

“Bana karşı zalim davrandınız Rahip Bey, az önce iyilik sandığım bir şeyi, şu anda reddetmek zorunda bırakıyorsunuz beni. Fakat nihayet, benim de bir gururum var, ne de olsa bir anayım. Sonra çocuğum, hakkımda ne düşünür?”

Tam o anda, camların ardında, sarışın bir küçük yüz görerek sustu. Küçük Jack, açık havadan pembeleşen yanakla-rıyla ve heyecanla odayı gözlüyordu. Annesinin bir işareti üzerine, hemen içeri daldı.

“O Anneciğim, ne kadar tatlısın. Gerçi senin bekleyeceğini söylemişlerdi bana, fakat ben yine de korktum, bırakıp-beni gittin sandım.”

Kadın, hemen oğlunun elini, eline aldı.

“Gel, hadi evimize gidelim. Bizi istemiyorlar burada.”

Koşar gibi hızlı adımlarla çıktı. Peşinden sürüklediği çocuk, bir kaçıışı andıran bu ayrılmadan, hiç bir şey anlayamadı. Kadın, yerinden kalkan, Rahibin saygılı selamına, hafif bir baş işaretiyle karşılık verdi. Ne var ki acelesine rağmen, Jack’in, arkalarından mırıldanılan şu sözleri duymasına engel olamadı. “Zavallı, zavallı çocuk.”

Bu sözlerdeki şefkat titreşimleri, çocuğun kalbini sızlattı. Neden yaşlı rahip kendisine acımıştı?

O günü izleyen haftalar ve aylar boyunca, Jack hep bunu düşünecekti.

* * *

Rahip haklı çıkmıştı. Kontes İda de Barancy kontes falan değildi. Gerçek adı, Barancy olmadığı gibi, kimbilir belki de İda bile değildi. Nereden geliyordu? Kimdi? Tekrarlayıp durduğu tüm bu şatafat ve asalet hikayelerinde bir gerçek payı var mıydı? Kimse buna, kesin bir karşılık veremezdi. Bu karmakarışık yaşantıların öylesine değişik kaderleri ve öyle çapraşık geçmişleri olur ki, kimse onlar hakkında kesin ve gerçek bilgiye sahip değildir. Bu gibi yaşantıları, belirli kesintilerle yapıp sönen deniz fenerlerine benzetmek uygun düşer.

Bilinen tek şey, onun Parisli olmayışındı. Henüz şivesinden sıyrılamadığı bir taşra kentinden geldiğinden, Paris yaşamına yabancıydı. Özel oda hizmetlisi Matmazel Constant, onun bir Parisliye yaraşır şekilde olmadığını öne sürerek, onu hor görürdü. Hanımından söz eden kahya kadın, “Taşra kokotu” derdi.

Bir akşam, tiyatroda iki bey, onu bir mağaza işleten “Me-laine Faurot” sanarak yanına yaklaşmış, sonra aldandıkları-nı büzere, süklüm püklüm geri çekilmişlerdi. Başka bir gece, bir baloda, genç bir topçu teğmeni, onu yıllar önce tanıdığı “Nana” ile karıştırmış, dansa davet ettikten sonra, yanıldığını öne sürerek, kendisinden özür dilemişti. Hep böyle benzerlikler oluyordu.

Bir gerçek vardı. O da, Madam de Barancy’nin çok seyahat etmiş olduğu. Fakat hemen her gün yaşamına ve geçmişine ait başka bir masal uydurduğu, onun bu ipe sapa gelmez sözlerinden belirli bir sonuç çıkarmak her babayığidin harcı değildi.

Günün birinde, İda, sömürgelerin uzak bir adasında, mavi gökler altında dünyaya geldiğini anlatır, uçsuz bucaksız pamuk tarlalarından, melez güzeli annesinden, sayısız zenci kölelerinden sözederdi. Başka bir gün, Tours dolaylarındaki şatonun şahane parkında geçen çocukluk anılarına daldardı. Tüm ayrıntılar, şakalar, her gün uydurduğu bu değişen hikayeleri birbirine bağlayamıyor; bu da yalan söylediğini apaçık gösteriyordu.

Ne var ki, tüm bu anlattıklarında hep aynı konu, ondaki aşağılık kompleksiydi. Soyluluk, servet ve unvanlar. .. Kadın bunlarla bozmuştu. Halbuki, kendisi de bir hayli zengindi. Hiç değilse kendisine bakan çok paralı bir dostu vardı. Adam ona Haussman bulvarında küçük bir konak kiralamış, kendisine saf kan atlarla koşulmuş güzel bir araba almıştı. İda zevkli olmasa da, çok kıymetli eşyaları, uşak ve hizmetçileri vardı. Benzerlerinin boş ve kaygısız yaşantısını sürdürüyordu. Fakat taşradan gelen genç kadın, fahişelerin hoş görülmediği bir kasabada büyüdüğü için, Paris’li kokotlar kadar küstah ve kendisinden emin değildi. Her an kendini suçlu buluyor, çekingen tavırlarından bir türlü kur-tulamıyordu. Aşırı utangaçlığına, bir de kırlarda büyüyen genç bir kadının tazeliği eklenince, kendi ayarındaki Paris dilberlerinden çok farklı görülüyordu.

Haftada bir gün, orta yaşlı, şakakları ağarmış, soylu görüntülü bir Bey, kapısını çaldı. Ondan sözederken, İda’nın bir “Mösyö” deyişi vardı ki, duyanlar, kendilerini Kral’ın kardeşine bu unvanın verildiği çağlardaki Fransa saraylarında sanırdı. Jack’a, gelince, o anasının aşığına “İyi dost” demekle yetinirdi. Uşaklar “Kent Hazretleri” diye hitap ettikleri efendilerine, aralarında “moruk” lakabını takmışlardı.

Bu “moruk” her halde çok zengin olmalıydı ki, Madam har vurup harman savuruyordu. Korkunç bir israf sürüp giderdi evde. Konağı, hanımın özel hizmetçisi Constant yönetiyordu. Kadın ayın zamanda evin kahyalığını da yapıyordu. Constant, hanımına terzi, ve esnafların adreslerini sunduğu gibi, tecrübesiz hanımına, Paris’in yüksek sosyete göreneklerini de öğretmeye çalışıyordu. Yolunu şaşırmış bu saf dil kadıncağızın tüm amacı, son moda bir salon kadını olmaktı.l

Böyle bir yaşam süren Madam de Barancy Cizvit kolejinde gördüğü karşılanmadan hiç de hoşnut kalmamıştı. Oradan bir hışımla ayrıldı.

Okulun kapısında zarif kupası kendisini bekliyordu. Oğlunu da elinden sürükleyerek hemen arabasına atladı ve eşikte güneşlenen bir kaç rahibe duyurmak için, arabacıya yüksek sesle, “Konağa!” diye emir vererek, bukleli başını gururla dikleştirdi.

Oradan ayrılır ayrılmaz, genç kadın artık daha fazla dayanamadı. Gözyaşlarına ve hıçkırıklarına engel olamadı.

Rezalet... Çocuğunu okula kabul etmemişlerdi. Şu hınzır rahip, onu daha görür görmez, tutumunu anlamıştı. Oysa soylu ve zengin bir hanım görüntüsünü almak için, en güzel kürklerini, en ciddi robunu giymişti.

Demek sürdüğü toplumdışa yaşam, yüzünden okunuyordu.

Her an rahibin keskin gözlerini görür gibi oluyordu. Boşuna uydurmuştu bir sürü yalanı. Hele adamın inanmadığım belirten o gülümseyişi. Daha ilk görüşte, adam, onun foyasını çıkarmıştı.

Jack, arabasının bir köşesine büzülmüş, kımıldamadan üzgün gözlerini annesine dikti. Onun bu perişan halinin nedenini bilmemekle birlikte onun durumuna üzülüyordu. Herşeye rağmen yine evine döndüğüne çok mumnundu.

Tam onbeş günden beri evde, şu ünlü Vaugirad’dan başka laf edilmiyordu. Annesi kendisine uslu durmasını, ağılamamasını tembih etmiş, hatta “İyi dost” bile kendisine öğütlerde bulunmuştu. Constant çocuğa gereken tüm giyim eşyalarını almıştı. Her şeyi hazırdı. Jack, yakınlarının kendisini zorla ittikleri bu ceza evini düşündükçe korkmaktan ve titremekten geri kalmıyordu. Oysa mucize gibi bir şeyler olmuş, son dakikada kurtulmuştu.

Ah neden, üzülüyordu annesi? Onu böyle ağlar görmek Jack’i harap ediyordu. Yoksa çocuk ona sarılıp, kendisine teşekkür bile edecekti. Birlikte ne güzel geziler yapmışlardı bu arabanın içinde. Yine de beraber gezeceklerdi. Jack, Bulon-ya Orman’ında annesiyle geçirdiği güzel saatleri hatırladı.

Bu çamurlu ve ıslak Paris, her ikisi için de yepyeni bir-kentti. Her an, yeni bir güzellik, şahane bir anıt keşfediyorlardı. Her şey, onları eğlendiriyor, ilgilendiriyordu.

“Anne, bak ne güzel.”

Ana-oğul birlikte gezmeye çıkmış iki çocuk, iki arkadaştılar sanki. Arabanın camına dayalı iki yüz, heyecanla dı-şarları seyrediyordu. Çocuğun neşeli sarışın yüzü, annenin güleç, bir tülle örtülü, peçeli yüzü...

* * *

Annesinin iç paralayıcı bir hıçkırığıyla, Jack bu anılarından sıyrıldı. Kadm, ellerini burkarak, sızlanıyordu.

“Tanrım, bu kadar mutsuz olmak için, ne yaptım?”

Bu soru, karşılıksız kalacaktı. Küçük Jack, annesinin suçunu bilmiyordu. Fakat onu teselli etmek isteyen şefkatli çocuk, çekingen çekingen annesine elini uzattı ve bir aşık gibi bugüzel kokulu, yumuşak eli dudaklarına götürdü.

Kadın çılgın gözlerle çevresine bakarak, ürperdi, “Aman be çocuğum. Dünyaya geldiğinden beri senden az mı çektim?”

Jack birden, donakaldı, kekeleyerek sordu.

“Ben mi? Ben sana ne kötülük ettim?”

Oysa onun yeryüzünde annesinden başka kimi vardı? Ondan başka sevdiği yoktu ki, Annesini güzel, iyi ve şefkatli bulurdu. Ya demek, istemeyerek, bilmeyerek ona zararı dokunmuştu.

Zavallı çocuk, birden o da derin bir üzüntüye kapıldı.Fa-kat ne var ki, anasının gürültülü, gösterişli kederinin yanında, onunkisi sessiz, fakat daha derinden duyulan bir acıydı. Kederini göstermekten utanır gibi kendisini tuttu, yalnız tüm vücudunu saran bir ürpertiye engel olamadı. Kuru hıçkırıklara boğuldu.

İşte o zaman, yaralanan gururunu unutan İda, analık şefkatinin üstün geldiğini anladı. Korktu, çocuğuna sarıldı.

“Yok canım, sus evladım. Şaka yaptım. Ciddiye mi aldın? Küçük budala, insan böylesine duygulu olur mu? Seninlea-lay etmek istedim. Şu uzun bacaklı delikanlıya bakın. Hala küçük bebek gibi annesine nazlanıyor. Yoo, hayır Jack'im benim, sen bana asla kötülük etmedin. Seni bu hikayelere karıştırmakla, asıl ben suçluyum. Haydi yavrum, artık ağlama bakalım. Baksana, ben ağlıyor muyum?”

Az önceki derdini unutan hoppa kadın, sırf oğlunu neşe- A lendirmek için, kahkahalarla gülmeye başladı. Derin olmayan bu yaradılışın, uzun bir süre hiç bir izlenimin etkisinde kalmaması Tanrı'nın bir lütfuydu. İşin tuhafı, döktüğü gözyaşları gözlerini ve tenini parlatmış, kadını daha da güzelleştirmişti.

Birden arabanın buğulu camını indirerek dışarı baktı. Kendi kendine konuşur gibi sordu. “Neredeyiz? Gelmişiz bile. Jack istersen inelim yavrum, sana bir pasta yedireyim. Haydi sil gözlerini bakalım. Küçük budalam, sana nefis, kremalı, çikolatalı pastalar yedireceğim.”

O günlerde çok moda olan bir İspanyol Pastanesi'nin önünde indiler.

İçerisi tıklım tıklım doluydu. Şık giyinmiş hanımlar, sadece kürklerini göstermek ister gibi, buraya dolmuşlardı. Şapkalarının tül peçelerini alınlarının hizasına indirmiş hanımlar, eleştiren bakışlarla birbirlerini inceliyor, yaldızlı ve gösterişli salonun aynalarında pembe yüzler, ışıltılı gözler yansıyor. Çanak çömlek beyazına, bardakların kristali, pastaların, tatlıların çeşitleri karışarak bir lüks ve neşe hava sı yaratıyordu.

Bütün gözlerin kendilerine çevrildiğini görmek İda'yı çok sevindirdi. Az önceki hayal kırıklığım gideren bu başarı, onun bir sürü pasta yemesine bir bahane oldu. Bu tatlıları bol bol ispanya şarabıyla suluyordu. Oysa Jack, kendisini to-parlayamamıştı. Annesinin ısrarlarına karşı koyamayarak, tabağındakileri nazla yedi.

Oradan çıktıklarında, hava o kadar güzeldi ki, İda, ara- a bayı yollayıp, evine yaya dönmek istedi. Sokaklara sinmiş menekşe kokularını içine çekerek, oğlunu elinden tuttu ve ağır ağır yola koyuldu.

Açık havada yürüme, mağazaların süslü vitrinleri, yolda uyandırdığı hayranlık, yavaş yavaş az önceki üzüntüsünü unutturmuştu ona.

Fakat birdenbire, ıslıl ıslıl yanan bir vitrin önünde küçük bir çığlık attı. O akşam maskeli bir baloya gideceğini hatırlamıştı. Tuvaletini tamamlamak üzere, bazı ufak tefek alacakları için mağazaya daldı. Bir demet, çiçek ve unutulmuş olanları alması gerekiyordu. Bu hoppa ananın dizinde büyüyen çocuk da, onun gibi üzel şeylere düşküncü. Göremeyeceği bu şenliğe hevesleniyordu. Sıçrayarak annesinin peşinden mağazaya girdi. Onun en büyük zevki annesinin giyinmesi, süslenmesini seyretmekti. Annesinin güzelliği, çevrede yarattığı hayranlık, çocuğun da gururunu okşardı.

Madam de Barancy seçimini yapıyor, beğendiklerini, konağına yollamaları için, kartını uzatıyordu. Daha sonra ciddi bir tavırla oğluna döndü.

“Unutma şekerim, sakın “İyi dosta” benim bu baloya gittiğimi söylemeyeceksin. Bu aramızda bir sır olarak kalsın. Eyvah, saat beşi geçiyor. Constant beni azarlayacak”

Doğru tahmin... İri yarı, erkek görünümlü çirkin kahyası, onu kapıdan karşıladı.

“Giysiler hazır mı ki...Bu kadar geç kalmanın ne anlamı var?Madam zamanında hazır

olamayacaksınız.”

“Beni azarlama sevgili Constant. Başıma gelenleri bir bilsen.” Eliyle oğlunu gösterdi. Kahya, hizmetçi, birden öfkeleni.

“Nasıl Mösyö Jack, geri mi döndünüz? Ne ayıp? Sözüünüzü böyle mi tutarsınız? Demek sizi, bundan böyle, jandarmalarla yollamak gerek okula. Şaştım doğrusu. Hoş, suç sizde değil ya. Anneniz bir dediğini iki yapmıyor, böylesine şımartılan bir çocuk.”

“Yok sevgili Constant, iş bildiğin gibi değil. Şu rahipleris-temediler. Çocuğun suçu yok.”

Bunları söylerken, gözyaşlarını tutamadı. Neden bu kadar mutsuz olduğunu tekrarlamaya başladı. Az önce yuttuğu pastalarla, içtiği şarabı ve konağın ısısı da bu kederine eklenince birden fenalaştı, yere yığıldı, bayılmıştı.

Kadın yatağına uzatıldı. Tuz ruhları koklatıldı, elleri ovuldu. Sonunda kendisine geldi.

Matmazel Constant, tüm bu görevleri bilgiç bir sessiz sakın yerine getiriyordu. O, bu tip kriz anlarını yürütmeyi iyi bilirdi. Bu arada kadın kendi kendisine konuşmaktan geri kalmıyordu.

“Rahiplere gitmenin ne gereği vardı? Çocuğun durumunda birisi için uygun okul mıydı orası? Madam bana danışsa başına böyle şeyler gelmezdi. Ona okul bulamayacak mıyım? Hem de en iyisini bulurum ben.”

Bu arada endişelenen Jack, annesinin ellerini öpüyor, onun üzülmesine sebep olduğu için, kendi kendine kızıyor-

“Haydi Mösyö Jack, çekilin oradan, anneniz iyileşti. Onu giydireceğim.”

“Benim baloya gidecek halim mi kaldı Constant? O kadar üzgünüm ki... “

“Yok canım açılırsınız. Hem de beş dakikaya kadar, bir şeydğiniz kalmaz. Baksanıza şu şirin roba. “Çılgınlık perisi kostümü” Hele şu pembe ipek çoraplar, ya şu zilli külah?”

Kostümü eline almış, onu yatak üstüne seriyordu. Ida, bu süse dayanamazdı.

Annesi giydirilirken, Jack, karanlık küçük salonda bekledi. Saten kapitone ve süslü küçük salonu gölgeler doldurmuştu. Sokaktaki bir fener ölgün ışığını yansıtıyordu içeri. Çocuk alnını cama dayayarak, derin bir hüzünle o günün olaylarını yeniden yaşadı. Yavaş yavaş nedenini bilmediği sözleri, rahibin kendisine acıyarak söylediği sözleri kendisine yakıştırdı. Evet, o zavallı bir çocuktı.

Kendisini mutlu saydığı bir anda, başkalarının acıdığı birisi olmak, tuhaf değil midir? Demek öylesine gizli mutluluklar bulunur ki, bunların kurbanları farketmezlerdi bile?

Kapı açıldı, annesi hazırı.

“Girin küçük bey. Bakın, anneniz ne güzel oldu?”

Satenlere bürünmüş, şahane bir peri olmuştu annesi. “Bir çılgınlık perisi” Her kımıldanışında, bir çingirak sesi duyuluyordu. Çocuk hayran gözlerle bakıyor, pudralanmış, taranmış güzel anne elinde marodu*, şu anda mutsuzluğu- A nun nedenlerini bir yana atmış, aynadaki aksine gülüyordu.

Daha sonra Constant, güzel perinin omuzlarına bir kürk etol attı ve onu arabasına kadar geçirdi. Bu arada pembe ve simle işlenmiş mini mini pabuçlar, daha şimdiden dans hevesiyle kıvrılır gibi, aceleyle merdivenleri iniyorlardı. Bu süslü pabuçlarannesini Jack’ten uzaklaştırıyordu. Araba tekerleklerinin sesinin kesildiğini artık işitmeyen çocuk, içeri girdi ve kısa yaşamında ilk defa, derin bir düşünceye daldı. Hemen hemen her akşam böyle yalnız kaldığı için kaygılıydı.

Annesinin gezdiği gecelerde, yemeğini matmazel Constant'la yedi. Böyle akşamlarda, yemek salonunu çok, çok büyük bulurdu, Jack. Daha sonraları, çocukla baş başa yemekten sıkılan Constant onu da aşağı mutfağa sürüklemeyi daha uygun bulmuştu.

İşte o zaman, cümbüş başlardı.

Konukların laubaliliği ve yağ lekeleriyle kirlenmiş masadan evdeki israfın derecesini ölçmek hiç de zor değildi. Kahya bu masada şeref yerini alır ve çocuğun anlayamayacağı kapalı bir dilden, aşçı kadınla arabacıya, açık saçık hikayeler anlatırdı. Hanımının serüvenlerinden söz etmeyi de alışkanlık haline getirmişti.

O akşam da, mutfakta, çocuğun okuldan geri dönmesi üzerine hararetli bir tartışma yapıldı. Arabacı Augustin, buna sevindiğini söyledi. Şu sinsi rahipler, çocuğu da kendileri gibi, iki yüzlü bir “Cezuit”. yapacaklardı.

Matmazel Constant, buna karşı geldi. Gerçi dinsel görev- lerini tam anlamına göre yerine getiremiyordu, fakat ne de olsa, din adamlarına dil uzatılmasına göz yumamazdı.

Küçük Jack, bu ara kulak kesilmiş, okula alınmamasının nedenlerini anlamak için gayretle dinliyordu. Tartışma yön değiştirdiğinden çocuk, hayal kırıklığına uğradı. Jack ve annesiyle ilgilenen kalmamıştı. Herkes, kendisine öz dinsel inançlarını açıklamaya başladı. Bir hayli içmiş olan arabacı Augustin, peltek bir dille güneşe taptığını duyurdu. Ona göre, başka Tanrı yoktu.

“Filler gibiyimdir ben. Yalnızca güneşe taparım.”

Matmazel Constant çileden çıktı. “Kafir!” diye haykırdı. Hepsinden daha oturaklı olan, şişman aşçı kadın, aralarını bulmak amacıyla,

“Baksanıza. Böyle konular şakaya gelmez. Herkes istediğine inansın.”

Fırınlara ısı ve bu sarhoşların sonu gelmeyen kavgalarından yorulan çocuk, başını ellerinin arasına almış, olduğu yerde derin bir uykuya dalmıştı. Kendisinden söze-dildiğini duyar gibi oldu, ancak sesler öylesine uzaklardan geliyordu ki...

Aşçı kadının usulca,

“Bu şirin yavru acaba kimden?” diye sordu.

Constant “Ne bileyim ben!” karşılığını verdi. “Çocuğu yanından uzaklaştırmak istediğini söyledi ve benden ona uygun bir okul bulmamı istedi.” İyicene sarhoş olmuş arabacıyı hıçkırık tutmuş, kekeleyerek,

“Durun bakalım, ben çok iyi bir yatılı okul bilirim. Tam da size göre. Bu bir kolej, yoo hayır Gymnaz* “Gymnaz Mo-ronval” Bir ara Mısırlıların, “Sait”lerin yanında çalışmışım. Onların oğlunu da oraya yazdırmıştık. Hatta kapıcı, bana bir de broşür verdi.”

Cüzdanını aradı ve kirli, damgalı kağıtların arasında en lekeliğini, masa üzerine fırlattı. Gururlu bir edayla,

“ Nah işte buldum” dedi.

Okumak istiyor, bir türlü heceleyip çıkartamıyordu. Constant kağıdı kaptı ve bir solukta okudu.

“Gymnaz Moronval NR:25 Montaigne Bulvarı Paris’in en güzel, mahallesi. Aile okulu. Geniş bahçe . Öğrenci sayısı sınırlı. Metod Moronval Decostere. Ecnebi öğrencilerin şivelerini düzeltmek için

fonoloji.

Matmazel Constant, soluk almak için sustu.

“Bu bana çok uygun göründü.”

Kağıdı okumaya devam etti. Derin bir uykuya dalan Jack, hiçbir şey duymuyordu artık. Rüya görüyordu.

Evet, bu yuvarlak masada onun geleceği konuşulurken, annesi pembe balo tuvaletiyle dans ederken, çocuk az önce tanıdığı Rahib’i görüyordu rüyasında... Adam, yine tatlı bir sesle, ona,

“Zavallı çocuk” diyordu. “Zavallı çocuk”

2 MORONVAL GYMNAZ

Broşürde Gymnaz’ın Paris’in en güzel mahallesinde olduğunu yazılıydı. Gerçekten de Montaigne Bulvarı, Paris’in en gözde mahallelerinden birindedir. Ancak ne var ki, şehir planlaması yarım kaldığı için, bu mahallenin bir çok değişik yönleri vardır, ipekli perdeler ve sırsız aynalarla döşenmiş şahane konakların yanı başında işçi barakaları, gecekondu görünü. Nalbantların ve araba yapımcılarının çekiş sesleri buraları çınlatır. Geceleri, burada mahalle baloları verilir; tek bir kemancı, işçi kızları ve kabadayıları dansettirir. Geçidin demir parmaklığının üzerindeki tabeladaki yaldızlı harfler, Moronval Gymnaz’nın burada olduğunu açıklamaktaydı. Henüz parmaklıktan içeri girer girmez, yıkıntıların ve yeni yapıların meydana getirdiği koyu yapışkan bir çamura batardı insan. Geçidin ortasındaki bulanık dere, her iki yanda yükselen kırık dökük evlerle, kırk yıl öncesine ait bir görüntü almıştı.

Yırtık çamaşırların kuruduğu üzeri açık balkonlarla süslü, harap evlerde sürüyle perişan kılıklı çocuklar, sıska kediler ve kuşlar bulunurdu.

Bu kadarcık dar bir yerde, yüzlerce ingiliz seyislerinin ve kaçak işçilerin barınması tuhaf görünürdü. Bu yetmezmiş gibi, akşam olduğunda, parklarda sandalye kiralayan kadınlar, kukla oynatıcıları, gezici şarkıcılar her türden dilenciler, barınmak için yoksul odalarına dönerlerdi. Bu yoksul mahalle Champs Elysees’nin şahane dekorunun tam manasıyla ters yüzüydü.

Gymnaz, harabelerin tam ortasında yükselmekteydi. Saçları omuzlarına kadar inen, uzun boylu sıska bir melez, sütlü kahveden koyu siyaha değişen renkli yarım düzine çocukla, buralardan günde birkaç kez koşarcasına geçirdi. Zavallı yavrucaklar yırtık kolej formaları sırtlarında, sıska bacaklarıyla, bir sömürge ordusunun baş kaldırmış isyancı alayını andırmaktaydılar. Moronval Gymnaz'ın Müdürü, Mösyö Moronval, “Küçük Sıcak Ülke”lilerini gezdiriyordu. Aslında burada ders veren hocaların da, değişik giysileri Oniki Ev geçidine büsbütün tuhaf görünüm veriyordu.

Şu muhakkak ki, çocuğu, Madam de Barancy'nin kendisi getirseydi, okula yakm bu sokakların sefaleti karşısında etkilenir, bu işten hemen vazgeçerdi. Sevgili yavrusunu böyle berbat bir yere emanet edemezdi. Aslında çekingen ve ürkek bir kadıncağz olan Ida, yeniden kötü bir muamele görmekten korktuğu için, bu kez bu görevi kahyası ve ayn zaman da oda hizmetçisi Constant'a bırakmıştı.

Süslü kupa arabası, soğuk ve karlı bir sabah, okulun tam karşısında durdu. Geçit ıssızdı. Kahya kadın bir elini şemsiyesine, öbür elini Jack'a uzatmış, evlerin numaralarına baka baka ilerliyordu. Onikinci evin önünde durdu. Burası diğerlerinden sanki daha temiz ve bakımlı görünüyordu. Kalın demir kapının önündeki çöpler temizlenmişti.

Matmazel Constant'ın emin bir elle çektiği kapının çingırağı, çevreyi saran derin sessizliği bozdu. Bu uzaklarda yansıyan çan sesinden Jack'ın kalbi burkuldu. Bir ağacın dalında toplanmış serçe sürüleri ürkerek, bitişik dam üzerine uçuştular. Kapıya kimse gelmedi, fakat kalın demirlerin ardından sesler duyuldu. Kapının ortasındaki kafesli ufak pencere açıldığında, kalın dudaklı bir zenci çocuğunun yüzü görüldü.

Constant, sordu.

“Moronval Gymnaz mı?”

Bu kara kafanın yerini, daha açık sütlü kahve rengine bir baş aldı, daha sonra yetişkin bir melezin asık suratı belirdi. Matmazel Constant, bayağı sabırsızlanmaya başlamıştı ki, haşın bir ses duyuldu.

“Sersemler açsanıza kapıyı, ne duruyosunuz?”

Birden fiskoslar duyuldu, kalın bir anahtar kilitte döndü ve nihayet heybetli kapı, korkunç bir gıcırtyla açılırken, az önceki serçeler kadar ürkek öğrenciler, dört bir yöne kaçıştılar.

Kapının önünde zayıf bir melez duruyordu. Boynunu saran beyaz kravat yüzünü daha da koyultmuştu.

Adam nazik bir tavırla, Matmazel Constant'tan içeri girmesini rica etti, hatta ona kolunu bile uzattı. Bir hayli geniş ve bakımsız bir bahçeden geçildi.

Bu ıssız ve harap bahçenin şurasında burasında, acayip biçimli, küçük binalar görölüyordu. Bahçenin tam ortasında kum döşenmiş, camlarla çevrili, kapalı bir avlu bulunuyordu ki burasının çocukların oyun salonu olduğu anlaşılıyordu. Yer yer kırık camlar renkli kağıtlarla tıkanmıştı. Bahçe yollarından birinde, küçük bir zenci çocuğu görüldü. Kırmızı yelekli bu yavrunun elinde, kocaman bir süpürge ve bir kömür kovası bulunuyordu. Çocuk yeni gelenlere yol vermek için, bir kenara çekilirken, Mösyö Moranval, onun kulağına eğilerek, yavaşça, “Salonun ateşini yak!” diye emir verdi.

Küçük zenci, bu emri derin bir hayretle karşıladı. Evi ateş olsa çocuk böylesine şaşırılmazdı.

Oysa bu pek yerinde bir emirdi.

Geniş salonun cilalanmış taş parkeleri, donmuş bir Kuzey gölünü andırmaktaydı. Hatta kılıflanmış

koltuklar bile, bu ısı noksanından acı çeker gibi bir görüntü almışlardı. Ancak hizmetçi kadın, ne duvarların bozulan boyalarını görüyor, ne de salonun boşluğunu farkediyordu. O, şu anda, kendisine bir hanımefendi süsü vererek caka satmaya bakıyordu. Burasını pek beğendiğini söyledi.

Moronval sırtarak, “Tam bir saray yavrusu değil mi efendim?” diye sordu.

Bir ara, şaşkınlık oldu. Konuklarını ağırlamak isteyen yoksul kimselerin telaşı görüldü. Küçük zenci, ateş yakmaya hazırlanıyordu. Moronval soylu konuğu için, şömine başına bir iskemle koydu. Nihayet Müdürün eşi, Madam Moron-val-Decostere, içeri süzüldü. Kadın, özentili bir tarzda, yeni gelenleri selamladı. Çok kısa boylu, koca kafalı, uzun alınlı ve renksiz yüzlü hanım, her halde, azıcık sakat olmalıydı. Kamburunu gizlemek ister gibi, başını dimdik tutuyordu. Fakat yüzünden, onun kötü bir kadın olmadığı anlaşılıyordu. Sevimli bir hareketle, yeni gelen çocuğu yanına çağırarak, onun ipek buklelerini okşadı, gözlerinin çok güzel olduğunu söyledi.

Moronval küstah bir bakışla Constant’ı süzerek, mırıldandı.

“Gözlerini annesinden almış.”

Kadın itiraz etmeye acele etmiyordu; fakat Jack, buna dayanamazdı; titrek bir sesle haykırdı.

“Daha neler, o benim annem değil, dadım.”

Bundan böyle, aşağı sınıftan bir kadına laubali davrandığından pişmanlık duyan Madam Moronval, şerefine daha uygun, vakur bir tavır takındı. Ancak, kendisine bu kadar yetenek verilen bir hizmetkarın kudreti olduğunu sezen kurnaz Moronval, Constant’ı kazanmaya karar verdi. Ona daha da nazik davrandı.

Kadın yüksek sesle ve şımarıkça konuşmaktaydı. Annesinin çocuğu kendisine emanet ettiğini ve ona iyi bir yatılı okul bulma görevini de verdiğini açıkladıktan sonra, pansiyon ücretleri tartışıldı. Moronval, çocuğun ihtiyaçlarından başka, yılda üç bin frank istiyordu. Böylesine üstün hizmet anlayışına sahip bir kurumda, bu tutarın az bile olduğunu ekledi. “Evet belki birden, bu fazla görünebilirdi, ancak ne var ki, Moronval pansiyonu diğer okullara benzemezdi ki! Evvela, burası bir Gymnaz’dı. Boşuna bu adı taşııyordu. Bir yandan çocukların kafaları doldurulurken, diğer yandan beden hareketleri uygulanıyor ve yavrular tam bir Parisli olarak yetiştiriliyordu.

Öğrenciler hocalarıyla tiyatrolara, edebi toplantılara giderlerdi. Onlara yalnızca Latince ve Yunanca öğretmekle yetinilmiyor, aynı zamanda öğrencilerin tüm insancıl duygularının gelişmesine de yardım ediliyordu. Burada okuyanların çoğu, uzak ülkelerden gelen, aile yuvasının özlemini çeken çocuklardı. Gerek Müdür, gerek öğretmenler, bu gurbetteki yavruları, derin bir şefkatle sararlardı. Bunlara rağmen, çocukların öğrenimleri asla ihmal edilmezdi. En yetkili öğretmenler, bilginler, artistler, bu küçük beyinleri süslemek ve doldurmak için adeta yarışarlardı. Edebiyat, resim, müzik, tarih dersleri verilirdi. Bu derslerin arasında, bir de Madam Moronval’ın özel metoduyla bir Fransızca diyalekt dersi vardı. Tüm bunlara ek olarak, haftada bir okul kabul salonunda, bir edebiyat toplantısı ve okuma oturumu yapılırdı.

Küçük Jack, zenci çocuğun gözlerinin aklarını göstererek devirdiğini ve kıvrıcık başını salladığını, hayır demek ister gibi mimiklerde bulunduğunu gördüğünde derin bir hayrete düştü. Küçük uşak ne demek istemişti? Yani küçük Prens, Maronval’da öğrendiklerini unutacak mıydı? Yoksa hocaların minnet ve sevgiyle anmayacak mıydı? Bu köle, ne bilirdi?

Matmazel Constant, iyice etkilenmişti; daha fazla dayanamadı. Bir dönemin ücretini peşinen

ödemeye hazır olduğunu bildirdi.

Moronval, sanki acelesi yok der gibi ağırbaşlıydı. Oysa öylesine acelesi vardı ki... Tüm okul, kırık dökük eşyalar, sıvaları dökülmüş duvarlar, aşınmış halılar ve müdürün ütüden parlamış kostümüyle, eşinin bollaşmış, eskimiş robu bu sefaleti haykırmaktaydılar.

Ancak karı kocanın adeta koşarak, idareden getirdikleri muhteşem bir sicil defteri, durumu büsbütün aydınlattı. Buraya yeni gelenin adı, yaşı ve doğum tarihi geçirilecekti.

Bu ciddi işlemler yapılırken, küçük zenci, ateşin önünde çömelmiş kendisinden geçmiş gibi, mutlu görünüyordu. İlk inat eden ateş, şimdi kızıl alevlerini dalgalandırarak, neşeli bir çıtırtı ile yanmaktaydı. Kara oğlan, başını yumruklarının arama almış, gözlerini alevlere dikmiş, bu aydınlık görüntüde, küçük bir şeytanın gölgesini andırıyordu. Çocuk sessiz bir gülüşle, kocaman ağzını açarken, gözlerini yuvarlıyordu. Sanki benliğiyle ısıyı içine çekiyordu.

Dışarıda basık basık gökten, kar lapa lapa inmeye devam ediyordu.

Jack üzgündü... Şu Moronval, sevimli görünme çabasına rağmen, kötü bir adama benziyordu. Hem de, bu acayip pansiyonda, çocuk kendisini annesinden çok uzakta hisse diyordu. Sanki deniz aşırı, uzak ülkeden gelen kara suratlı öğrencilerin getirdikleri keder ve özlem havası buranın her yanına sinmişti. Bir ara çocuk tatlı bir hüznle, yakın bir geçmişte gördüğü Vaugirard kolejini andı. Ilık ve şirin kabul salonunu, şahane ağaçları, kıymetli çiçeklerin bulunduğu kış bahçesini, her yeri saran tatlılık ve bakım havasını. Hatta bir ara, çocuğun başına konan Rahibin elinden duyduğu ferahlığı da, bu hoş izlenimlerine ekledi. Of, neden orada kalmamıştı sanki? Birden başka bir umuda kapıldı. Kimbi-lir belki de, burada da istemezlerdi kendisini? Fakat birden bundan da ürktü.

Masa kenarında, önlerinde kocaman defter, Constant ve Müdür alçak sesle konuşuyorlardı. Uzun yüzlü hanım, kendisine derin bir şefkatle bakıyordu. Bir iki kez, Jack, onun da Rahip gibi, yumuşak bir sesle, “Zavallı çocuk!” diye mırıldandığını duydu. O da mı? Niye hep birden, kendisine acıyorlardı ki sanki? Çocuk, bu acımadan, adeta utanç duydu. Kendisini tutmasa, hıçkırı hıçkırı ağlardı. Her halde, bacaklarının çıplaklığı, saçlarının aşırı uzun oluşu ve üzerindeki kısa İskoç eteği, onlarda bu acımayı uyandırmış olacaktı.

Ancak şu var ki, burada kalamazsa, annesinin buna çok üzüleceğini düşünerek Jack kaygılandı. Costant’ın çantasına el attığını, banknotlar, altın paralar çıkardığını görünce rahat bir nefes aldı. Demek, kendisini kabul etmişlerdi.

Zavallı çocuk, içten bir sevinçle sarsıldı. Oysa şu anda kaderinin burada oynandığını bilmiyordu. Tüm mutsuzluklarının burada imzalanacağını nereden bilecekti?

Tam o esnada, korkunç bir basso sesi çınladı dışarıdan. “Ey toprak altında dinlenen, sessiz rahibeler”

Salonun camları bu gür sesin yankısıyla titrerken tık naz, göbekli bir adam eşikte görüldü. Siyah kadife bir başlık seyrek saçlarını örtüyordu. Sakalı çatal biçimde kırpılmıştı. Adam kapıyı gürültüyle kapadı. Gülünç bir hayretle haykırdı; “Ne görüyorum, şömüne yanmış, olur şey değil. Nereden bu bolluk? Beuh - beuh... Yaa demek yine “küçük, bir sıcak ülke”yi kıstırdın kafese beuh - beuh - beuh.”

Kelimelerin arasında beuh - beuh demek, onda tuhaf bir merakı. Her halde eski şarkıcı çok övündüğü basso sesini henüz kaybetmediğini durmadan denemek istiyordu. Yabancı hanımı, sarışın çocuğu ve masanın üzerine yığılmış para kümesini görünce, olduğu yerde çivilenmiş gibi durdu.

Şaşkınlık, sevinç ve hayranlık yüzünde sırayla belirdiler.

Moronval, ciddi bir tavırla hizmetçi kadına döndü.

“Kraliyet Müzik Akademisinden Mösyö Labassindre. Şan hocamız.”

Labassindre gösterişle eğilerek, iki, üç kez selam verdi. Sonra bir şeyler yapmış olmak için, yere çömelmiş küçük-zencinin kaba etlerine bir tekme attı. Çocuk kömür kovağını kaparak, acele sıvıştı.

Kapı açıldı, iki kişi daha gözüktü.

Bunlardan birisi, çok çirkindi. Tilkiye benzeyen kurnaz suratında, sakalı ve bıyığı yoktu. Camları çok kalın gözlük takmışlardı. Çenesine kadar ilikli aşınmış redingotunun yakasından, iyi görmeyen birinin tüm beceriksizlikleri, sakarlıklarının izleri okunuyordu. Bu fen bilimleri hocası “Doktor Hirsch” ti. Hirsh’ten keskin bir ilaç kokusu yükselir, yaptığı kimya deneylerinden, parmakları gökkuşağının alacalı renklerine bulanardı.

Peşinden gelen öbür genç, bu çirkin adamla kesin bir karşıtlık meydana getiriyordu. Oldukça yakışıklı bir delikanlıydı. Özentili bir dikkatle giyinmiş, elinde açık renkli eldivenler tutuyordu. Geniş alnını daha da açmak istercesine saçlarını arkaya doğru fırçalamıştı. Soluk mavi gözleri etrafına, hor gören ve soğuk bakışlarla bakıyordu. Briyantinden ışıldayan gür açık sarı bıyıkları ve geniş solgun yüzüyle hasta bir silahşöre benziyordu.

Moronval onu da, “Büyük şairimiz Amaury d’Argenton,” diye tanıttı. Genç şair okulda edebiyat dersleri veriyordu.

Altınları görünce o da arkadaşıyla aynı tepkiyi gösterdi. Soğuk gözlerinde kısa bir an için şimşekler çaktı, fakat çocukla dadısına meydan okurcasına baktıktan sonra hemen kendisini toparladı. Daha sonra öbür hocalara sokuldu. Bir süre üçü birden sessiz durdular. Hoşnutlukla birbirlerine bakıyorlardı.

Matmazel Constant, bu yeni geleni pek beğenmemiş, onu çok azametli bulmuştu. Jack’a gelince onu görür görmez, dehşet ve tiksintiyle ürpermişti.

Şu anda salonda bulunanların hemen hemen hepsinden, çocuğa zarar geleceği kesindi. Hepsi onu üzecek, hırpalaya-caktı. Jack özellikle bu şair bozuntusundan çekecekti. Sanki bunu anlamış gibi onu görür görmez, Constant’ın eteklerine yaklaşmıştı. Onun içeri girdiğini gördüğü andan itibaren “Düşman”ı sezmişti. Gözlerini delmek isteyen bu burgulu bakışlar, onu iliklerine kadar dondurmuştu.

Daha sonraki yıllarda Jack, kaç kez, bu sönük mavi bakışlarla karşılaşacaktı. En kederli anlarında bu çelik pırıltılı buz gibi gözleri görecekti karşısında. Şairin gözleri öylesine örtülü pencerelerdi ki, bunların ardında bir ruhun varlığı şüpheliydi.

Matmazel Constant ile melez Müdür arasındaki konuşma sona erdiğinde adam, yeni öğrencisine yaklaşıp, onun yüzünü okşadı ve “Haydi yavrum azıcık gülümse” dedi.

Çünkü tam o anda dadısının gideceğini anlayan Jack’in gözleri dolmuştu. Gerçi o bu hantal kıza pek

bağlı değildi, fakat ne de olsa o evden birisiydi. Her gün annesine yaklaşan birisiydi. Kadının

eteklerine yapışarak,

“Constant, o Constant, ne olur anneme söyle, beni görmeye gelsin,” diye yalvardı.

“Söylerim Mösyö Jack, tabii gelir, fakat sakın ağlamayın bakalım.”

Çocuk ağlamamak için kendisini zor tutuyordu. Çevresindekilerin kendisine dikkatle baktıklarını farketmiş, özellikle edebiyat hocasının alaylı buz gibi gözlerinin karşısında acısını içinde gizlemeyi yeğ tutmuştu.

Kar dışarıda bütün şiddetiyle devam ediyordu.

Moronval bir araba getirtmek için dışarı birisini yollamayı önerdi. Fakat salonda bir bomba daha patlayacaktı. Constant, kupanın kendisini kapıda beklediğini bildirdi.

“Hem de kupa, vay canına!”

“Aklıma gelmişken sorayım,” diye döndü kadın kapıdan. “Bizim arabacı Augustin bana bir mesaj vermişti. Sizin burada Sait adında bir öğrenciniz var mı?”

Müdür, “Aa, evet, hem de çok parlak bir çocuktur,” diyerek atıldı.

Başını kapıdan dışarı çıkartarak, gökgürültüsünü andıran bir sesle Mısırlıyı çağıran şan hocası, “Çocuğun çok kuvvetli bir bassö sesi var” diye ekledi.

Onun çağrısına bir uluma cevap verdi. Az sonra parlak öğrenci kapıda görüldü. Boylu delikanlının tuniği bedenine dar geldiğinden vücudunu bir kaftan gibi sarıyordu. Çocuk, Avrupalı gibi giyinmiş bir Mısırlı’nın tipik örneğiydi. Esmer yüzündeki hatlar düzenli olmakla beraber, sanki bu yüze derisi dar gelmişti. Ağzını açtığı anda otomatik olarak gözleri kapanıyor, gözlerini açtığı anda ağzını büzmek zorunda kalıyordu.

Bu kıt derili mutsuz genç çocuk, insanın yüreğini sızlatıyordu. Gören, bir iğne yaparak, onu ferahlatmak isterdi.

Bir kaç yıl önce, evlerinde hizmet eden, arabacı Augustin’i hiç unutmuydu? Adam, kendisine izmaritler verirdi.

Matmazel Constant sevimli olmaya çalışarak, “Augustin’e söyleyecek bir sözünüz yok mu?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ailenizden haber alıyor musunuz?” “Hayır.”

“Mısıra döndüler mi ?” “Bilmem. Yazmazlar”

Aslında Moronval-Decostere metodunun bu kadar sınırlı olması, dinleyenleri şaşırtabilirdi. Jack bile, bu konuşmasını bilmeyen parlak öğrenciye şaşkın şaşkın baktı. Az önce Moronval’ın gurbetteki çocuklardan söz ettiklerini çocuğun bu ilgisiz tutumuna ekleyen Jack derin bir hüzne kapıldı.

Sanki artık bundan böyle kimsesizlerle, yetimlerle beraber yaşayacaktı.

Ne yaptığını bilmez gibi Kahya kadının eteklerine sarıldı, bir kez daha titrek bir sesle tekrarladı.

“Ne olur unutma Constant, söyle annem gelsin, beni unutmasın.”

Kapı örtülüp de dadısını görmez olunca, artık her şeyin bittiğini daha kesin bir şekilde anladı.

Hayatının bir kısmı, sevilen, şımartılan çocukluk yılları geçmişte kalmıştı. Artık bir daha o mutlu günlere dönemezdi. Bahçe kapısına dayanmış, sessizce ağlarken, bir el uzandı. Avuçta kuru bir izmarit vardı.

Koca Sait, onu teselli etmek için içilmiş sigara parçasını uzatıyordu. “Alsana, çekinme, bende bir sandık dolusu var,” diyordu ilginç delikanlı. Konuşabilmek için gözlerini yan yummuştu.

Gözyaşları arasında gülümseyen Jack başıyla red işareti yaptı. O sigara içmezdi. Fazla konuşmasını beceremeyen öğrenci Sait, ne diyeceğini bilmez gibi dikilmiş duruyordu. Tam o anda Moronval, geri döndü. Matmazel Constant’ı arabasına kadar geçirmiş, adam, yeni öğrencisinin kederine saygılı bir hoşgörölük göstermek niyetindeydi. Arabacının zengin giyimi, kupanın canlı atları, değerli kürklerden yapılan diz örtüleri, Melez’i bir hayli etkilemişti. Küçük Jack Barancy, annesinin bu ihtişamından yararlanacaktı. Oysa Moronval kimsesiz Küçük Sıcak Ülkeler’in özlemlerini yatıştırmak için daha başka metodlara başvururdu.

Mısırlı öğrenciye seslendi.

“Bravo Sait, onu oyalamaya gayret edin, birlikte oynayın. Fakat bahçe soğuk; içeri, oyun salonuna girin. Yeni gelenin şerefine yarına kadar hepinize izin veriyorum.”

Zavallı yeni gelen. Zavallı Jack...

Camlı oyun salonunda, on kadar melez çocuk, gırtlaklarını yırtarcasına haykırarak esir almaca oyununu oynuyorlardı. Hemen yeni gelenin çevresine halka yaparak, anlamadığı bir dilden ona sorular sordular. Sarışın bukleleri, İskoç eteği ve çıplak bacaklarıyla Jack bu sıska, kara ve hareketli çocukların arasında hayvanat bahçesinde, maymunların kafesi önünde yolunu şaşıran zarif bir Küçük Parisli’yi andırıyordu.

Moronval bu buluşuna için için gülerken, bazı sesler duydu. Bir tartışmanın yankıları, Labassindre’in basso’suna, eşi Madam Decostere-Moronval’ın titrek sesi karışıyordu. Moronval hemen yardıma koştu. Kadın olanca gücüyle yeni gelenin parasını, geciken maaşlarını isteyen hocalara kaptırmamaya çalışıyordu.

* * *

Evariste Moronval, Antiller’deki, Rüzgar Altı Adaları’ndandı. Doğum yerinde, tanınmış bir avukat ve yazar olan genç adam, 1848 yılında bir bakanın sekreteri olarak Paris’e gelmişti. O günlerde Moronval yirmibeş yaşlarında, gürbüz ve başarılı bir gençti. Sonsuz tutku ve doymazlığına, zeka ve bilgisi de eklenirse, onun başkente başarılı olmak şansı daha da artıyordu. Meteliksiz delikanlı, bu sekreterlik görevini sırf Paris’e kapağı atmak için kabul etmişti. Işıldayan alevlerini uzaklara saçan ve ta sömürgelerdeki pervaneleri bile kendisine çeken bu müthiş Paris’te yaşamak onda bir saplantı haline gelmişti.

Başkente ayak basar basmaz, melez genç, görevinden ayrılmıştı. Bir kaç kişiyle tanışmış ve deniz aşırı başarısını burada da sürdürmek amacıyla, politika hayatına atılmıştı. Ancak ne var ki, Paris’in alaycı niteliğini hiçe saymıştı. Tüm gayretlerine rağmen, bir türlü kurtulamadığı şu lanetli şive, melez şivesi, onun siyasal hayatına öldürücü bir darbe vuracaktı. İlk kez toplum karşısında konuştuğunda

karşılaştığı kahkaha tufanı, zavallı Evariste Moronval’a, asla avukat olarak isim yapamayacağı gerçeğini gösterecekti.

O zaman yazı yazmayı denedi. Fakat, Paris’te ün salmak, Rüzgar Altı Adaları’nda meşhur olmakla bir değildi. Kendi ülkesinde şımartılmış, kendisini dev aynasında gören genç adam, öfkeli ve geçimsiz olduğundan bir kaç gazete değiştirdi.

İşte artık bundan sonra kendisi için yoksulluk günleri başladı. Bu sefalet, insanı ya tamamen yıkar ya da adam eder. Yarı aç yarı tok, kafası hayal dolu, kilise ve kütüphanede ellerini ısıtarak, bir kaç ayını geçirdi.

Paris kaldırımlarını aşındırmaktan bıkip, bedava denecek bir ücret karşılığı dersler vermeye başladı. Ansiklopedilere yazılar yazdı, satırına yarım santim alarak, makaleler düzenledi. Her cildi yirmibeşer franga, iki ciltlik bir “Ortaçağ Tarihi” çıkardı. Küçük tiyatrolar için piyesler kopye etti. Dükkancıların defterlerini tuttu. Bir yatılı okulda İngilizce dersleri buldu. Öğrencilerden birisini patakladığı için oradan da kovuldu. Daha sonra morga evrak memuru olmak için başvurdu, fakat arkası bulunmadı ve siyasi bir sicili olduğu için oraya da alınmadı.

Tam üç yıl, bu yoksul yaşantıda, çiğ turplar ve enginar kabuklarıyla midesini hasta edip, hayallerinin yıkıntısını gördükten sonra nihayet şansı gülmeye başladı. Bir kız okulunda, İngilizce öğretmenliğine atandı. Bu okul, üç kız kardeş tarafından yönetiliyordu. “Decostere Kardeşler.”

Hanımların ikisi, kırk yaşını aşmışlar, en küçükleri otuzunu geçiyordu. Ufak tefek romantik Matmazel Decostere, ablaları gibi ihtiyar kız olacağına inanmıştı ki, şans karşısına Moronval’ı çıkardı.

İngilizce hocası, evlenme teklifinde bulunduğunda, yaşlı kız kendisine uzatılan bu eli sevinçle yakaladı.

Evlendikten sonra, karı koca bir süre ders verdikleri kurumda kaldılar. Fakat uzun yıllar bohem yaşamı sürdürmüş Moronval, kötü alışkanlıklar kazanmıştı. Tembeldi, bütün zamanını kahvelerde geçirmeye alışmıştı. Bunlar yetmezmiş gibi, sömürgesindeki uzak adanın geleneklerine sadık kalan melez, kız öğrencileri de zenci köleler gibi değnekle gütmeyi isteyince, işler büsbütün bozuldu. Geçkin Decoste-re ablalar, küçük kardeşlerini çok sevmelerine rağmen enişterelerinden ayrılmak zorunda kaldı. Genç çifte, 30.000 bin franklık bir tazminat vererek, okuldan uzaklaştırdılar.

Moranval bu parayı nasıl kullanacağım bilemiyordu. Önce bir gazete işletmek istedi. Ancak yıllarca sefalet çekmiş melez, paranın değerini öğrenmişti. Zenginleşmek için emin bir yol arıyordu. Birden aklına çok parlak bir fikir geldi.

En uzak ülkelerde okutmak için zenginlerin çocuklarını Paris’e gönderdiklerini bilirdi. İran’dan, Japonya ve Hindistan’dan öğrenciler gelirdi. Moronval bundan bir altın madeni çıkacağını anladı. Bu madeni işletmek kendi elindeydi. Hem Moronval’ın elinde bir kozu daha vardı. Mo-ronval-Decostere Metodu bazı şive bozukluklarını düzelten bir ses bilimi idi. Genç melez, sömürge gazetelerindeki, eski dostlarına başvurdu. Bir kaç dille hazırlanan duyurular, Marsilya ve Le Havre gibi ünlü liman kentlerinin gazete-lerinde basıldı.

Okulunu açtığı ilk yıl, Zanzibar imamı yeğenini yolluyordu. Daha sonra, gene bir Fransız sömürgesi olan Guine’den iki melez çocuk, Moronval’ın apartmanını şenlendirdiler. Ne var ki, artık dairesinin öğrencilerine yetmeyeceğini anlamıştı. Daha geniş bir yer gerekiyordu. Ancak parasını da çar çur

etmek istemeyen Evariste Moronval Oniki Ev geçi-dindeki bu barakaları kiraladı. Daha önceden, burada bir yarış fotoğrafçısı çalışmış; fakat atları binalara sokamadığı için işini bırakmak zorunda kalmıştı.

Yeni okulun en büyük kusuru, camlarının bolluğu olabilirdi. Fotoğrafçılar, buranın kamulaştırılacağını kapalı bir dille kendisine ima etmişti. Devlet, yıkımlara iyi para veriyordu. Buna heveslenen Moronval, uzun süreli bir sözleşme imzalayarak kapısına yaldızlı tabelasını asmış, beklemeye koyulmuştu.

Yirmi yıldan bu yana, kaç bin Parisli tüm yeteneğini ve servetini bu bekleme uğruna harcamıştı.

Moronval da, kendisini bu hummaya kaptırmıştı. Öğrencilerin eğitimi, onların rahatı umrunda bile değildi. Yatakhane nemliymiş, oyun salonu bir kış bahçesi kadar bunaltıcı sıcak oluyormuş, yaz aylarında, tüm bunlar önemsizdi. Bekleyebilirdi. En acele ihtiyaçları da şu sözlerle karşılıyordu. “Yakında her şey değişecek, şuracıkta iki ayımız kaldı.”

Sanki geleceğini, kamudan alacağı paranın üzerine kurmuştu. O zaman “Küçük Siyah lkeler” işini daha geniş bir lde devam ettirecek, uygarlığa ve insanlığa daha yararlı olacaktı. Bu arada okulu ihmal ediyor, gereksiz yatırımlarda bulunuyor ve her dönüşünde heyecanla soruyordu. “Kamulaştırma işi için, gelen oldu mu?”

“Hayır.”

Durmadan aynı olumsuz cevap. “Hayır.”

Ne bekliyordu ki şu serseri herifler? En sonunda aldatıldığını anladı. Bu hayal kırıklığı, zayıf karakterli melezde asla kapanmayacak bir yara açtı. Umutsuzluk gitgide onu daha da alaltıyordu. Artık ğrencilerine aldırımıyordu bile. Canı çekerse, günde bir iki saat, çocuklara bir şeyler öğretmeye yelteniyordu, o kadar. Çocukları kendi özel hizmetinde çalıştırmak daha cazip geliyordu. nce, büyük çocuklar, lise programını izliyordu. Daha sonra, masrafları kısmak isteyen Moronval, eski yoksulluk arkadaşlarına başvurdu. Kahvelerde tanıştığı, kendisi gibi bir kaç yolunu şaşırmış başarısız topladı. Diplomasız bir doktor, eserlerini hiç ya-yınlatabamamış bir şair, işsiz bir müzisyen, bir yığın uydurma, düşkün, başarısız sözde artist.

Aylıklarını düzenli bir şekilde alamayan bu hocalar, derslerine ne kadar titizlik gösterir, siz düşünün. O yüzden, bu ğretmen takımının tüm marifeti, durmadan anlamsız anlamsız konuşmak, pipo dumanlarına boğularak ipe sapa gelmeyen tartışmalara dalmak oluyordu.

Bu karmaşa arasında, ne oluyordu zavallı “Küçük Sıcak lkeler?”

Ablalarının okulunda yetişen Madam Moronval, görünüşü kurtarmak amacıyla derslerini ciddiye alıyordu. Ancak tüm okulun skklerini dikmek, mutfağı denetlemek ona kaldığından, derslerine ayıracak zaman bulamıyordu. Hiç değilse gezmeye gidildiği günlerde, formalarının düzenli ve temiz olması gerekmez miydi? Öğrenciler dirseklerine kadar şeritlerle işlemeli tunikleriyle pek vnrlerdiler. Güney Amerika’nın bazı ordularında olduğu gibi, Moronval Gymnaz’ında yalnızca avuşlar bulunmaktaydı. Bu gösterişli kılıkla öğrencileri oyalıyor, onlara ülkelerinden uzak olma özlemini unutturuyor ve okulda kocasının kötü davranışlarına karşı koyma gücünü veriyordu.

Müdür pek etin cevizdi. Dönemin ilk günlerinde, kasası dolduğunda, arada bir gülümsediği görülürdü. Fakat çoğu zaman zalim melez, damarlarındaki zenci kanından  al mak isteğini, zavallı

Afrikalı yavruları hırpalamakla gide-riyordu.

Ancak bu davranışının cezasını görecekti. Bir çok veliler şu Moronval Gymnaz'ının üstün eğitiminden çocuklarını geri almışlardı. On beş öğrenciden ancak sekiz tanesi kalmıştı. Broşür, öğrenci sayısının sınırlı olduğunu yazmıştı. Tüm yalanlar arasında tek gerçek buydu. İflasa sürüklenen kurumun üzerinde kara bulutlar birikmişti. En kötü bir günde, peşinden Jack'ı sürükleyerek Constant kapıyı çalıyordu.

Gerçi 3.000 bin frank tüm okulu kalkındırmaya yetmezdi. Fakat işini bilen Moronval yeni öğrencisinin durumundan, henüz görmediği annenin müsrif ve çok zengin bir kadın olduğunu anlamıştı. Bu hoppa ve eli açık kadından yararlanmak onun elindeydi.

Bundan böyle, o gün, Müdürün yaşantısının aydınlık günlerinden biri olarak sayılıyordu. Yeni gelenin şerefine, bol bir yemek verildi. Tüm hocalar şölende bulundular. Hatta, Küçük Siyah Ülkelerbile bir kaç damla şarap içebildiler. Çoktan beri böyle bolluk görmemişti zavallı yavrucaklar.

BİRİNCİ BÖLÜM - Sorular - 1

“Üçüncü birim, Dispatch konuşuyor. Birinin tepeden atladığı bilgisini aldık. Bob, yeni biri daha gibi görünüyor. Bence, oraya doğru yola çıkın.”

Joe Kieran, köşedeki polis radyosu yayın bandından gelen kısa anonsu dinliyordu. Ekibin yeni çalışanı olduğu için gece muhabirliği işini ona yıkmışlardı, gecenin ilerleyen saatlerine kadar uzun soluklu haberlerle uğraşarak ve polis bandından gelebilecek sıcak gelişmeleri bekleyerek haber odasında oturmak zorundaydı. Gece 01.00’de Terrel’de bir şey olsa hızlı davranırdı; gazete baskıya gitmek üzereyse not defterini alıp, arabasına atlar, olayı yazmak için kasabaya doğru yola koyulur ve önemli noktaları editörü Randy’ye bildirirdi. Şimdiye kadar Terrel’de, akşam saat 18.00’den sonra herhangi bir şey olabileceğine inancı yoktu. İşindeki ilk iki ayı içinde sadece bir kez arabasına atlamıştı ve bunun da yanlış alarm olduğu ortaya çıkmıştı.

Uyuşuk bir kasaba olan Terrel’de muhabirlik yapmak, göz kamaştırıcı bir iş değildi. Polis bandına gelen şikâyetler genellikle gürültüler ve iç karışıklıklardan ibaretti, yani Terrel gazetesinde haber yapmaya degecek bir konu yoktu. Dahası, incelenmeleri için verilen makalelerin, basımlarında kullanılan mürekkebin fiyatı kadar bile değeri yoktu. Rotary Kulübü, ev yapımı kurabiye ve kek satışına sponsor olmuştu. Taft Memorial Kütüphanesi, 19. Yüzyıl çiftlik evi çömlekleri sergisi yapmayı planlamıştı. Shane Gramer Okulu’ndan üç öğrencinin yazıları “*Sesini Duyur, Bir Yangını Durdur*” yarışmasında, şehirdeki itfaiye teşkilatı tarafından seçilmişti.

Ama şimdi, iki ay boyunca polis radyosundan sadece ufak çaplı trafik kazaları, yerel tabakkırma müsabakaları ve liseli gençlerin bira partileri ile ilgili sıradan haberleri yakaladıktan sonra gerçekten bir şeyler olmaya başlamıştı.

Joe odanın diğer ucundaki irikıyım editöre, “Hey, Randy! Radyoyu duydun mu? ‘Terrel Tepesi’nde yeni biri daha’ derken, neyi kastediyor?” diye seslendi.

Randy yazmayı bırakıp, kafasını kaldırdı; ama bir süre için hiçbir şey söylemedi. En sonunda Joe’ya dik dik bakarak, “Biri yine uçurumdan atlamış. Endişelenme! Yarın sabah tüm detayları topladıklarında röportaj yaparız,” dedi.

“Sence oraya gitmeli miyim? Tam bir manşet haberi gibi görünüyor!”

“Gerek yok! Yarın polisi merkezini ararsın. İhtiyacımız olan her bilgiyi sana verirler.”

Joe, Chicago’dan ayrıldığından beri sıcak gelişme niteliği taşıyan hiçbir haber yakalayamamıştı ve haftalardır yakaladığı tek ilginç olayın peşini bırakmaya da hiç niyeti yoktu. “Şu anda kitap kulübü havasında çalışmaktan başka yaptığım bir şey yok. Arabaya atlayıp, oraya gitsem nasıl olur?”

“Otur oturduğun yerde Joe!”

Randy’nin sesinde tuhaf bir şey vardı. Bu yüzden Joe, tartışmak için ağzını açsa da sonra vazgeçti. Anlamıştı, editör kararından vazgeçmeyecekti. Bu adam sanki bir şeyler saklıyor gibiydi; ama Joe’nun muhabir içgüdüleri, bu sırrın peşini kolay kolay bırakmasına izin vermedi.

Artık şu durgun geceye gerçekten de bir ara vermek istiyordu. Gece ilerledikçe, masasındaki video

gösterim programındaki yeşil kelimelerin sayısı azalıyordu. Polis bandının sesi, gece 11.00'den sonra kesildi. Joe sessizce küfür etti. Zaman zaman küçük bir kasaba gazetesinde çalışmaktan gerçekten nefret ediyordu. Eğer doğma büyüme buralı olsaydı Randy'nin, tepeden atlayan biri hakkında neden konuşmak istemediğini kesinlikle anlardı. Dahası, sanki bu, sıklıkla yaşanan normal bir olaymış gibi, atlayan kişiden “Yeni biri daha” diye bahsetmişlerdi. Belki de atlayan, editörün ailesinden biriydi. Kahretsin! Muhtemelen kendisi hariç, kasabadaki herkes, uçurumun ölümcül tarihinden haberdardı.

Ama ne yazık ki Joe oralı değildi.Chicago’da büyümüş ve gazeteciliğin önde gelen isimleri ile çalışmıştı. Northwestern Üniversitesi’nin öğrenci gazetesi için *JonBenet Ramsey* Soruşturmaları efsanesini yazmıştı ve hazırladığı üst düzey hikâyeler, üniversiteden sonra onun *Chicago Tribuned*e serbest gazeteci olarak çalışmasını sağlamıştı. *Trib* de tam zamanlı işin kapıları ona açılana kadar kırsal kesim insanların buluşmaları, okul yönetim kurulu krizleri hakkında sıradan haberler yazdı. Daha sonra da hızla yükselen kariyerinin tadını çıkardı.

Belediye meclisindeki cinayet hakkında seri hikâyeler yazdı, yaşadığı bölgedeki rüşvet ve yolsuzlukları ortaya çıkardı. O zamanlar kendini bir süper kahraman gibi hissediyordu. Aldığı övgüleri sünger misali emdikten sonra, şehrin temelini oluşturur gibi görünen memur cinayetinin en derin katmanlarını aydınlatmak için, sokaktaki tanıdıklarından oluşan bir ağ geliştirmeye devam etti. Sıradan insanların sesi olmuştu.

Ta ki ortaya çıkardığı olaylardan biri, çok yakınındakile-ri etkileyene dek! Yalan ve dolandırıcılığın, belediye meclis üyeleri ve yatırımcılarla sınırlı olmadığını öğrendiği gün midesi bulanmıştı.

Bu olay, *Chicago Tribune*’deki şehir editörüne verdiği son haberlerden biriydi. Çok fazla zaman kaybetmeden, evine gitti, eline bir çanta aldı ve toplanmaya başladı. Muhabir içgüdülerinin onu araştırmaya zorladığı aşikâr gerçeği kaldıramadı. Bu yüzden imrenilen kariyerini okyanusun yakınındaki bu ufak kasabada saklanmak için elinin tersiyle itti.

Ve bir de uçurum için...

Güneş ışığı, su gibi yer değiştirip duruyordu, önce keskin bir parlaklıkla ısıldıyor sonra da meşe ağaçlarının, kozalaklı ağaçların ve akçaağaçların arasında puslu bir gölgelik yaratıyordu. Böceklerin yediği yapraklar ve parçalanmış dallar zemini kaplıyordu. Zemin, çukurlar yüzünden delik deşik olmuştu. Parlak menekşe renginde olan süpürge otu, dar asfalt patikanın her iki yanındaki derin kanalları sarmıştı. Hava bu sabah keskindi; cayır cayır yakacak bir öğleden sonranın habercisi olan taze bir havaydı. Joe, bir kolunu camdan dışarıya çıkarmış arabasını sürerken, kasetçalarda Cocteau Twins adlı müzik gurubunun şarkıları çalıyordu. Kabul etmişti, burada yaşamının bazı güzel yanları vardı. Orta Batı’da böyle güzel sabahlar ve manzaralarla karşılaşamazdı.

Ağaçlar aniden seyrelince güneşliği indirdi; fakat işe yaramadı. Gündoğumunda doğuya doğru ilerlerken güneşlikler genellikle yetersiz kalıyordu. Haberi ileten kişi, Amir Swartzky’nin atlamanın gerçekleştiği yerde olacağını ve Joe’nun sorularına cevap alabilmesi için Harry ile konuşması gerektiğini söylemişti.

Aslında bu onun için avantajlı bir durumdu. Polisle telefonda yaptığı görüşmeyle yetinmek yerine, haberi yapmadan önce olay yerini kendisi inceleyebilir ve etkisini kendi üzerinde hissedebilirdi. Chicago’da atlayarak intihar eden biri, haber araçlarını peşinden sürükleyemezdi; ama bu olay, burada haber niteliği taşıyabilecek neredeyse tek olaydı. Bu yüzden Randy’nin dün geceki tepkisi onu çok rahatsız etmişti. Polis bandında bir memurun atlama olayını araştırmaya gönderildiğini duyduğu an, olay yerine gidebilseydi haberi bu sabahki baskıya yetiştirebilirdi; ama Randy bu teklifi geri çevirmişti.

Huzursuzdu.

Araba dik bir yokuşu inerken, yeniden bir esinti hissedildi. Ağaçların yerini çalılar almıştı ve Joe okyanusun ağırlığını havada hissedebiliyordu. Su çok yakınındaydı; ama onu göremiyordu. Çünkü önünde bir tepe daha vardı. Gaza daha fazla bastı ve arabadan gelen gıcırdamalardan habersiz bir şekilde pürüzlü yolda hızla ilerledi. Arka hoparlörde Elizabeth Fraser, anlaşılmayan fakat bir şeyler çağrıştıran sözler mırıldanıyordu, tıpkı etrafındaki manzara kadar zengin ve kışkırtıcı bir gizem gibi... Ses, kendinden geçmiş şekilde artarken araba yoldaki engellerden sonunda kurtulmuştu ve Joe, ormanın dışına doğru son tepeyi de aşmıştı. Sonunda okyanusu sadece koklamak ve duymakla kalmıyor aynı zamanda onu görüyordu.

Köpüklü dalgalar kıyıda yavaşça kırılıyordu ve kıyı, yaklaşık yüz metre aşağıda koyu siyah ve yeşil renkli kaya parçaları ile çakıl taşlarından oluşmuş şekilde boylu boyunca uzanıyordu. Dalgaların sesi sarhoş ediciydi, istikrarlı bir şekilde hızlanan ve artan ses, kasetçaların hafif müziğini bastırdı ve bu, Joe’da elinden geldiğince hızlı bir şekilde-bayı sürüp, yoldan çıkıp arabayı terk ederek dalgalara dalma isteği uyandırdı.

Ama Joe bu duyguya karşı koydu ve yol aşağıya doğru kıvrılarak ilerlemeye başladı. Gelgit birikinti noktasından biraz daha yüksek bir yere kadar ilerledi ve sonra onu gördü.

Uçurum.

Neredeyse sahilden yukarı doğru çentikli, kayalık bir kapı gibi uzanıyordu. Yoldan bakıldığında bir gökdelenden daha uzun görünüyordu. İnce bir çıkıntı, dalgalı körfez üzerinde işaret eden bir parmak ya da anlamı bilinmeyen bir işaret gibi göklere doğru uzanıyordu. Bir polis ve Folter’ın Ambulansı yol kenarında, ışıkları kapalı şekilde park edilmişti.

‘Muhtemelen bu noktada tehlikeli durum lambaları gereksizdir,’ diye düşündü.

Tehlike durumu geçeli çok olmuştı.

Joe arabasını eskimiş ekip arabasının yanına çekti, bir not defteri çıkardı ve üniformalıların toplandığı suyun kenarına doğru ilerledi. Dördünden üçünü daha önceden görmüştü; fakat aklında kalan tek isim, Amir Swartzky idi. Amir, grubun en yaşlısıydı; beyazlamış saçları ve şişman göbeği, onu diğer adamlardan tamamen farklı kılıyordu.

Amir onun yaklaşması ile yavaşça kafasını salladı.

Şişman polis, “Günaydın Joe,” dedi. Ses tonu çok sertti. Çok sessiz konuşuyordu; ancak okyanusun sağır edici gürültüsüne rağmen sesini duyurabilmesi de hayret vericiydi.

Sarı saçlı, genç bir polisi göstererek, “Alfie’yi biliyorsun, bunlar Folter’dan, Mack ve Parent,” dedi. Koyu renkli perçemleri, iki ambulans şoförünün gözlerini, esmekte olan rüzgâr yüzünden kapatmıştı ve yüzleri çok solgun görünüyordu. Joe, eğik burunlarından ve mavi gözlerinden, onların kardeş olduklarını anlamıştı. İkisi de kana dayanabilecek kadar uzun süredir bu işte çalışmıyordu.

“Merhaba.” Joe başını salladı ve herkesin elini sıktı.

Polislerin ve şoförlerin aralarından geçerken herkesin neden çok gergin olduğunu anladı. Ceset hâlâ oradaydı ve oldukça kötü görünüyordu.

Birkaç metre ötede bulunan cesedin cinsiyetinden emin olmak isteyerek, “Adı neydi?” diye resmi bir şekilde sordu.

Amir, “James Canady,” cevabını verdi. “Buranın yerlisiydi ve on dokuz yaşındaydı. İyi bir çocuktu.”

Joe, adamları geçerek suyun kenarına doğru ilerledi. Gördüğü kadarıyla, çocuğun ölü bedeni oradan çıkarıldıktan sonra herkesi berbat bir manzara bekliyordu.

‘Ölümü hemen gerçekleşmiş olmalı,’ diye düşündü. Kayadan iğne gibi bir sütun, çocuğun düşmesini durdurmuştu; fakat hayatını kurtarmamıştı. Kaya, çocuğun çıplak gövdesine saplanmış, bağırsaklarını okyanusa dağıtmış ve vücudunu yüzüstü bir pozisyonda, su seviyesinin altında, larvaları saçılmış bir böcek gibi çivilemişti. İğne inceliğindeki kayanın yaklaşık yarım metresi çocuğun sırtından boynuz gibi çıkmıştı. Bu kaya, James Canady’yi deniz tarafından sürüklenmekten kurtarmıştı belki de... Ama ortaya oldukça çirkin bir tablo çıkardığı kesindi. Çocuk uçurumdan atladığında çıplaktı ve suda saatlerce kaldıktan sonra vücudu artık buruş buruş ve bembeyaz olmuştu. Uzun ve solgun bir şey, hareketli dalgaların üstünde bir kobra gibi kıvrılıp bükülerek cesedin altından uzanıyordu.

Joe ürperti ile bu görüntüden uzaklaştı. Çetelerin çatışmalarından sonra parçalanmış birçok vücut görmüştü; kontrolden çıkan iç çatışmaların, moraran yaralar yerine, kimsesiz cesetlere neden olan sonuçlarını görmüştü. Ama yerinden fırlamış bağırsaklar onun tüylerini her zaman diken diken etmişti.

Amire doğru dönerek, “Ceset niye hâlâ burada?” diye sordu.

“Dün gece birilerinin uçurumdan atlayarak intihar ettiğine dair isimsiz bir ihbar aldık. Araştırmaya geldik; fakat deniz çok kabarmıştı. Kayalıklara fazla yaklaşamadık ve yoldan da hiçbir şey göremedik. Telefon şakası olup olmadığını bilemediğimiz için, bir süre önce tekrar araştırmaya

geldik. Gördüğünüz gibi araştırma çok zaman almadı. Deniz alçalınca ceset ortaya çıktı.”

“Yakınlarına haber verildi mi?”

“Zaten sadece annesi var, Rhonda Canady. Birkaç dakika önce onu aradım. Saat dokuzda cesedi teşhis etmek için morgda olacak.”

Amir, cesedi yerinden çıkarmak için pek istekli görünmeyen ambulans şoförlerine baktı.

”Haydi, başlayın çocuklar! Cesedin su üstünde daha uzun süre kalması, onu çıkarmamızı zorlaştırabilir.”

Mack ve Parent bir süre birbirleriyle mutsuz bir şekilde bakiştılar. En sonunda ağır adımlarla suyun kenarına doğru ilerlediler ve suyun içine girdiler.

Amir, “Mack, bu çocukla aynı okula gitmişti” diyerek başını salladı.

“Ailesiyle sorunları var mıydı?”

“Kimin? Mack’in mi?” Amir huysuz bir şekilde sıırttı; fakat Joe hiç gülmedi. “Hayır, sanırım herkesin yaşadığı kadar sorunları olmuştur. Normalde sessiz bir çocuktur. Annesiyle beraber kasabanın eski bir bölgesinde yaşıyordu, bu koyun diğer tarafında. Kasabada veya okulda herhangi bir problem yarattığını hiç duymadım.”

“İntihar olduğundan emin misiniz?”

Amir uzun bir süre cevap vermedi. Onun yerine, küçük koyun üstünde asılı duran uçurumun tepesine baktı. Tekrar Joe’ya döndüğünde gözleri yorgunluktan donuklaşmıştı.

“Aksini iddia eden bir kanıt yok.”

Mack ve Parent suyun içine girdiler ve cesedin her iki tarafına geçmek için ilerlediler. İkiisi birlikte cesedi omuzlarından ve bacaklarından kavradılar, yukarı doğru ittiler. Kayanın sivri ucuna geldikten sonra sürüklenen cesedin arkasından koyu bir leke dağılmaya başladı. Canady’yi yukarı kaldırıp kayadan çıkardılar ve cesedini suyun kenarındaki çakıl taşlarının olduğu yere hızlıca taşıdılar. Mack, sedyeyi almak için ambulansa doğru koştu. Joe’nun yanından geçerken yüzünde kusacakmış gibi bir ifade vardı. Bir insanın bağırsaklarını sudan çıkarmak hiç de kolay bir iş değildir. Özellikle de bu insan sizin arkadaşınızsa...

Joe tekrar amire döndü. Randy onu şüphelendirmişti. Bu bölgenin gizemli bir tarihi vardı ve bunu Swartzky’den daha iyi kim bilebilirdi?

“Buradan çok fazla atlayan olur mu?”

Amirin puslu gözleri hiç kıpırdamadı.

“Seni böyle düşünmeye iten sebep nedir?”

“Sadece intihar etmek için güzel bir yer gibi görünüyor, o kadar!”

“Geçen yıllarda buna benzer birkaç olay oldu,” diyerek başını salladı. Konuşurken kafasının üstündeki parmak şeklindeki kayalıklara bakıyordu. “Ama bunları çok fazla dile getirmiyoruz. Bu olayların, çocuklar tarafından nasıl karşılayacağını bilemeyiz. Bazıları bunlara özenabilir ve sonra bir sürü intihar durumuyla karşılaşabiliriz. Bu, şu rock yıldızlarından biri kendini öldürdüğünde,

bazı hayranlarının da aynı lanet şeyi yapmasına benziyor.”

Swartzky imalı bir şekilde Joe’ya baktı. “O yüzden bu konularda çok fazla konuşmayız!”

Joe imayı anlamazlıktan geldi. İntihar uçurumun tarihi ve olayın nasıl ele alınması gerektiği ile ilgili

üç bölümlük bir haber serisinin kokusunu alıyordu.

“Bundan öncekilerle ilgili nasıl bilgi alabilirim?” diye sordu.

Swartzky en sessiz gürlemesiyle, “Bence bırak öyle kalsınlar!” dedi ve aniden ambulansa doğru ilerledi.

“Mack!” diye bağırınca ambulans şoförü,kafasını camdan çıkardı. İkisi de Joe’nun duymadığı bir şeyler konuştular. Swartzky birkaç adım geri çekildikten sonra da ambulans yola çıktı.

“Joe!” Amir bir ayağı ekip arabasının içinde, diğer ayağı da dışında dikilmekteydi.

Joe dalgaların sesini bastırıp sahilin karşı tarafından duyulmak için, “Evet?” diye bağırdı.

“İnsanlar, kendi canlarına kıyan arkadaşları ve sevdikleri hakkında bahsedilmesini istemezler. Bu konuyu kurcalama! Sadece Canady’nin öldüğünden bahset ve konuyu kapat, anladın mı?”

Joe kafasını salladı ve kendi arabasına ilerledi.

Ama şu an, eskisinden daha da meraklanmaya başlamıştı.

Tam da önünde kurcalanacak bir konu vardı.

3

“Neredeyse bitti sayılır, değil mi?”

Karen Sander dalgalı, omuz hizasındaki saçlarında ellerini bitkin bir şekilde gezdirdi. Bu sabah saçında bir beyaz bulmuştu. *Beyaz*. Onu koparmıştı; fakat iğne ucu acısına benzeyen bu acı, beyaz saçın ona verdiği hissi götürememiş-ti. Gururu incinmişti. Her şeyi elinden ne zaman alınmıştı?

”Biteceğini hiç sanmıyorum,” diye cevapladı Karen. Sesi, aynaya baktığında hissettiği kadar bezgin çıkmıştı. Ölümü hatırlatması bir yana, görüntüsü dahi yeterince küçük düşürücüydü.

Donuk ve boş bakan siyah gözler...

Diğer kadın, “Ama kalan tek kişi Rachel” diye ısrar etti. “Andi’nin izini bulursa çember tamamlanmış olacak ve hepimiz görevimizi yapmış olacağız. Böylece sözleşme son bulmuş olacak, her şey bitecek.”

Kahkaha! Derin ve kötü! Ses! “Kızlar hiç Marauisi duydunuz mu?”

Diğer kadın, önündeki mutfak masasının üstündeki bardağın bıraktığı ize baktı. İşaret parmağıyla halkanın muhteşem daire şeklini tekrar tekrar takip etti. Aniden, ıslak parmağını dairenin içinde bir çizgi çizmek için halkanın merkezine çekti.

Kendi bacağının üstünde onunkini kana bulayan bir bacak. Ilık ve yapışkan! Kan onların değildi; fakat kendilerinin...

“Seni, çocuklarla birlikte sona ereceğini düşünmeye iten şey nedir?”

Karen’ın sesi sakın çıkmıştı. Fakat bir taraftan da acıdolmuş ve korkuluydu. “Yıllar boyunca çocuklara odaklandık. Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sen de düşünmemiştin, değil mi?”

Diğer kadın başını salladı. Puslu gözleri, gözyaşlarıyla dolmuştu. Karen gençlik yıllarından bir şey daha hatırlamıştı.

Öpülmekten şişmiş soğukkanlı dudaklar, kanla boyanmış çıplak göğüsler... Onun kendilerini vaftiz ettiği kan...

“Ama yaptın! Hepimiz de yaptık. O, sözümüzü tutmamızı sağladı ve belki de bize bundan daha fazlasını da yaptırabilirdi. Neticede, son çocuk da gittikten sonra ne yapacak?”

Arkadaşı, “Ama her zaman başkaları olacak!” diye çıkıştı. “Bizimle alakası olmayan birçokları oldu. Her zaman oldu. Rachel haricinde hepimiz sözümüzü tuttuk ve ben, Andi’den sonra onun peşimizi bırakacağını düşünüyorum. Alacak başka birilerini bulacak! İnanın bana, hepsi bu!”

Alnında bir bıçak yarası, farkında olmadan kanı yanaklarından süzülüyor. Siyah ve donuk gözler onlara bakıyor; siyah ve donuk gözler onlara gülüyor, kendisinin olmayan bir ses tonunda.

Karen’ın bir dakikalığına gözleri daldı ve sonra kafasını salladı.

“Bir canavar için sözleşme nedir ki?”

“Hadi, ufak bir söz verelim,” demişti. “Bir Sözleşme yapalım...”

Diğer kadın ağlamaya başlayınca Karen ayağa kalktı. Acı bir çığlıkla sandalyesini devirdi ve artan hıçkırıklarını durdurmaya çalışarak diğer kadını kucakladı; fakat gözyaşlarının akmasını engelleyemedi.

Acısını anlıyordu. Bu acı, derin karanlıklara doğru ilerleyen çaresizlik çukuru gibiydi. Bu, sadece yok olmaya yüz tutan kadınların anlayabilecekleri, beş kızın arasındaki şeytani ve gizli bir sırdı.

Hayırseverin sözleşmeye sadık kalıp kalmayacağından emin olamazlardı; fakat bu, bozmaya cesaret edemeyecekleri bir sözleşmeydi. Bu sözleşme kutsaldan da öteydi, özellikle bir canavar için...

Anlaşmanın maddeleri kanla yazılmıştı ve kendi ruhlarından daha fazlası tehlikedeydi.

Karen, diğerk kadını daha da sıkı kucakladı ve ağlamaya başladı. Kendisi için değil çocuklar için ağlıyordu.

4

“... Ve serinin son kısmını, problemin psikolojik tarafı üzerine hazırlayabiliriz. Chicago Üniversitesi’nden tanıdığım bir psikiyatr ile konuşabilirim. İntihara meyilli çocuklar nasıl fark edilir, canlarına kıyan yakınlarımızın acısıyla nasıl başa çıkabiliriz gibi konularda bize tavsiyelerde bulunabilir.”

Randy ona inanamayan gözlerle baktı.

Afallamıştı.

Randy en sonunda, “Bu kasabadaki insanların yaralarına tuz basmayı kafaya taktın ve bu konuda oldukça kararlısın, değil mi?” dedi. “Anlamıyor musun? Böyle bir şey olduğunda insanların hatırlamaya değil, unutmaya ihtiyacı vardır. Bu yüzden aklındaki bu düşüncelerden vazgeç. James Ca-nady hakkında yaklaşık on beş santimetrelik bir haber istiyorum. Sadece olay yerinde öğrendiğin gerçekleri yazmanı istiyorum. Haber yedinci sayfada çıkacak. Hafta sonu eki için Presthill Tiyatrosu’nun restorasyonu hakkında bir habere ihtiyacım var. Bu yüzden bu haberi yap ve basit bir intihar haberi üzerinde zamanını boşa harcamaktan vazgeç!”

Bununla beraber, Randy ağır adımlarla Joe’yu geçerek taslak-sayfa odasına doğru ilerledi. Birçok gazete, bilgisayar merkezli düzenleme ve taslak sistemlerine geçmişti; ama *Terrel Gazetesi* henüz bu sisteme geçmemişti. Burada bilgisayarlar, parlak kağıttan yapılmış ve ağır olan uzun kağıt şeritleri üzerine haber yazmakta kullanılmıyordu. Dahası, haberler bir maket bıçağı ve bir kutu cila ile sütun sütun uzun kağıtlara yapıştırılırdı, kağıtların uzunluğu gazetenin çıkacağı günün kağıdıyla aynı ölçüde olurdu. Ertesi gün tüm gazetenin modeli çıkartıldığında her sayfa, küçük bir araba büyüklüğündeki eski tip bir makine kullanılarak fotoğrafla-nırdı. Günün bu saatinde taslak-sayfa odasında Randy’den başka kimse yoktu. O da bu odayı sadece kaçmak için kullanıyordu.

Artık biliyordu ki bu, Joe için sadece bir haber değildi. Bu, onun özel göreviydi.

Hiç kimse, ama hiç kimse Joe Kieran’a bir haberden uzak durmasını söyleyemezdi. Basit gerçek şuydu ki, *Trib*’de editörlük kademesine yükselmek yerine, kendini bu geri kalmış Terrel Kasabası’na hapsetmesinin nedenlerinden biri de buydu. Konuyu kurcalamanın bazı sonuçları olacaktı ve Joe, merakı için kurban edilebilecek dokuz cana sahip değildi.

Veya dokuz kalbe! Zaten bir tanesini de Chaicago’dakay-betmişti.

Haber odası sakindi, sabahın bu erken saatlerinde binada üç kişi bulursanız şanslıydınız. Joe, omuz silktikten sonra Randy’yi taslak-sayfa odasında bıraktı ve abur cubur barınağına doğru aylak aylak ilerledi. Atıştırmalıkların bulunduğu makine bir hücreye tıklıtmıştı. Bu hücre Joe için bilgisayarından sonra binadaki en önemli noktanın yanında bulunuyordu. Satış makinesinin ötesindeki oda loştu ve küf kokuyordu. Dizi dizi çelik raflarla doluydu. Burası morgdu, yani gazetenin eski baskılarının saklandığı kütüphane. Eski haberlere ulaşmanın tek yolu onları morgda sararmış kağıt istiflerinin arasından ayıklamaktı ve Terrel’de yeni bir şey ile ilgili haber yazıyorsanız muhtemelen eski bir şeyle ilgisi olurdu. Bu yüzden Terrel’de yaşadığı şu birkaç hafta içinde Joe, zamanının çoğunu burada kasabanın tarihini araştırmak için harcamıştı.

Morgda araştırma yaparken, sadece ne aradığınızı bilmeniz değil, olayın tahminen ne zaman olduğunu da bilmeniz gerekiyordu. Düzenleme sistemi basitti; her yeni baskı, son sayının üzerinde istifleniyordu. Eski gazete yığını yeterince uzayıp da rafın merkezi çökmeye başladığında yeni bir yığın yapılıyordu. Hatta ara sıra biri, her yığının temsil ettiği tarihi tahmin eder ve bunu küçük yapışkanlı kağıtların üzerine yazarak rafların üzerine yapıştırırdı.

Joe, morga doğru baktı ve makineye iki çeyreklik attı. Cam kutu içindeki seçeneklere bakmadan C4’e bastı. C4 Bugles’a karşılık geliyordu. Her gün bir paket alırdı.

Joe gazetede işe başladıktan bir ya da iki hafta sonra Randy, “Neden bir kutu almıyorsun?” diye sormuştu.

Joe sırtarak, “Bir kutudaki paketlerin tazeliğine güvenemezsin,” diye cevaplamıştı. Paketi tuttu ve diğer eliyle bir tane aldı. “Bunlar taze, dinle bak!”

Göstermek için bir tanesini çıkarıp, çatır çatır sesler çıkararak yemeye başladı.

Şimdi bunun aynısını yaparken bu anısını hatırladı ve güldü; fakat Randy ile birbirlerini iğneleme düşüncesi, ona aniden editörün son yirmi dört saat içindeki aksiliğini hatırlattı. Haber odasından uzaklaşarak hevesli bir şekilde koridorda ilerledi ve üzerinde herhangi bir işaret olmayan tahta bir kapıyı çaldı.

Bir süre için, içeriden hiçbir cevap gelmedi; ama Joe bekledi. Sonunda kilidin açıldığını duydu ve kapı tokmağı döndü.

“Merhaba Joe. Bir şeye mi ihtiyacın var?”

George Polanski, kırışık yüzüyle hizmetli odasından Joe’ya dikkatlice bakıyordu. Yaşlı adam aslında yarım gün çalışacaktı; fakat herkesin bildiği gibi bir şekilde orada uyumaya başlamıştı. Joe, hâlâ bir yerlerde eşyalarını tuttuğu bir ev veya dairesi var mıdır diye merak etti. Hizmetliyi ufak odasındaki karyolasında yaptığı şekerlemesinden uyandırdığı garip saatlerden ve uyandırma sıklığından dolayı bundan şüphelenmeye başlamıştı.

“George, ben bir şey merak ediyorum.”

“Öyle mi?” Yaşlı adam gülerek onu içeri aldı. Geniş hizmetli odasındaki kovalar, paspaslar ve deterjanlar yığınının içine girdiler.

“Otur bakalım o zaman.”

George karyola üstünde kısmen boş bir yeri işaret etmişti, geri kalan tarafları dergiler, bir kutu sigara ve yarım kalmış bir dama oyunundan kalanlarla kaplıydı.

Joe oturmak zorunda kaldı ve George da yetmiş beş litrelik bir yer cilasını fiçisini çekerek karşısına geçti. Bidonun üzerine otururken sızlandı ve kafasını salladı.

“Sırtım eskisi gibi değil Joe,” dedi. “Şimdi, merak ettiğin şeye gelelim! Seni bu taraflarda görmeyeli çok zaman oldu”

Joe, “Geçen gece Terrel Tepesi’nde biri intihar etti! Duydun, değil mi?” diyerek konuya başladı.

Yaşlı adam, ağrımakta olan kafasını yavaşça salladı. “Üzücü bir olay!”

“Ama hiç kimse bu konu hakkında konuşmak istemiyor.”

Yaşlı adam, bitkin yüzündeki sarkıklara rağmen mavi gözlerindeki delici bakışlarla Joe’ya dikkatli bir şekilde baktı. Çektiği acılar gözlerinden belliydi. Joe, buraya gelmekle hata edip etmediğini düşünmeye başladı. Yaşlı adam da mı onu başından savacaktı? Fakat sonra, hafif ve üzgün bir tebessüm adamın dudaklarını kapladı ve yüzündeki çizgiler daha da derinleşir gibi oldu.

Parmağını kaldırıp yüzüne doğru sallayarak, “Sana bir hikâye anlatacağım Joe. Ama sakın not almaya kalkma! Duydun mu? Sadece beni dinle!” dedi.

“Gençken en iyi arkadaşım bir bankacıydı Joe. Hayatı boyunca bazı büyük riskler aldı ve büyük paralarla oynadı. Ona her zaman kurşundan yapılmış bir midesi olduğunu söyledim; çünkü onun çektiği stresi ben çeksem karnımdan sırtıma kadar bir delik açılırdı. Ama o, bunla başa çıkabiliyordu. Gençken kumarda başarılıydı; ama sonra yatırımlarının çoğunun eriyip gittiğini fark etti. İşler tersine döndü, karnına vurdu veya vurmadı. Karısı gittikçe cimrileşti ve kindar olmaya başladı. Kırk üç yaşında onu boşadı. Çocukları evi terk etti. Yargıyla savaştı ve vergilerden dolayı işini kaybetti. Federaller gelip durumu daha yakından incelediğinde, bankasının iflas edişini izledi. Tüm bunları atlattı ve her zaman gülümsedi; ama şöyle bir gülüşü vardı, bilirsin işte, “İsteddiğini yaparım; ama bana yanlış yaparsan ciğerini sökerim,” diyen bir gülüş. Dahası, bir keresinde bana bir sırrımı anlattı. Eve bir kadın getirmiş; fakat sonra kendinden geçmiş, ağlamış ve hiçbir şey yapamamış. Böyle erkeklere iktidarsız derler. Yani anladığın, bu adam kurşundan yapılmamıştı.”

George durdu ve sonra kafasını yavaşça salladı.

“Sana başka bir hikâye daha anlatacağım. Bu hikâye Mar-garet Kelly ile ilgili. İyi bir kızdı, iyi notları ve sürekli erkek arkadaşları vardı. Güzel bir evde yaşardı, ailesiyle iyi anlaşırdı. Ailesini tanıyım, annesi ve babası da iyi niyetli insanlardır. Margaret, büyük bir üniversitede burs kazanmıştı ve sürekli doktor olmaktan bahsederdi. Sürekli mutlu bir çocuk gibi görünürdü.

Arkadaşım ve Margaret Kelly arasındaki farkı biliyor musun Joe?”

Joe omuz silkti, konunun nereye doğru gittiğiyle ilgili şüpheleri vardı.

“Margaret Kelly geçen sene uçurumun altındaki kayalıklarda bulundu ve benim arkadaşım hâlâ İkinci Cadde’de yaşıyor. Evet, arkadaşım çok mutlu değil; ama yaşıyor. Bu kasabada intihar edecek biri varsa bu benim arkadaşım olmalıydı, güzel ve rahat bir yaşama sahip olan Margaret Kelly

değil.”

Yaşlı adam bir dakika için dalgınlaştı, gözleri Joe’nun arkasındaki duvarda bir noktaya odaklandı. Muhabir de onun baktığı tarafa gizlice bir bakış attı; üzerine mürekkep bulaşmış beyaz duvardan başka hiçbir şey göremedi.

“O uçurumun tepesine çıkan çocuklar sadece Margaret ve James değil,” diye devam etti George. Gözlerini duvardan ayırdığında Joe’nun yüzüne odaklanmaya başlamıştı. “Çocukları bu uçuruma iten bir şeyler var, Joe ve bunun sebebi onların çok cazip hayatlara sahip olmamaları değil. Oraya gidenlerin çoğu gerçekten bir şeyler başarabilecek şansa sahip ve bu kahrolası kasabadan kurtulabilecek insanlarmış gibi görünüyor. Buna, ‘intihtar’ denilebilir mi, bilemiyorum doğrusu.”

“ ‘İntihar’ demekle ne anlatmak istiyorsun? Bu insanların birileri tarafından zorlanıldığını mı düşünüyorsun?” Memurların uçurum ile ilgili verdiği cevaplarla George’un söylediklerini karşılaştırdınca Joe ilginç bir açı yakalamıştı. Belki de katil yakalanana kadar olayları gizli tutuyorlardı.

George kaşlarını çatarak düşüncelere dalmıştı. Aniden kafasını salladı.

“Ne düşündüğümü bilmiyorum! Ama şunu biliyorum ki, burası yaşamak için hiç uygun bir yer değil!”

“O uçurumdan atlayan başka kimler vardı? Aralarında Randy’nin ailesinden birileri var mıydı?”

George sessizdi, bakışlarını yere doğru çevirdi. Sonra da ayağa kalkarak kapıyı açtı.

“Klimaya bakmam lazım Joe! Jack Romand’ın odasının üzerine damlıyor.”

Joe imayı anladı ve George’u geçerek koridora doğru ilerledi.

“Eğer kasabanın tarihini öğrenmek istiyorsan Angelica Napalona ile konuşmalısın. O her şeyi gördü.

Joe başını salladı ve haber odasına gitmek için geri döndü. Ama George onu durdurdu.

“Ve Joe?”

Yaşlı adamın yanakları sarkıyordu, Joe’nun gözünün içine bakamıyordu.

“Terrel Tepesi’nden uzak dur! Orası uğursuz bir yerdir. Bu konuda bu yaşlı adama güven!”

Terrel’da, Main Caddesi boyunca ilerlerken sizi ele geçiren bir his vardı. Güvenilirlik hissi, tarih hissi...

Ev hissi...

Joe bunu ilk defa, arabayla kasabaya doğru ilerlediği gün hissetmişti, bu his sessizce ve yavaşça bastırıyordu. Güneş bir parlıyordu, bir yok oluyordu. Bu kasabada ilk başta kaybolmuş hissine kapılırsınız, sonra bir de bakmışsınız ki, Ter-rel adlı bir kasabanın ortasında durmuş, kendinizi evinizde gibi hissedip gülümser halde bulursunuz. Joe’nun buraya yerleşmeye karar vermesinin önemli nedenlerinden biri de burada kendini çok rahat hissetmesiydi.

’Veya burada saklanmaktı,’ diye vicdanı yüzüne vuruyordu.

Geniş vitrinler insanı kendine çekiyordu. Her kapı arası yeşil, altın rengi, kırmızı ve turkuaz rengi çizgili güneşliklerle bezenmişti. Her verandanın önünü, *Hoş Geldiniz* yazılı paspaslar süslüyordu. Eski tuğla binaların çoğu, gösterişli tahtalar, süslü kıvrımlar ve kabartma çizgilerle bezenmişti. Bu çizgiler sağa sola doğru tıpkı mimari bir yol haritası gibi uzanıyordu. Birçok yapının vitrinlerinin üstünde, ikinci ve üçüncü katlarındaki odalarda dükkân sahipleri veya kiracılar oturuyordu.

Son belediye başkanlarından biri tarih tutkunuydu ve sokaklara eski modalardan esinlenmiş lambalar koydurtmuştu. Siyah renkli süslü direkler, caddeden içeri doğru uzanan kollarıyla sahte gaz lambalarını tutuyor ve her bloğu ortadan ikiye ayırıyordu. Main Caddesi’nin merkezinde, postane ve kasabanın toplantı salonu boyunca uzanan kirli bir asfalt uzantısı vardı. Bu yol inişli çıkışlı kırmızı arnavut kaldırımlarıyla kesilmişti.

Joe, içmese bile caddede tütün satan bir dükkânın bulunması güzel diye düşündü. Hiç uğramamış olsa bile, camında büyük harflerle *LIONEL* yazan ve içinde model trenlerin bulunduğu bir hobi dükkânı olmasını sevmişti. Hiçbir şey almamasına rağmen *Books and Baubles* dükkânına göz atarken biraz vakit harcadı. Dükkânda tozlu ve eskimiş kitap yığınları Donnie Osmond’un kasetlerinin yanında duruyordu.

Fakat bugün Main Caddesi’nin öngörülmemiş tuhaflığı Joe’dan ufak bir sırtıma bile koparamadı. Beyaz kepenklerin boyaları soyulmuştu, el işi dükkânının vitrinindeki Raggedy Ann bebeklerinin *Taiwanda Üretilmiştir* yazılı etiketleri açıkça görülüyordu. Terrel’de olanlar bu görünenlerle sınırlı değildi, bunu anlamıştı.

“Çok aptalca,” diye söylendi kendi kendine.

“Bir çocuk uçurumdan atladı. Ölümcül Rockwell kâbusundan kaçamayacağını düşünen birçok insan daha yine aynı yerden atladı. Ve işte sonuç! Kasabanın görünüşüyle bu olanların hiçbir alakası yok!”

Ama sorun bunların birbiriyle alakası olmasıydı. Terrel, bugün Joe’nun gözüne farklı görünüyordu.

Hastalıklı.

İçi boş.

Terrel yirmi dört saatlik süre içinde Joe’nun gözlerinde Rockwell’in rahatlığından Bosch’un çöküşüne doğru gitmişti. Belki de bu, buraya taşındığından beri su yüzüne çıkaracağı ilk gerçek hikâyesini bulması yüzündendi. Bu hikâye, ‘*Burada gizli kalmış bir şeyler var*’ dercesine bağırıyordu, tıpkı Chicago’da da olduğu gibi... Ilık rahatlık aynı zamanda öldürücü bir yangın anlamına da gelebilirdi.

Aradığı cevaplar ondan hiçbir şey saklayamayacaktı, özellikle de ne bir kat boya ne de el yapımı bir bebek.

Joe, George ile konuşmasından sonra telefon rehberine doğru ilerledi. Angelica Napolana, Main’de oturuyordu.

2193 Main.

Joe, kasabanın toplantı salonunun numarası olan 1001’den başlayıp ileri doğru giden numaraları takip etti. Kasabanın merkezinden uzaklaştıkça kırmızı ve gri tuğlalı binalar azalıyordu. Bunlar yerini beyaz çatılı çiftlik evlerine ve eskimiş iki katlı evlere bırakıyordu. ‘Angelica Napolana’yı bulmadan önce kasabadan çıkmak zorunda mı kalacağım?’ diye düşünmeye başladı.

Ve işte burada: *2193 Main*. Burası tipik ve beyaz çatılı sıradan bir çiftlik eviydi. En azından bir zamanlar beyazdı. Kir ve küf, boyanın her yerini kaplamıştı. Ön bahçe bir zamanlar manzaralıydı; fakat şimdi yaprak dökmeyen ağaçlarla kaplanmıştı. Çılgınca uzanan dalları evin birçok kısmını karartmıştı. Üç tane mavi boyalı çam evi, burayı olduğundan daha küçük gösterip, bir kısmını gölgede bırakmıştı. Ön kapıya doğru çakıl taşları döşeli bir yol uzanıyordu. Kapıda, *ANGELICADAN KEHANETLER* yazılı bir tabela asılıydı.

Joe arabadayken, “Bu şaka olmalı!” diyerek kahkahalarla güldü.

George, onu kasabanın tarihini öğrenmesi için bir falcıya mı göndermişti? Bu, fizik öğrenmek için bir sirke gitmek gibi bir şeydi!

Motoru kapatmak için kontaktaki anahtarı çevirdi; fakat arabada oturmaya devam etti.

Belki de bu kadın kendisi için en iyi kaynaktır diye düşündü. Neticede, eğer birileri hakkında hikâye yazacaksan, tahminde bulunduğun insanlar hakkında ne kadar çok bilgi edinirsen o kadar kârdır, değil mi?

“Kaynak, kaynaktır,” diyerek omuz silkti ve arabadan indi.

Tahtadan yapılmış kafesli kapıyı çalmak için elini kaldırdığında kapı, esmer ve çekici bir kadın tarafından açıldı.

‘*Bir medyum için iyi bir görüntüsü var,*’ dedi içinden. Evin bir yerlerine sensör taktırmış olmalı diye düşündü.

Kapıyı açarak, “Gel,” dedi. “Hoş geldin.”

Dar bir koridora doğru ilerledi ve ev sahibini daha dikkatli bir şekilde süzmeye başladı.

Angelica Napalona, kendine iyi bakan bir kadındı. Kısa boylu ve şıktı, yüzünü ve gözlerini çevreleyen seksi ve simsiyah bukleli saçları vardı. Çok koyu olduğu için gözlerinin rengini anlamak zordu. Ama makyajı çok ağır olmuş,’ diye düşündü. Yanakları kıpkırmızı allıkla mahvolmuş, gözleri rakun rengi maskarayla çerçevelenmişti. Omuzlarını uzun ve rengârenk bir pelerinle kapatmıştı. Pelerin turuncu, mor ve altın renklerinden oluşuyordu. Fakat o cicili bicili şeylerin altına sıradan bir kot pantolon ve vücudunu saran beyaz bir tişört giymişti. Angelica, gözleri burnu üstünde gezinirken, ‘En azından İtalyan ismi onunla uyum sağlamış,’ diye düşündü Joe.

“Beni takip et!” diye hoş bir tonda işaret etti Angelica. Karanlık yemek odasını geçip, yatak odası olarak tasarlanmış fakat artık bu amaçla kullanılmayan bir odaya doğru ilerlediler.

Kapı çerçevesinin en üstünden yere kadar yarı şeffaf, altın ve gümüş rengi bir boncuk dizisi uzanıyordu. Kapının kendisi yerinden çıkarılmıştı; fakat menteşeleri hâlâ duruyordu. Angelica boncukları kenara çekti ve küçük bir masaya oturdu. Joe, masa ve iki sandalyenin odadaki tek mobilya olduklarını fark ederek odanın içine doğru ilerledi. Yıldızlar ve astrolojik işaretlerin resimleri duvarları kaplıyordu. Angelica masanın üstündeki büyük kırmızı mumu, daha Joe odaya girmeden yakmayı başarmıştı.

Tahta sandalyeyi göstererek, “Otur!” dedi. Joe, İtalyan olsa da olmasa da bu kadının ağır aksanının sahte olduğunu düşündü.

“Bakın Bayan Napolana! Ben...” diye başladı.

“Ben ısrar ediyor, bana Angelica diye hitap et,” diye mırıldandı.

“Tamam, o zaman Angelica. Ben buraya fal için gelmedim.”

“O zaman sen kâğıt oynamak istiyor? Ben şimdi sana hayatından bahsedecek.”

Hemen ardından, bir deste yaptı ve birkaç tane kâğıdı kapalı şekilde masanın üzerine dağıtmaya başladı. Kâğıtların arkası, mistik germen yazıları ve şekilleriyle kaplıydı. Bir tanesini açarken gözleri parladı. “Ah, iyi talih valesi!” Kartı bir kenara koydu. “İyi bir şey! Şimdi sen seç! Hangisini seçecek sen?”

“Bakın, ben çok ciddiym! Sizinle sadece birkaç dakika konuşmak istiyorum.”

“Arkadaşım, zaman paradır.” Sandalyesine yerleşti. Annesinin kıyafetleri içinde oyun oynayan küçük bir çocuğa benziyordu.

Joe, bunun kazançlı olmayan bir teklif olduğu hissine kapılmıştı; fakat bu noktaya geldikten sonra devam etme zorunluluğu hissetti. Cüzdanını çıkardı ve içinden beş dolar aldı.

“Bu yeter mi?”

“Muhtemelen bir hamburgercinin verdiği hizmeti karşılamak için yeterlidir,” diye iğneledi. “*Rüzgar gibi Geçti* filminin bir kopyasını kiralamak için de yeter. Hatta kâğıt kapaklı bir kitap almak için de yeterli; fakat hayatının en derin kördüğümüne bakacak ve bunları çözmene yardım edecek bir kâhinin hizmetinin karşılığını ödemeye yeter mi?”

Joe, bu fiyaskonun tam bir zaman kaybı olduğunu düşünerek, oradan ayrılmak için ayağa kalktı; ancak Angelica, Joe’nun elini tutmak için daha hızlı davrandı.

“Fakat şimdi acil bir işim yok ve beni aramanın nedenlerini merak ediyorum.”

Beş dolar, Joe’nun elinden kaybolmuştu.

“Seninle beş dakikalığına konuşacağım. Ondan sonra daha fazla şey öğrenip öğrenmek istemediğine ve bunun ne kadar ücretle olacağına kendin karar verirsin.”

Angelica tekrar koltuğuna yerleşti, ince ve bilezikli kollarını göğsünde birleştirdi. Joe, içten içe onun bu duruşuna güldü. Acaba ne kadar gülünç görüldüğü ve konuştuğu hakkında bir fikri var mıydı?

Tepkisini yakından izleyerek, “Seninle Terrel Tepesi hakkında konuşmak istiyorum,” dedi.

Angelica’nın yüzü tepkisizdi; fakat kolları kasılmış mıydı?

“Devam et!” dedi.

“Orada intihar edenlerin kim olduğunu ve ne zaman intihar ettiklerini öğrenmek istiyorum.”

Az önce kaybolmuş olan beş dolar, aniden önündeki masanın üstünde tekrar belirdi.

“Bunun hakkında konuşmak için senin parayı alamayacak ben,” diye tısladı Angelica ve aniden ayağa kalktı. “Benimle böyle alay etmen için seni kim gönderdi? Karen mı? Melody mi?”

Angelica’nın sesi yükselmeye başladığında aksanı kayboldu. Joe bir saniyeliğine kıyafetine baktı. Günlük kıyafetleri üzerine parlak bir elbise giymiş, küçük bir kasabada yaşayan, orta yaşlı bir ev kadını görür gibi oldu. Sonra Kâhin Angelica gözleri hâlâ öfkeli; fakat daha kontrollü bir şekilde arkasını döndü.

Hâlâ ayakta dikilerek, “Şimdi ayrılabilir siz, bayım!” dedi.

Aniden, George’un onu doğru yere gönderdiğinden emin olarak, “Lütfen!” diye söze başladı. “Bugün gazete için Canadyler’in çocuğunun ölümü ile ilgili bir haber hazırladım. Çocuk dün gece uçurumdan atladı. Benim istediğim şey, bu uçurum ile ilgili daha fazla bilgi edinmek. Hiç kimse bana bununla ilgili bir şey anlatmıyor. Ama birisi bana, bu konu hakkında sizden bilgi alabileceğimi söyledi ve sizi bu yüzden ziyaret ettim.”

Daha sakın ve ahenkli bir Çingene sesiyle, “Sizi kim gönderdi?” diye sordu.

Joe bakışlarıyla onu alt ederek, “Size söyleyemem,” diye cevap verdi. “Ama beni buraya gönderen, bahsettiğiniz kadınlardan biri değildi. Aslında, sizin kasabanın tarihini bildiğinizi söyleyen yaşlı bir beyefendi.”

“Kesinlikle doğru söylemiş!” dedi. Falcı bir parmağını dudaklarına koydu ve gözlerini Joe’ya dikti. Odayı yürüyerek, aynı parmağını zevksiz kristaller, değersiz mücevherler ve boncuklar yığını üzerinde gezdirdi. Bir dakikalığına, mat ve bronz bir anahtarın üzerinde oyalandı. Anahtar, duvardaki eski fotoğraflardan oluşmuş bir kolajın yanındaki çivide asılıydı.

“İyi dinle! Ben, sana ne bildiğimi anlatacak.”

Angelica bir eliyle pelerinini düzeltti ve geri dönerek sandalyesine yerleşti.

Gözleri kahverengiydi. Simsiyah kirpiklerin arkasında saklanmış, koyu kahverengi. Gözleri, ojeli parmaklarının üzerinden Joe’ya dikkatlice baktı. Parmaklarının her biribir yüzükle süslenmişti.

“Uçurumun içinde uğursuz bir ruh var, genç gazeteci!” diye başladı. Joe, nefesini yüzünde hissedebilsin diye Angelica masanın üzerinden ona doğru uzandı.

”İnsanların vücutlarından değil, ruhlarından besleniyor.”

“İsmim Joe,” dedi.

Joe, onun konuşmasını bölmesine rağmen Angelica’nın bakışları bozulmamıştı; yumuşak ve sessiz bir şekilde konuşmaya devam etti.

Joe, insanların bu kadından nasıl etkilenebildiğini anlamaya başlamıştı. Konuştuğu zaman gözleri, içten gelen bir kıvılcımla titreşiyordu, dudakları ise gizli bir keyifle birbirinden ayrılıyordu. Joe, Angelica’nın insanları ikna edebileceğinden emindi.

“Bu ruhun nereden geldiğini veya ne zamandır burada olduğunu hissedemiyorum,” diye mırıldandı. “Uçurum, muhtemelen uzun süredir ölü olan Kızılderililerin uğrak yeri. Kurbanlar için hâlâ can atan, topraktan yapılmış bir ruh var. Bu inançsızlık çağında karnını doyurmak için sadece cinayetlerden besleniyor. Veya belki de bu koyu renkli kayaların içinde sonsuza kadar zincire vurulmuş bir iblis

var. Tarihi önemli değil; fakat onun açlığı çok önemli! Bu ruh, her yıl, en azından bir kişiyi aşağıdaki amansız kayalıklarda parçalamak için uçuşuma sürükler. Çok büyük bir açlığı var ve bu açlık sürekli büyüyor. Ölenlerin çoğu Terrel'e yabancı olan kişiler, iş adamları, başboş insanlar.

Bir şeyler fısıldamak için öne doğru eğildi. "Dikkatli yürü Joe!" diye uyardı ve geri döndü. Joe'ya tekrar baktığında gözleri nemlenmişti.

"Her yıl, bu lanetli tepenin altındaki kayalıkları boylayan talihsizlerden en az biri bu kasabadan çalınıyor. Ve biz, burada yaşayanlar, arkalarından sessizce ve korkuyla yastu-tuyoruz. Çünkü uçuşumun bizi ne zaman çağıracağını bilmiyoruz."

Joe, bunun onu bir sonuca götüremeyeceğini düşündü. Bir astrologun peri masallarından daha fazlasını öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Joe, "Son atlayan birkaç kişi hakkında bana ne anlatabilirsiniz?" diye çıkıştı.

"Kaderlerinde yazılı olanı yaşadılar."

Angelica bu konuda onun üstesinden gelmişti, elleri artık birleşik değil, masanın üstünde açık duruyordu. Neredeyse zıplayacak veya masayı üstüne fırlatacak gibi görünüyor du. Joe, hangisini yapacağından emin değildi.

Joe, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevapladı. "Ama kimdi onlar ve ne zaman atladılar?"

"Bunları neden öğrenmek istiyor sen?" diye fısıldadı.

Yüzü de artık masaya sıkıca bastırıldığı elleri kadar bembeyazdı.

"Çünkü öğrenmek istiyorum, hepsi bu!" diye çıkıştı ve öfkeli ses tonu için kendi kendini içten içe azarladı. "Canadyler'in çocuğunu sudan çıkarırlarken onları gör- A düm. Emniyet amiri bu konu hakkında konuşmak istemedi. Kahretsin ki, patronum da bu konu hakkında çok şey yazmamı engelledi. Bu insanların neden atladıklarını öğrenmek istiyorum ve şimdi, lütfen bana, bunların mağarada hapsedilmiş sihirli bir canavar tarafından gerçekleştirildiğini söyleme!"

"Beş dakikan doldu Joe. Korkarım ki öğleden sonrası için daha fazla para ödeyen müşterilerimle randevularım var. Seninle başka bir zaman konuşmak zorundayız."

Angelica odadan neredeyse koşarak uzaklaştı. Boncuklar onun arkasından havada uçuşurken birbirlerine çarpıp dolaştılar.

Joe kendi kendine, "Sanırım kendim çıkacağım değil mi?" diye ufak bir sırıtmayla sordu. Tam ayrılırken tekrar masaya bakmak için kapıda durdu.

Belli ki beş dolarlık kâğıt para da odadan uçmuştu.

Joe kalabalığa bakarken kendi kendine, ‘Bazen, ne zaman vazgeçmen gerektiğini bilemezsin,’ dedi. ‘Neden buradasın ki?’

Mezarlık, sabah güneşinden korunmaya çalışan ve yeşil-beyaz gölgeğin altında duran insanlarla doluydu. Kalabalığın önünde, güzelce cilalanmış meşe tabutun yanında bir papaz duruyordu. Joe, gözü tanıdık birine ilişmeden önce, “Küller küllere,” kısmını duymuştu. Tabutun sol tarafında toplanmış insanların önüne doğru gidebilmek için kalabalığa doğru yavaşça sokuldu. Yaşlı bir kadın önünden geçerken Joe’ya dik dik baktı; fakat Joe yoluna devam etti.

“Angelica?”

Joe’yu fark ettiğinde Angelica’nın gözleri irileşmişti.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Joe, “Gerçekten bilmiyorum” diye yarı gülümser bir halde cevap verdi. “Olay yerinde bulunmak bana doğru geldi, sadece o kadar.”

Angelica sanki başka bir neden arıyormuş gibi bir dakika daha gözlerini Joe’nun yüzüne dikti. Sonra tekrar önüne baktı ve Joe’yu görmezden geldi.

Joe omuz silkti ve ellerini birbirine kavuşturdu. Onunla cenaze töreninden sonra konuşmayı düşünüyordu.

İlk sırada iri bir kadın ağlıyordu. ‘Bu, anne Rhonda Ca-nady olmalı,’ diye düşündü. Gri bir etek ve ceket giyyordu. ‘Yas tutmak için uygun herhalde,’ diye geçirdi aklından. Papaz ona yaklaşıp, özel olarak konuşmak istediğinde Joe, kadının Rhonda olduğundan artık emindi. Uzun ve zayıf olan başka bir kadın, papaz tabuta dönerken Rhonda’nın kolunu tutuyor, omzunu okşuyordu. Papaz bir işaret verdi ve iki adam tahta kutuyu toprağa doğru indirmeye başladı.

Joe, “Bayan Canady’nin yanındaki kim?” diye fısıldadı Angelica’nın kulağına.

Angelica kısık gözlerle dik dik baktı ve “O, Karen Sander. Biz okula Rhonda ile beraber gitmiştik,” dedi.

“Biz” demişti, aksansız bir şekilde. Burada okula gittiyse bu mantıklıydı. Terrel’de ağır bir Çingene aksanı ile nasıl büyüye bilirdiniz ki?

Joe gizlice ona baktı. Geçen gün Canadyler’i tanıdığı konusunda hiçbir şey söylememişti. Belki de George’un onu Angelica’ya göndermesinin nedeni buydu. Eğer ölen çocuğun annesiyle arkadaşsa belki de söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Belki de yaşlı hizmetli, Joe’yu doğru yere göndermişti.

“James’i iyi tanıyor muydun?” diye fısıldadı.

“Hayır” diye hızlıca cevap verdi. “Rhonda ve ben bir süredir arkadaş değiliz. Şimdi, müsaade eder misin lütfen?”

Angelica, Joe’yu geçerek büyük adımlarla kalabalıktan uzaklaştı. Bu arada ön sıradaki Rhonda

Canady, oğlunun tabutunun bulunduğu çukura bir avuç dolusu toprak atıyordu.

Joe, kalabalık dağılana kadar bekledi. Bayan Canady papazla konuşmakla meşguldü. Sonra, mezarlıkta ağır ağır dolaşmaya başladı.

Bir kadının koluna nazıkçe dokunarak, “Siz Bayan San-der mısınız?” diye sordu Joe.

Katran içinde ilerliyormuş gibi, kadın yavaşça ona döndü. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Durumun ehemmiyeti, göz kenarlarında yeni oluşmaya başlamış kaz ayaklarını belirginleştirmişti. Fakat burnundaki ve yanak-larındaki çiller ile koyu renkli saçının dalgaları onda hâlâ bir gençlik esintisi yaratıyordu. Joe, onun otuzlu yaşların sonundaki veya kırklı yaşların başındaki halini hayalinde canlandırdı. Kendini, ‘*Biraz yaşlı! Fakat o kadar da fena değil,*’ diye düşünürken buldu. Sonra bu düşünceyi kafasından sildi.

“Bayan Sanders, ben *Terrel Gazetesi* için çalışıyorum ve dünkü gazete için James’in ölümü hakkında bir haber yazdım. Bayan Canady’yi rahatsız etmek istemedim. Bu yüzden sizin, James hakkında bana biraz bilgi verebileceğinizi umuyorum.”

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu. Sesi kederliydi, gözleri de biraz ötedeki, yaklaşık iki metrelik çukura takılmıştı.

“Şey.. Terrel Tepesi’nin birçok can aldığını duydum. Bu olay olmadan önce James’in intihara meyilli olup olmadığını merak ediyorum. Veya geçmişte buradan atlayan çocuklardan herhangi biriyle arkadaş olup olmadığını biliyor musunuz?”

“Yani James özentisi miydi? Öğrenmek istediğiniz bu mu?”

Kadın, en sonunda tüm dikkatini vermek için ona doğru döndü. Gözleri alevlenerek boş çukurlardan ateşli siyah çukurlara dönüştü.

“Hayır, hanımefendi. Tam olarak öyle değil. Tek öğrenmek istediğim hangi tür...”

“Hangi tür çocuklar uçurumdan atlıyor, değil mi,Bay „.?”

“Kieran, hanımefendi.”

“Uçurumdan atlayan çocuk türü, benim oğlum William’dı, Bay Kieran.” Rhonda ile konuşan zayıf ve sarı-şınbir kadını göstererek, “Uçurumdan atlayan çocuk türü, Monica Kelly’nin kızı, Margeret’dir” dedi. “Uçurumdan atlayan bir çocuk türü diye bir şey yok. Sadece uçurumdan atlamış ölü çocuklar var. Üzgünüm Bay Kieran! Fakat şu anda bunlar hakkında gerçekten konuşmak istemiyorum.”

Karen Sander, mezarlığın kenarındaki Rhonda ve Monica’ya katılmak için aniden uzaklaşırken Joe, ‘*Çok ilginç!*’ diye düşündü. Beş dakika içinde iki kadını da kendinden uzaklaştırmayı becermişti, hem de insanların samimi olması ve birbirini avutması gereken bir cenaze töreninde!Onun yüzünden miydi, yoksa bu kasabadaki insanlar bu uçurum hakkında çok mu hassastı?

Ve bu üç kadının çocukları da askılı planörleri olmadan uçurumdan atlamıştı. Bu çok garipti. Tuhaf olan şey neydi? Ve hepsi de Angelica’yı tanıyorlardı. Belki de falcıyı bir daha ziyaret etmek zorunda kalacaktı; ama bu sefer, ağzından laf a almaya çalışmadan önce biraz daha bilgi toplamaya ihtiyacı vardı. Süreci canlandırmak için bir dayanağa ihtiyacı vardı. Aradığı şeyi bulmak için gazetenin

morgunu aramak, çok vaktini alacaktı. Fakat göz atacağı bazı isimler sayesinde kütüphanenin oluşturduğu *Terrel Gazetesi* mikrofilm koleksiyonunu kullanabilirdi. Margaret Kelly ve William Sander'ın ölümünün detaylarına ve ölüm tarihlerine ulaşabilmek için gazeteleri yeterince hızlı bir şekilde incelemeliydi. Ölüm haberlerinin çok fazla bir şey söyleyip söylemeyeceğinden emin değildi; fakat bu, onu araştırmaktan alıkoymadı.

Aklındakileri araştırmakla o kadar meşguldü ki, haftalardır ilk defa, gerçekten tam anlamıyla mutlu olduğunu bile fark etmemişti. Cenaze töreninden uzaklaşıp arabasının kapısını açarken, Joe Kieran ısıklık çalıyordu.

7

Cindy Marshfield ağlamak için, cenazeden eve dönene kadar bekledi. Ve sonra gözyaşları birden ilkbahar yağmurları gibi boşalıverdi. Annesini aşağıda bıraktı ve kendisi yukarı çıkıp, kapısı kapalı bir şekilde odasında gizlendi. Yatağının üstünde sırtüstü uzanmış tavana bakarken odası sanki başkasının odasıymış gibi görünüyordu. Aylardır evinden uzaktaydı ve şimdi lise yıllarında kullandığı odasına gelmek, okuldan bir arkadaşının evini ziyaret etmeye benziyordu. Tanıdıktı, rahattı; fakat ona ait değildi. Tavandaki örümcek ağlarına bakıp, son birkaç günde aldığı yaraları sarmaya çalışırken gözleri doldu.

Telefon, dersteyken çalmıştı. Oda arkadaşı Brenda, telefonu açıp Cindy'nin annesiyle konuşmuştu. Haberleri Cindy'ye aktarana kadar aradan iki saat geçmişti.

Cindy yurttaki dar odalarına girdikten sonra Brenda, "Kötü haberlerim var!" diye söze başladı. Cindy, uçarı arkadaşının vereceği haberin can alıcı noktasını bekleyerek arkadaşına merakla baktı; ama Brenda yüzünü kaldırmıyordu.

Cindy, Brenda'nın yanına gelerek ellerini onun omuzlarına koydu.

"Sorun nedir? Bill yarın geceki buluşmanızı iptal mi

etti?”

Brenda, “Benimle ilgili değil!” diye kekeledi. “. James ile ilgili!”

Cindy’nin gözleri irileşirken, yüzü de gerilmeye başlamıştı. “Ne olmuş ona?”

“O... Birkaç saat önce annen aradı.”

Brenda, Cindy’yi nazıkçe yatağına oturttu.

“Ne olmuş James’e? Çabuk söyle bana!”

Brenda’nın yüzü tuhaflaşmıştı. Dudakları büzülüp açılıyordu ve sonra bir şey söylemeden kapanıyordu. Ancak daha sonra pat diye söyleyiverdi.

“Cindy. James dün gece bir uçurumdan atlamış.”